

DEAN R. KOONTZ

Hetekig a New York Times bestseller listáján!

AZ ELJÖVETEL

HONNAN JÖTTEK, ÉS MI A SZÁNDÉKUK?

DEAN R. KOONTZ

Az eljövétel

Tartalom:

Molly és férje Neil özönvízszerű viharra ébrednek a kaliforniai hegyi városkában. A megálmíthatatlanul zuhogó eső különös, ezüstös fénnel ragyog, s furcsa szagot áraszt. Másnap estére megszűnik minden rádió, televízió és telefon összeköttetés. Áthatolhatatlan köd telepszik a vidékre, ami a mindaddig békés kisvárost szellem labirintussá változtatja. Az éjben különös, ijesztő zajok hallatszanak, a távolban pedig - az esőn és ködön át - titokzatos fények kavarnak és villognak a fák fölött. A világtól elvágott Molly, Neil és maroknyi csapata olyan dolgokkal találják szembe magukat, amelyek elől nincs menekvés... NE NÉZZ FEL!

ELSŐ RÉSZ

„Kezdetemben a vég.”
T. S. Eliot: East Coker
(Vas István fordítása)

1. fejezet

Néhány perccel éjjel egy óra után minden figyelmeztetés nélkül leszakadt az égbolt. Sem villámlás, sem szél nem jelezte a vihar érkezését.

Hirtelensége és tombolása az álmaiban látott, megállíthatatlanul ömlő esőket juttatta Molly Sloan eszébe. A férje mellett feküdt az ágyban, és egyre nyugtalanabbul moco-rogva hallgatta az eső kopogását.

Mintha egy haragos tömeg kántálna valami régen eltűnt nyelven. A nehéz esőcseppek a ház oldalához és ajtajához verődtek, mintha a bejáratot keresték volna.

Kaliforniában a szeptember mindig is száraz hónap volt. Március és december között nagyon nagy ritkaság volt az eső.

A csapadékos hónapokban az esőcseppek monoton kopogása a tetőn mindig álomba ringatta Mollyt. Ezen az éjszakán azonban nem álmosította el ez a hang, s ennek nem csak az volt az oka, hogy az évnek ebben a szakában szokatlan volt.

Az elmúlt években Molly rendszeresen álmatlansággal küzdött. Éjszakákon át bámulta a sötét hálószoba mennyezetét, s közben a múlton és a jövőn merengett.

Huszonnyolc éves korára Mollynak már négy regénye jelent meg. Mindegyiket jól fogadták a kritikusok, de egyik sem kelt el akkora példányszámban, hogy híres és sikeres író nő válhatott volna belőle, így abban sem lehetett egészen biztos, hogy a következő könyvére talál egy lelkes kiadót.

Édesanyja, Thalia is író volt, de a rák épp a siker kapujában, alig harminc évesen ragadta el. Most, tizenhat évvel később, Thalia neve már semmit nem mondott a világnak.

Molly a lelke mélyén attól félt, hogy hasonló sorsra jut, és ő is a feledés homályába vész. Attól tartott, még azelőtt meghal, hogy valami maradandót alkotott volna az életében.

Mellette az ágyban Neil halkan hortyogott, mit sem sejtve az odakint tomboló viharról.

Férje rendszerint abban a pillanatban elaludt, ahogy a párnára hajtotta fejét. Alvás közben alig mozdult meg, úgyhogy nyolc óra múltán többnyire ugyanabban a pózban ébredt, ahogyan este lefeküdt, és mindig pihenten, felfrissülve.

Neil mindig azt mondogatta, hogy csak az ártatlanoknak jut ilyen tökéletes alvás. Molly cserébe mindig világ lustájának nevezte férjét. Kissé kényelmetlen volt, hogy ennyire másként működött a biológiai órájuk, de sehogy sem sikerült ezt összehangolniuk, noha már hét éve voltak házasok.

Mollyt egyformán foglalkoztatta a jelen és a jövő, folyton azt vizsgálta, merre visz az útja, merre tartson, hogy elérje céljait.

Neil viszont csak a pillanatnak élt. Számára a jövő maximum a következő hét végéig volt belátható.

Tulajdonképpen ők ketten semmiben sem hasonlítottak egymásra, ám ennek ellenére mély, szinte valószínűtlenül erős kötelék volt közöttük. Szerelmükből mindig erőt méríthettek.

Neil halk, ritmusos, és néha kissé zavaró horkolását ma teljesen elnyomta a lezúduló eső dübörgő hangja. A vihar olyan erővel tombolt, mintha az univerzum minden energiája összpontosult volna benne.

Valamivel éjjel két óra után, anélkül, hogy lámpát gyújtott volna, Molly felkelt. A házuk magasan a San Bernardino hegyen állt, egy fenyőerdő közepén.

Ezen a kései órán a szomszédok mind aludtak. Házuk ablakából a sűrű lombosított fák és a szűnni nem akaró zuhatagon át csupán egyetlen fényes pontot lehetett látni Black Lake városa felett: Corriganék házat. Harry Corrigan még júniusban veszítette el a feleségét, Calistát, aki harmincöt éven át volt a társa.

Egyik hétvégén az asszony látogatóban volt a nővérénél, Nancynél Redondo Beachen. A két nő elindult valahová, s útközben Calista leparkolt egy bankautomata közelében egy Honda mellett, és kivett kétszáz dollár készpénzt. Kirabolták, majd fejbe lötték.

Azután a nővérét, Nancyt rángatták ki az autóból, és kétszer rálöttek. Majd a két fegyveres bepattant a Hondába, és menekülés közben áthajtottak a földön heverő Nancyn. Ma, három hónappal Calista temetése után, Nancy még mindig kómában volt.

Molly szeretett volna aludni, Harry Corrigan azonban mindent megtett, hogy elkerülje az álmot. Mindig mondogatta, hogy egyszer az álmai viszik majd a sírba.

A vihar tombolása közepette Harry házának kivilágított ablakai olyanok voltak, mint egy távoli hajó fényei a vadul hullámzó tengeren.

Molly képzeletét most annyira lefoglalta a vihar, hogy még készülő könyvére sem tudott gondolni, pedig az ilyen forgolódva töltött éjszakákon rendszerint sok jó ötlete támadt.

A dolgozószobában új regényének öt fejezete várt csiszolásra. Ha néhány órát dolgozik a kéziratán, talán sikerül annyira megnyugtatni az idegeit, hogy újra el tudjon aludni.

Magára vette köntösét, és összekötötte derekán az övet.

Az ajtó felé lépkedve észrevette, hogy meglepő könnyedséggel tájékozódik a sötétben. Persze jó régen ébren van már és szemének volt ideje hozzá szokni a sötétnek, de ma mégis mintha jobban látna, mint máskor.

Vajon honnan szűrődhet be a fény? Nem valószínű, hogy Harry Corrigan házatól érne el idáig, az túl messze van. A holdat viharfelhők takarják.

Odakint egyetlen lámpa sem világított.

Amikor az ablakhoz lépett, meglepődve vette észre, hogy az eső furcsán csillog, s különös fénybe vonja a közeli fenyőfák lombosítottját.

Talán ónos eső vagy jégeső hullik? Az nem lehet. A jég kopogását egész biztosan ki lehetne hallani, még ebből a viharból is.

A tenyerét az ablakra tette. Az üveg hűvös volt, de nem kellemetlenül hideg.

Az eső néha valóban ezüstösnek látszik, például, ha megtörik rajta az utcai lámpák fénye, vagy más halvány sugár. Most azonban Molly semmilyen fényforrást nem látott a környéken.

Mintha maga az eső fénylött volna. Mintha minden cseppje egy halványan világító kristály lett volna, s a víz vékony fényfátyolként terült az éjszakára.

Amikor Molly kilépett a hálószobából az emeleti folyosóra, a tetőablakokon át beszűrődő lágy fény megvilágította a lépcsőt. Az ablak üvegén patakzott lefelé a víz.

Lement a lépcsőn, és a furcsán világító ablakok fényében haladt a konyha felé.

Akadtak éjszakák, amikor feladta, hogy el tudjon aludni: ilyenkor csinált magának egy bögre kávé, majd leült íróasztalához, hogy nekilásson az írásnak.

Ma éjjel azonban úgy tervezte, hogy hamarosan visszafekszik. Felkapcsolta a konyhapult fölötti lámpát, egy bögre tejbe vaníliakivonatot és fahéjat szórt, majd megmelegítette a mikrohullámú sütőben.

A dolgozószoba könyvespolcain kedvenc íróinak és költőinek - Louise Glück, Donald Justice, T. S. Eliot, Carson McCullers, Flannery O'Connor és Dickens - művei sorakoztak egymás mellett. Alkalmanként e könyvek olvasásából merített nyugalmat és ihletet.

Anyja mindig azt mondta, hogy a jó író saját maga legkönyörtelenebb kritikusa. Molly tehát piros tollal, metaforikus értelemben pedig baltával szerkesztette munkáit.

Tudta, hogy nem racionális a gondolat, de valamiért mégis úgy érezte, hogy számára a siker kizárólag az írásba ölt szenvedélyen és fájdalomon keresztül valósulhat meg. Munkái azonban mindig közérthetőek maradtak, s éppen ebben rejlett erényük.

Nem gyújtott villanyt, hanem egyből a számítógéphez ment és bekapcsolta. Közben a monitor kivilágosodott és felcsendült az operációs rendszer zenéje, ő ismét az ab-

lakhoz lépett. Odavonzotta az eső szüntelen moraja.

Az ablakból a széles elülső tornácra lehetett látni. A korlát és a tornác fölé kinyúló tető között a távolban az elázott fenyőket figyelte, s körülöttük a zavaros álmokat idéző, különös szellemfényt.

Nem tudta levenni tekintetét e jelenségről. Fogalma sem volt, hogy miért, de egy idő múlva kezdte magát kényelmetlenül érezni a látványtól.

Hóvihar, árvíz, vulkánok, hurrikánok, földrengések - mind lenyűgöznek minket, mert feltárulkozik bennük a természet, de félelmet is keltenek, mert bennük van a fenyegetés, hogy minket is magukba szippanthatnak.

Az ezüstös zuhatag csillogó fénnel vont a fák kérgét és ágait.

Talán az eső szokatlan ásványtartalma miatt foszforeszkál minden faág!

Vagy... mivel nyugat felől jött, Los Angeles és a környező városok irányából, a vihar kimosta az atmoszférából a szennyező anyagokat, amelyek kombinációja okozza e halvány, kísérteties ragyogást.

Molly azonban érezte, hogy egyik magyarázat sem helyes, és épp egy harmadikon kezdett töprengeni, amikor hirtelen valami megmozdult a tornáccon. Tekintete a fákról átsiklott az ablak előtti sötét árnyakra.

Alacsony, vékony, inas alakok mászkáltak az ablak alatt. Olyan csendesek, alakatlanok és titokzatosak voltak, mintha csak képzelete játszott volna vele: mintha legbelsőbb félelmei öltöztek volna testet.

Aztán néhány felemelte a fejét, sárgán csillogó szemükkel az ablak felé fordultak, és kíváncsian figyelték Mollyt. Nem a képzelete játszott vele. A lények valóban éltek, mozgtak, és a halvány fényben meg-megvillantak éles fogaik.

A tornác tele volt prérifarkasokkal. Itt találtak menedéket a tomboló vihar elől, s összegyűltek, mintha ez nem is egy ház volna, hanem egy bárka, amely hamarosan továsodródik a megállíthatatlan eső nyomában kialakuló özönvíz hullámain.

2. fejezet

Itt, a hegyek között, a keleten húzódó sivatag és a nyugaton elterülő síkság által körülfogott területen a farkasok már régen kihaltak, ezért megjelenésük láttán különös, kísérteties érzés fogta el Mollyt.

Viselkedésük annyira szokatlan volt, hogy a rémisztő mesebeli farkasok jutottak eszébe róluk.

Az állatok síri csendben álldogáltak, amely tovább fokozta Molly nyugtalanságát. Ha zsákmányt üldöznek, a kojotok izgatottan vonyítanak, kiáltásaiktól égnek áll az ember hátán a szőr. Most azonban egyetlen morgás sem hallatszott.

A farkastól eltérően a prérifarkas gyakran vadászik egyedül. Ha pedig csapatba verődnek is, hogy az áldozatot megkeressék, soha nem kerülnek egymáshoz olyan közel, mint a farkasok.

A ház tornácán azonban semmi nem látszott az állatok szokásos önállóságából. Szorosan egymás mellett álltak, egymáshoz lapulva, idegesen, a többiektől, egymástól remélve bátorítást.

Amikor Mollyt észrevették a dolgozószoba ajtajában, nem menekültek el, és nem viselkedtek agresszívan sem. Csillogó szemükből - amelyből Molly eddig mindig csak vérszomjat és a kegyetlenséget olvasott ki - most hiányzott minden fenyegetés. Mintha szelíd házi kedvencek álltak volna előtte.

Minden egyes állat merev és szinte esdeklő tekintettel figyelte, amely egyáltalán nem jellemző a kojotra.

A látvány olyan valószínűtlen volt, hogy Molly kételkedni kezdett érzékszervei működésében. Az esdeklést azonban nemcsak a szemükből, hanem a testtartásukból is ki tudta olvasni.

Tulajdonképpen meg kellett volna ijednie ettől a különös gyülekezettől. Szíve valóban gyorsabban vert, mint szokott, a helyzet újdonsága azonban inkább ámulatba ejtette,

mint megrémisztette.

A prérifarkasok nyilvánvalóan menedékhelyet kerestek, bár eddig a percig Molly még sosem hallott olyasmiről, hogy egy vadállat ember által lakott helyre menekült volna a vihar elől védelemért. Az ember sokkal nagyobb veszélyt jelentett számukra, mint a természet bármely fenyegetése.

Furcsa viselkedésük oka bizonyára a ritka nagy erejű vihar volt, ez űzte ki őket odúikból. Farkukat maguk alá húzták és fülüket hegyezték, ahogy az ezüstös zuhatagot és az elázott erdőt figyelték egyre növekvő érdeklődéssel, sőt szinte aggodalommal.

Miközben még több farkasszerű lény merészkedett elő a sötétből, Molly a fák szélső sávját pásztázta, hogy rájöjjön, mi lehet aggodalmuk oka.

De csak azt látta, amit eddig is: a halványan fénylő zuhatagot, amely a felhővel borított égből ömlött alá, a fákat és a többi növényt, amelyek hajlongva és reszketve ezüstösen csillogtak az erőszakosan ömlő esőben.

Miközben az éjszakai eget vizsgálta, hirtelen érezte, hogy tarkóján égnek merednek a puha szőrszálak, mintha egy szellem szerető nyomta volna testetlen ajkait a bőrére. Megmagyarázhatatlan viszolygás futott át rajta.

Beleremegett a gondolatba, hogy az erdőből valami visszanéz rá az esőfátyol mögül, ezért gyorsan visszahúzódott az ablaktól.

A számítógép monitorját hirtelen túl fényesnek találta, és attól félt, hogy ez ráírnyíthatja a figyelmet, ezért azonnal kikapcsolta a gépet.

A sötét és aranyos-ezüstös villogás egyre csak áramlott az ablakon befelé. A levegőt sűrűnek és ragacsosnak érezte a szobában.

A vihar foszforeszkáló fénye árnyat vetett a porcelánkészletre, a papírnehezékre és a falon lógó képek kereteire. A dolgozószoba mintha egy óceáni árok mélyére süllyedt volna, ahová sosem érnek el a nap sugarai, és ahol csupán a halványan sugárzó, világító medúzák járnak.

Mollyt különös érzés, olyan nyugtalanság kerítette hatalmába, amelyet eddig csupán álmában tapasztalt, ébren még soha.

Hátralépett az ablaktól, és elindult a dolgozószoba földszinti folyosóra nyíló ajtaja felé.

Érezte, amint a nyugtalanság átjárja testét és minden idegszálát. Egyre idegesebb lett, de nem a tornácon tülekedő kojotok, hanem olyasvalami miatt, amit nem tudott megnevezni. Olyan ősi szorongás vett erőt rajta, amelyet józan ésszel nem volt képes megmagyarázni.

Az jutott eszébe, hogy már túl idős ahhoz, hogy engedje a gyermek- és kamaszkor félelmeit eluralkodni magán, ennek ellenére a lépcsőhöz ment, hogy a hálószobában felköltse Neilt.

Egy percig mozdulatlanul álldogált, egyik kezével a korlátba kapaszkodva, és hallgatta a kopogó esőcseppeket. Azon gondolkodott, mit mondjon a férjének, ha felébreszti. Úgy érezte, bármit mond is, Neil hisztérikusnak fogja tartani. Emiatt azonban cseppet sem aggódott. Házasságuk hét éve alatt mindketten kiismerték a másikat annyira, hogy elnézék egymás különcségeit.

Molly kemény, kitartó és alkalmazkodó nőnek tartotta magát, akit már fiatalon megédzett a félelem, meggyötört a szomorúság, és olyan tapasztalatokra tett szert, amelyek segítségével bármilyen csapást képes elviselni.

Nyolcéves korában szenvedő alanya volt egy különösen erőszakos cselekedetnek, amelyet csodával határos módon túlél, és amely bármely gyermek számára hosszú évtizedes pszichiátriai kezelést tett volna szükségessé. Valamivel később, alig tizenkét éves korában egy lymphoma nevű alattomos betegség elvette tőle az édesanyját.

Molly hallgatta az esőt. A vihar ereje nem csökkent, sőt mintha egyre elszántabban és határozottabban dübörgött volna.

Úgy döntött, inkább hagyja Neilt aludni, és elfordult a lépcső felől. Az ablakok továbbra is halványan fénylettek, mintha a csillagok fényét tükröznék vissza.

Bár a nyugtalanság egyre jobban erőt vett rajta, a bejárati ajtóhoz lépett, melynek

jobb és bal oldalán nagy ablakok nyíltak a tornácra.

A kojotok még mindig ott voltak. Ahogy Molly kissé közelebb húzódott az ajtóhoz, az állatok ismét felé fordultak. Izgatott zihálásukkal apró párapamacsokat fújtak az üvegre. Lángoló tekintetükkel mintha kérni akartak volna tőle valamit.

Molly megmagyarázhatatlan módon úgy érezte, ha kinyitja az ajtót, nyugodtan ki-mehet közéjük, és nem esik bántódása.

Ám, bár valóban kemény nőnek tartotta magát, sosem volt meggondolatlan vagy vakmerő.

Előző ősszel, amikor a hegy keleti oldalán tűz ütött ki, amely már a gerincet és a nyugati oldalt is fenyegette, Molly unszolására Neil és ő voltak az elsők a környéken, akik a legszükségesebb holmikat becsomagolták, és elhagyták a házukat. Hisz ő már gyermekkorától kezdve tudta, milyen törekeny az emberi élet.

Amikor azonban regényt írt, inkább bízott ösztöneiben és szívében, mint eszében. Kockázat nélkül nem tudott volna jól írni.

Itt a folyosón, a hamiskás hajnali fényben, a prérifarkasok figyelő tekintetének keresztüzében, a pillanat különösen álomszerű volt. Molly talán ezért nem félt attól, hogy kimenjen a tornácra.

Kezét az ajtó gombjára tette, vagyis inkább váratlanul az ajtó gombján találta kezét, anélkül, hogy tudta volna, hogyan került oda.

Az eső dübörgése, amely már-már Armageddon zúgásává váltott át, és az ördögi fény különös, bűbajos hatással volt rá. Tudta azonban, hogy nem esett transzba, vagy hasonló, sosem volt éberebb, sosem volt tisztább a feje. Ösztönei, szíve és feje mind olyan józanul működtek, ahogyan az elmúlt huszonnyolc évben még soha.

Az előzmények nélküli szeptemberi özönvíz, és a prérifarkasok szokatlan viselkedése, nem is beszélve a rájuk nem jellemző szelidségről, mind azt sugallta, hogy a dolgok nem a megszokott logika alapján működnek már. Most inkább bátorságra, semmint elővigyázatosságra volt szükség.

Ha a szíve továbbra is olyan hevesen dobog, talán nem is fordítja el a gombot. Amikor azonban ez a gondolat átfutott a fején, különös nyugalom telepedett rá. Pulzusa lelassult, bár minden dobbanást elemi erővel érzett.

Kinyitotta az ajtót.

A prérifarkasok nem mozdultak, nem nyikkantak.

Molly viselkedésüktől megdöbbenve lépte át a küszöböt, és megállt a teraszon.

Mintha a saját kutyái lennének, a kojotok helyet csináltak neki maguk között, és láthatóan örültek a társaságának.

Mollyt teljesen elképesztette az állatok viselkedése, de azért óvatos maradt. Két karját összefonta melle előtt, bár úgy gondolta, ha kinyújtaná feléjük a kezét, barátságosan megszaglásznák és megnyalják.

A kojotok idegesen hol Mollyt, hol pedig az erdőt bámulták. Gyors lihegésük nyugtalanságra utalt.

Volt valami az eső áztatta erdőben, ami rettegést keltett bennük. E félelem pedig nyilvánvalóan olyan intenzív és fenyegető volt, hogy nem mertek a megszokott módon, vagyis ellentámadással felelni rá.

Ehelyett megadásuk jeleként remegtek és halk, nyüszítő hangokat hallattak. Fülüket egyfolytában hegyezték, mintha még a morajló eső hangján át is hallották volna az ismeretlen ragadozó lihegését és halk lépéseit.

Farkukat lábuk közé csapva, remegő lábakkal, egyre idegesebben toporogtak előrehátra. Készen álltak, hogy bármelyik pillanatban a földre vessék magukat, és megadóan hasukat mutassák az erősebbnek, hátha ezzel megelőzhetik az ellenség támadási kísérletét.

Az állatok Molly lábának dörgölöztek, mintha érintéséből ugyanolyan megnyugvást meríthetnének, mint saját társaik jelenlétéből. Bár szemük furcsa volt és rémült, Molly érezte bennük a feléje áradó bizalmat, és a társasága iránti vágyakozást, amelyet eddig csak a legszelídebb kutyáknál tapasztalt.

Meglepetése hamarosan döbbenetbe csapott át, mert eddig még ismeretlen érzelmi hullám öntötte el. A csoda érzése hatalmasodott el belsejében, mint annak idején gyermekkorában. Mintha valami pogány szertartás során egyé vált volna a természettel.

A párás levegő egyre sűrűbbé vált, megtelt a nedves állati bundák és a pézsma füstös, ammóniára emlékeztető illatával.

Mollynak Diana, a vadászat római istennője jutott eszébe, akit a művészek mindig farkasok társaságában ábrázoltak, miközben a farka élén halad a zsákmány után, holdfényes mezőkön és réteken át.

Hirtelen tökéletesen tudatában volt annak, hogy a teremtésben minden összekapcsolódik. Ez a felfedezés azonban nem a fejből, vagy szívéből származott, hanem mintha testének és lelkének minden apró, mikroszkopikus sejtje egyszerre szülte volna ezt az érzést, és egyszerre reagált volna a prérifarkasok viselkedésére, a szokatlan viharra és az erdőre.

Ezt a különleges pillanatot valami hatalmas, megfoghatatlan erő hatotta át, amely új volt Molly számára. Elöntötte a félelem, ugyanakkor beleremegett az örömben is. Kapkodva szedte a levegőt, s lábai elgyengültek.

Ám ekkor a kojotokat még nagyobb rémület kerítette hatalmába, mint amely kiűzte őket az erdőből. Vékony hangon, kétségbeesett nyüszítést hallatva, egyszer csak mind elrohantak a tornácról.

Ahogy elfutottak mellette, nedves farkuk súrolta Molly lábát. Egy-kettő még esdekelve felnézett rá, mintha ő megértené félelmük okát, sőt a vélt vagy valós ellenségtől is meg tudná őket védeni, amely elűzte őket odúikból.

Szorosan egymás mellett haladva rohantak le a lépcsőn, el a viharos sötétségbe, egy ismeretlen erő által üldözve. Eső áztatta bundájuk a bőrükhöz tapadt, és láthatóvá tette kiálló csontjaikat, inas testüket.

Molly a tornác széléhez lépett, és utánuk nézett. Csak nehezen tudott ellenállni az esztelen és zavarba ejtő készítésnek, hogy kövesse őket.

Ahogy a farka az erdő felé haladt, az állatok minduntalan visszafelé tekintettek, túl a házon, a hegygerinc teteje felé. Hirtelen mintha megérezték volna üldözőjük szagát a fenyőfák között, azután gyorsan és síri csendben eltűntek Molly szeme elől.

Molly fázósan húzta össze magán a kabátját, és hatalmasat sóhajtott.

Várt, feszülten figyelt, de semmi sem követte a farkát.

E hegyekben a kojotoknak nem voltak természetes ellenségei. A néhány megmaradt medve vad gyümölcsökkel, gumós növényekkel és puha gyökerekkel táplálkozott, nemigen támadtak meg más ragadozót.

A kojotok pézsma szagát még távozásuk után is lehetett érezni, sőt a szag nemhogy eloszlott volna, hanem inkább erősebb lett.

A lépcső tetejéről Molly kinyújtotta karját az esőbe. A hideg őszi éjszakán az ujjai közt átcsurgó csillogó esőt meglepően melegnek találta. A tenyerét figyelte. A fejevonala, a szív vonala és az életvonal fényesebben csillogott, mint keze többi része, mintha valami titokzatos jelentést hordoztak volna.

Amikor visszahúzta kezét és megszagolta, még erősebben érezte azt az illatot, amelyet eddig a kojotoknak tulajdonított. Nem volt kellemetlen, és valahogy ismerősnek tűnt a szag, de minél elszántabban próbálta meghatározni, annál kevésbé sikerült.

Az eső mintha esszenciák és egzotikus olajok keveréke lett volna, ugyanakkor tapintása a sima vízre emlékeztetett.

Molly lassan ráébredt, hogy azért álldogál még mindig a tornácon, mert reméli, hogy a prérifarkasok visszatérnek. Közöttük állt, mint bárány az oroszlánok között, és remegett, de olyan élményben volt része, amelyet szívesen átélt volna újra.

De az állatok nem tértek vissza, és Mollyn a veszteség érzése lett úrrá. Mintha valaki figyelte volna, s ettől ismét megborzongott.

Az erdőt békés napokon zöld katedrálisnak látta, ahol a hatalmas fenyőfák a főhajó oszlopai, az ágak pedig a boltívek. Ma az eső moraja egészen megváltoztatta a rengeteget, s a fák egészen másnak tűntek, mint előző este.

Molly hátralépett a lépcsőtől, de egyetlen pillanatra sem vette le a szemét az erdőről. Meg volt róla győződve, hogyha félrenéz, valami rettenetes dolog repül ki a fenyőfák közül.

Kis idő múlva visszament a házba, és ráfordította az ajtóra a reteszt. Egy darabig remegve állt az előszobában. Meglepték, és zavarba ejtették érzései. Nem annyira az esze, mint inkább a szíve és az ösztönei vezérelték s úgy érezte, viselkedése inkább egy kamaszlányra, mint egy érett nőre emlékeztet, s ennek egyáltalán nem örült.

Kezet akart mosni, ezért a konyhába sietett.

A nyitott ajtóhoz közeledve látta, hogy a pult fölötti lámpa még mindig világít, mert úgy felejtette, miután megmelegítette magának a tejet.

A küszöbnél habozva megállt, attól félve, hogy a konyhában van valaki. Valaki, aki a hátsó ajtón át jött be, míg ő a kojotokkal foglalkozott.

Csak semmi fölösleges érzelmi kitörés! Butaság! Hiszen nincs is itt senki!

Egyenesen a hátsó ajtóhoz lépett, és lenyomta a kilincset, de zárva volt. Teljes biztonságban van. Senki sem juthatott be.

Az éjszakát a sugárzó eső áthatolhatatlan függönye festette ezüstre, és a fátyol mögül mintha több ezer szempár meredt volna rá.

Leengedte a rolókat minden ablakon.

Megengedte a vizet, és olyan forróra állította a csapot, amit még épp el tudott viselni. Folyékony szappant engedett a tenyerébe, amely finom, tiszta narancsillatot árasztott.

Egyáltalán nem ért hozzá a kojotokhoz, ezért egy pillanatig nem is értette, miért súrolja kezét olyan elszántan. Aztán rájött, hogy az eső nyomait próbálja eltüntetni.

A furcsa, aromás illattól tisztátalannak érezte magát.

Már teljesen kivörösödött a keze a forró víztől, de ő még több szappant nyomott a tenyerébe, és másodszor is átsúrolta.

Egyre az egzotikus, határozottan ismerős illaton töprengett. S mire sikerült kezéről eltávolítani az eső nyomait, lassan eszébe jutott, milyen illatot is érzett: a spermiumét. Az egzotikus aromák fűszeres illatai között Molly rájött, hogy az eső a spermiumok átható illatát ontotta magából.

Mindez olyan valószínűtlennek tűnt, olyan abszurd módon freudinak, hogy Mollynak átfutott az agyán, hogy talán mégis álmodik. Vagy kezd rajta elhatalmasodni az elmebaj.

A megmagyarázhatatlan fény, a sperma illatú eső, a rémült kojotok - joggal gondolt arra, hogy folyamatosan hallucinál.

Egyre inkább úgy érezte, egy soha véget nem érő rémálomban ragadt.

Ekkor az emeletről éles kiáltás hallatszott, megtörve az eső monoton zúgását. A hálószobából jött. Aztán megint. Neil! Az ő nyugodt, magabiztos, kiegyensúlyozott, mindig jól alvó férje kiabált az éjszaka közepén!

Mivel nyolc éves korában már elég erőszakos dolgot látott, Molly gyorsan reagált, és megragadta a telefont. Feltárcsázta a 911-et.

Az éterből azonban csupán kísérteties, elektronikus hangok szűrődtek át. Mély hangimpulzusok, majd magas füttyögés és visítás.

Letette a telefont.

Mollynak és férjének volt fegyvere. A hálóban, az éjjeliszekrény fiókjában tartották.

Neil ismét felordított.

Molly a zárt ajtó felé pillantott, és ismét erős késztetést érzett, hogy a kojotokkal együtt kimeneküljön az éjszakába. De aztán összeszedte magát, odasétált a konyhaszekrény egyik fiókjához, és kivette belőle a leghosszabb és legélesebb pengéjű kést.

3. fejezet

Molly fényt akart maga körül, de nem mert a kapcsolóhoz nyúlni. Jobban ismerte a házat, mint bármilyen betolakodó, és így e szobákban a sötétség az ő szövetségese.

A lépcsőhöz osont, s közben maga előtt tartotta a henteskést.

Egy-két lépcsőfok megnyikordult, de az eső morajlása elnyomta sietős léptei zaját.

A hálószoba felé közeledve nyöszörgő hangot hallott, amelyet halk kiáltás követett. Molly szíve majdnem kiugrott a helyéből.

Belökte az ajtót, és belépett a sötét hálószobába, a kést továbbra is mereven maga előtt tartva.

A ragyogó eső higany-ezüstös fénye örvénylett a szobában, de nem világította be minden sarkát. Mindenhol árnyak reszkettek, némelyik mintha nem is árnyék lett volna.

Molly ekkor leengedte a kést, mert közélről már látta, hogy férje azért sikoltozik és hörög, mert rosszat álmódott.

Neil álmát rendszerint semmi sem zavarta; mélyen és nyugodtan aludt. Ha álmódott is valamit, általában az is vidám volt. Molly néha látta, amint álmában mosolyog. Egy alkalommal még hangosan fel is nevetett.

Ezen a szerda hajnalon azonban minden más volt. Neil álma teljesen eltért az eddigiektől, amelyeket az elmúlt hét év során látott, azóta, hogy Mollyval osztotta meg az ágyát. Kapkodva, zihálva szedte a levegőt, mintha kétségbeesetten rohanna valami elöl, ami azonban egyre közelebb került hozzá.

Molly felkapcsolta az éjjeli lámpát, de férje az erős fénytől sem ébredt fel. Haja csapzott volt az izzadságtól, s arca is verejtéktől fénylett.

- Neil! - szólalt meg Molly, és letette a kést az éjjeliszekrényre, a férfi nem reagált a szólításra.

Ám hirtelen mintha megint valami borzalmast látott volna, mert dobálni kezdte a fejét ide-oda, nyakán megfeszültek az izmok, és iszonyú erővel kapaszkodott a lepedőbe.

Molly a vállára tette a kezét, és így szólt:

- Drágám, csak egy rossz álom!

Neilnek a torkán akadt a kiáltás, és ijedten felült. Megragadta Molly csuklóját, és kicsavarva eltolta magától.

Még nem volt teljesen ébren, s szemében félelem tükröződött, arca eltorzult a döbbenettől.

Molly felkiáltott fájdalomában:

- Hé, engedd el a kezemet! Én vagyok az, Molly!

A férfi hunyorogni kezdett, megrázkódott, és elengedte.

- Jól vagy? - kérdezte tőle Molly, fájó karját dörzsölgetve.

Neil ledobta magáról a takarót, és pizsamanadrágjában az ágy szélére csúszott.

Molly szívesen simította végig izmos felsőtestét, amely mindig biztonságérzetet nyújtott neki. Férjére mindenben számíthatott. Gyakran érintette meg minden különösebb szándék nélkül is, s e finom mozdulatokból hirtelen alakult ki a szenvedély.

Bármilyen rettegéssel teli is volt ez az esős éjszaka, és bármennyire is ráragadt a prérifarkasok nyugtalansága, Molly vágyakozva figyelte férjét. Neil idegesen simította hátra a haját. A nő elmélázott borostás arcán és kisfiús ajkain.

A férfi megdörzsölte arcát a kezével, hogy felébredjen. Amikor felnézett feleségére, kék szemei sötétebbnek látszottak, mint máskor. Tekintetében nyugtalanság bujkált.

- Tényleg minden rendben? - kérdezte Molly.

- Nem - felelte a férfi. Hangja érdes volt, mintha kiszáradt volna a torka valami hosszú futás után. - Uram isten, mi a fene volt ez?

- Micsoda?

Neil felkelt. Minden porcikája és izma megfeszült. Az álom elképesztő hatást gyakorolt rá ébren is.

- Rosszat álmódál - mondta Molly. - Hallottam, hogy kiabálsz álmodban.

- Nem rémálom volt, hanem annál rosszabb. - Neil idegesen nézett körül a szobában. - Az a hang!

- Az eső - felelte Molly az ablak felé intve.

Neil azonban megrázta a fejét. - Nem. Nem csak az eső. Valami azon túl... még az esőn át is hallottam.

Viselkedése egyre jobban nyugtalanította Mollyt. A férfi mintha félig transzban lenne, és nem tudná lerázni magáról a rémes álmot.

- Volt ott egy hegy, ami lefelé jött - mondta Neil megborzongva.

- Miféle hegy?

Neil hátravetette a fejét, és nyilvánvaló aggodalommal szemlélte a plafont. Hangja kezdeti érdecsége elmúlt, és mintha valamilyen kábulatba esett volna, ahogy lassan, komolyan megszólalt. - Hatalmas volt a hegy az álmomban. Óriási. Fekete szikla volt, tömörebb, mint a vas, és lassan ereszkedett lefelé. És hiába futsz, nem tudsz elszaladni előle! Az árnyéka egyre csak növekszik előtted, sokkal gyorsabban, mint ahogy képes vagy futni!

Bár férje halkán beszélt, szavainak hatására Molly hátán felállt a szőr. Hogy oldja a feszültséget, megszólalt:

- Á, felejtse el! Buta kis álom!

Neil egyre csak a mennyezetet pásztázta tekintetével. - Nem álom volt! Megtörténik velünk! Itt van! Mindjárt itt lesz! - Visszafojtott lélegzettel figyelt egy darabig, aztán azt mondta:

- Valami közeledik az eső mögött... Hamarosan leszáll.

- Neil, drágám, megijesztesz!

A férfi tekintete ekkor Mollyra siklott. Mélyen a szemébe nézve mondta:

- Hatalmas súly, valahol ott fent. Egyre nehezebb lesz, és te is érzed, tudom.

Lehet, hogy maga a Hold esik le hamarosan az égből - gondolta Molly. De hangosan csak ennyit mondott:

- Nem. Csak az eső hangja szűrődött be az álmodba, te pedig furcsa módon hegygyé növesztetted.

- Tudom, hogy te is érzed - hajtogatta Neil, majd meztláb az ablakhoz ment. - Mi történik odakint? - kérdezte.

- Valami különös ásványi anyag tartalmú eső hull. Szerintem valamiféle szennyeződés - felelte Molly, igyekeztén a legegyszerűbb magyarázatra szorítkozni.

A kíváncsiság és a csodálkozás, amely korábban arra kényszerítette, hogy kimenjen a kórház közlé, mostanra félelemmé változott. Legszívesebben visszafeküdt volna az ágyba, be a jó meleg paplan alá, hogy átaludja a tomboló vihart, és egy normális reggelre ébredjen.

Neil az ablakilincs felé nyúlt.

- Ne! - kiáltott rá izgatottan Molly.

A férfi elkerekedett szemmel meredt rá.

- Furcsa szaga van. Olyan... tisztátalan szaga.

- Mióta vagy fent? - kérdezte férje, aki csak most vette észre, hogy Molly köntöst visel.

- Nem tudtam aludni. Lementem, hogy írjak, de...

- Tessék. Szóval mégis csak érzed! - mondta Neil, és ismét a plafont kezdte vizsgálni.

Lehet, hogy valóban érzett valamit. Vagy talán csak képzelete épített hegyeket a levegőben?

Neil tekintete a mennyezetet túl járt. - Már nem felénk zuhan. - Hangja suttogássá halkult. - Kelet felé halad... nyugatról keleti irányba.

Molly közben azon vette észre magát, hogy tenyerét, amit korábban az eső ért, önkéntelenül köntöse oldalába törölte.

- Akkora, mint két hegy... nem is, hanem három... olyan hatalmas - suttogta Neil, és hirtelen keresztet vetett. E mozdulatot Molly évek óta nem látta tőle.

Most már ő is érezni vélte valami hatalmas dolog, mély, lassú lüktetését, amely a tomboló eső robaja mögött rejtőzött.

- „...hogy megrostáljon, mint a búzát...”

Neil szavai olyan furcsának, ugyanakkor zavarba ejtően ismerősnek is tűntek, hogy Molly felkiáltott.

- Mit mondtál?

- Hatalmas.

- Nem, azután. Mit mondtál a búzáról?

Neil zavarodott tekintettel nézett feleségére, mintha nem fogná fel a szavak jelentését. - Milyen búza? Miről beszélsz?

Molly ekkor a szeme sarkából villogást vett észre. Az éjjeliszekrényen álló órát kezdte figyelni. A világító zöld számjegyek gyorsan, folyamatosan váltottak, mintha az ámokfutóvá vált idővel próbálnának lépést tartani.

- Neil! - szólalt meg Molly.

- Igen, látom.

A számok nem előre vagy hátrafelé rohantak, hanem mint egy matematikai képlet jelei száguldottak végig a monitoron.

Molly a karórájára nézett. A nagy mutató rendszeren előre haladt, a percmutató azonban sebesen forgott visszafelé, mintha az időfolyamban állna, s múltja épp olyan sebesen folyna el mellette, mint jövője.

A hang titokzatos, mély pulzálását - amely az emberi fül számára alig hallható, viszont a vér és a csontok érzékelik - egyre erősebben hallotta szíve mélyén.

Különös pillanat volt ez. Érezték az atmoszférában megjelenő, eddig soha nem tapasztalt, de jól érzékelhetően ellenséges rezgéseket.

Molly már a kojotok között is érezte, hogy ösztönei vették át az irányítást a józan esze helyett. Ösztönösen cselekedett, amikor a teraszra lépett. Most azonban váratlanul helyreálltak a dolgok. Mind megérzései, mind észérvei azt sugallták, hogy ő és Neil nagy veszélyben vannak, bár e veszély forrásáról semmit sem tudtak.

Molly látta férje szemében, hogy ugyanarra gondolnak. Az együtt töltött éveik alatt mindvégig egymás gyóntatói és megváltói voltak, s eljutottak a szellemi és lelki intimitás olyan fokára, ahol már szavak nélkül is megértették egymást.

Molly az éjjeliszekrény fiókjából elővette a 9 mm-es pisztolyt, amely mindig ott állt készenlétben, megtöltve. A biztonság kedvéért azért kivette belőle a tárat, hogy meggyőződjön róla, minden töltény a helyén van. Miután visszatolta a tárat, az öltözőasztalra tette a fegyvert hajkefeje és tükre mellé, hogy könnyen felkaphassa.

A szoba túlsó felében, az öltözőasztalon állt az édesanyjától örökölt féltucatnyi zenedoboz. Anélkül, hogy bárki hozzájuk nyúlt volna, váratlanul fémes dallamok kezdtek kiszűrődni belőlük: hat különböző melódia szállt fel.

A dobozok tetején az apró, forgó alakok életre keltek. A férfi és női babák a maguk finom viktoriánus módján keringőzni kezdtek. A körhinta pedig csak forgott, egyre forgott.

A törékeny hangok kakofóniájától Molly úgy érezte, mintha egy orvosi fűrészt hasogatná a koponyáját.

Ezeket az ismerős tárgyakat, gyermekkoruk kedves játékait, hirtelen egyre furcsábbnak és nyugtalanítóbbnak látta.

Neil egy pillanatig az apró táncosokat, és az egyik dobozon körben galoppozó körhinta-lovacskát figyelte, majd lassan megint az ablak felé fordult, de nem nyitotta ki, ahogy egy perccel ezelőtt tervezte, hanem visszaakasztotta a kallantyút.

4. fejezet

Miközben sietve magukra öltötték farmernadrágjukat és pulóvereiket, Molly elmesélte férjének, milyen különösen viselkedtek a prérifarkasok.

Az eső monoton zúgása, a zenedobozok mániákus csörömpölése és az ismeretlen forrás majdnem tudatküszöb alatti pulzálása lassan zenei témává állt össze, amelynek nem volt egységes melódiája, de a tornácon történekművek rémisztő aláfestő zenét adott. A zajok miatt Molly az állatokkal átélt élményt sokkal baljóslatúbbnak érezte, mint amilyen valójában volt. Igyekezett - bár tudta, hogy nem sikerülhet - átadni Neilnek a csoda és a tisztelet megdöbbenő érzését, amely akkor áthatotta az élményt.

A fésülködőasztal előtt ülve próbálta leírni neki azt a természettel létrejött köteléket, amelyet a kojotok között állva érzett, s közben beletuszkolta lábát egy vízálló túracipőbe. Kezei remegtek. Sokáig babrált, míg végre sikerült bekötnie a fűzőt.

Beszéd közben megszokásból felvette a pisztoly mellett heverő hajkefét. Bár érezte, milyen abszurd, hogy egy ilyen pillanatban is előbukkan belőle a fésülködés megszokott mozdulata, mégis a tükör elé lépett, hogy megigazítsa a haját.

Tükörképe olyan volt, mint mindig, de a tükörrel valami nagy baj volt. Háta mögött nem a lámpafényes, meleg, rendezett hálósobát látta, hanem rendetlenséget, piszkot és törmeléket.

Hangja elakadt a mondat közepén, és elejtette a kefét. Megpördült a széken, hogy saját szemével lássa, hogy a szoba valóban megváltozott, de olyannak látta, mint mindig.

A valóságban csak az ébresztőórával volt valami baj. A fénylő zöld számok továbbra is kaotikusan vágtaztak a digitális kijelzőn.

A tükörben azonban a hámló falakat penész borította, a lámpán félrecsúszott a rongyos búra, és az összetört ágy fejtámláján trópusi dzsungelket idéző indák lógtak ernyedten, szürkés-zöldesen csillogva a párától.

Szerette volna azt hinni, hogy ma éjjel egyáltalán nem kelt fel az ágyból, nem ment le az alsó szintre, hanem mindvégig szépen aludt, és ezt teszi most is. Az esőnek és az összes furcsaságnak, ami vele együtt jött - a kojotoktól a tükörben látottakig -, sokkal több értelme lett volna, ha csak álmodja.

Maga mellé húzta Neilt, aki kinyújtotta a karját, hogy megérintse a tükröt. Mintha azt várta volna, hogy a benne tükröződő kép nem csupán egy tükörkép, hanem egy háromdimenziós valóság, egy tükrön túli világ.

Molly azonban megállította a kezét. - Ne!

- Miért?

- Mert...

Nem tudott elfogadható magyarázatot adni arra, miért állította le. Csupán babonás félelmet érzett, hogy valami rémes történik, ha férje ujjá hegye a tükör ezüstös felületéhez ér.

Neil a szabad kezével megérintette a tükröt, de csak a sima felületet érintette, nem történt semmi.

Ekkor azonban a *másik* hálósobában, a tükörbéliben valami megmozdult. Először árnyéknak tűnt, de talán mégsem az volt, hanem egy görnyedt, sötét alak, amely olyan gyorsan szökkent a túloldali szoba egyik végéből a másikba, hogy szinte káprázatnak hitték. Olyan volt, mint egy köpenyes férfi, akinek hártyszerű szárnya van, de az is lehet, hogy mégsem ember volt.

Neil megdöbbsent ábrázattal rántotta vissza kezét, mintha a túloldalon levő valaki képes lenne átnyúlni a tükrön.

Molly felugrott a székről, és pánikszerűen körülnézett, mert tökéletesen meg volt győződve arról, hogy valami valóban átjött a túloldalról, a tükrön át. Hívatlan vendég azonban nem volt a szobában.

Az órára pillantott, amelynek kijelzőjén a vágtaztva villódzó zöld számok váratlanul megálltak. Az idő két óra negyvennégy volt.

Karórájára nézett, és észrevette, hogy az is leállt. A mutatott idő megegyezett az ébresztő óráéval: két óra negyvennégy perc.

A zenedobozok is elhallgattak.

A miniatűr körhintán a lovak abbahagyták a vágtaztást, a táncoló figurák megdermedtek keringőzés közben.

Molly hirtelen megkönnyebbülést érzett. A ránehezedő súly mintha elhengeredett volna, és az alig hallható, inkább csak érzett mély pulzálás is megszűnt.

- A tükör - mondta Neil.

A tükörben már ismét saját szobájuk visszatükröződését látták. Eltűntek a romok, a penészes falak és a csúszó-mászó indák.

Neil tekintete a mennyezetre siklott, majd a férfi az ablakhoz lépett. A homályos éjszakai eget vizslatta, ahonnan változatlan erővel zuhogott alá az eső.

- Vége - szólalt meg.

- Mi lehetett ez az egész? - szólalt meg Molly.

- Fogalmam sincs.

Nem akartak, vagy inkább nem mertek egymással őszinték lenni.

Olyan kultúrában éltek, amely égett a vágytól, hogy földönkívüliekkel kapcsolatot teremthessen. Ez a vágy egy új hit alapkövévé vált, amelynek doktrínáit sokan jobban ismerték, mint a Miatyánk szövegét: *Nem vagyunk egyedül... figyeld az eget... a válasz odaát van...* A témát számtalanszor megfilmesítették, többek között Steven Spielberg és George Lucas is. Ezernyi film, tévéműsor és könyv született, amelyek mind arról igyekeztek meggyőzni a világot, hogy az új három királyok a tudósok, akik nem Betlehembe ügetnek tevéháton, hanem mobil laboratóriumaikkal UFO észlelések helyszínére igyekeznek eljutni. És arról is, hogy az emberiség üdvözülése egy másik bolygóról érkezettek segítségével valósul majd meg.

Molly és Neil is ismerte e jóslatokat, amelyeket Hollywood és a tudományos-fantasztikus könyvek írói terjesztettek. És ez a szeptemberi éjszaka mintha egyenesen a találkozási zónába repítette volna őket, ahol az idegen technológia volt a csodák forrása.

Molly nem akarta e felismerést szavakba önteni, és úgy tűnt, Neil sem szándékozik beszélni róla. A zavarodottság színlelése biztonságosabbnak látszott, mint az őszinteség.

Szükszavúságuk oka valószínűleg abban gyökerezett, hogy e témában a hollywoodi filmes világ két jól ismert forgatókönyvet kínált: az egyikben az idegenek jóindulatúak, a másokban azonban haragos, kegyetlen igazságosztók. Márpedig a jelen eseményeiből hiányzott minden kedvesség és jóindulat.

Neil elfordult az eső áztatta ablaktól, és így szólt:

- Nem mintha szükségünk lenne rá, de azért magamhoz veszem a puskát.

Mollynak ismét eszébe jutott a szeme sarkából megpillantott különös alak, amely sötétben villant át a tükörben látott, omladozó szobán, és megragadta az öltözködő asztalon heverő pisztolyt.

- Én meg teszek még ebbe töltényt.

5. fejezet

A puszka és egy doboz töltény a konyhaasztalon hevert, mellette a pisztoly, egy üres tölténytár és egy doboz 9 mm-es töltény.

A redőnyöknek sikerült kívül rekeszteni az éjszakát és a fénylő eső látványát, mindent átható zúgását azonban folyamatosan hallották.

Molly képtelen volt kiverni fejéből, hogy az őket körülvevő barátságos erdőben most hemzsegnek az ellenséges lények, akik szemmel tartják őket, és e gondolatban Neil is osztozott.

Mindketten úgy érezték, hogy ezen az esős éjszakán a titokzatos erők nemcsak az őket körülvevő hegyekben vannak jelen. Szinte egyszerre nyúltak a tévé távirányítója után.

Neil bekapcsolta a tévét. Izgatottan megálltak előtte, és a látványtól szinte földbe gyökerezett a lábuk.

A vétel minősége szokatlanul rossz volt. Bizonyos csatornákból semmit sem lehetett látni, csupán távoli, torz hangokat hallottak.

Hosszas kapcsolgatás után végül találtak egy huszonnégy órában sugárzó hírcsatornát, amely viszonylag élvezhető hangot és képet nyújtott.

A híradót egy fiatal nő, Veronica, vezette, aki olyan szép volt, mint egy filmsztár. Tekintete önelégült volt, mosolya pedig mint egy manőkené.

Egy Jack nevű fiatal műsorvezetővel kommentálták a látottakat, akit valószínűleg szintén szívesen alkalmazott volna fehérneműmodellként Calvin Klein.

A különös időjárásról, a szokatlan erejű viharról szóló hírek kisöpörtek a műsorból minden mást, a háborúkat, a bűnügyeket, és a hollywoodi sztárok ügyes-bajos dolgait egyaránt.

Az éjszaka folyamán teljesen váratlanul és elképesztő sebességgel hatalmas, egybefüggő viharzóna alakult ki a tengeren, amely végigsöpört Amerika teljes nyugati partvidékén, érintve a kontinens déli, középső és északi részét is.

Folyamatosan érkeztek a hírek a különös szagú eső pusztításáról, amely óránként tíz-tizenöt centiméternyi vizet zúdított a településekre. A mélyebben fekvő városokban, falvakban alig néhány óra alatt árvízhelyzet alakult ki, Argentínától Alaszkáig mindenütt.

A tévé sorra mutatta az autókat és kamionokat, amelyeket a csatornákra emlékeztető városi utcákon hömpölygő áradat magával sodort. A családok félig összedőlt házaik tetején próbáltak menedéket találni. A dombok és hegyek oldalát sárlavina tarolta le.

Es mindenütt ugyanaz a kísértetiesen fénylő, ezüstös esőzuhatag, amely álomszerű fényvel vont a városokat.

Molly ha tehette, nem nézte a természeti katasztrófákról szóló híreket. Ha mégis a szeme elé került ilyesmi, rendszerint szánakozva fordult el a képernyőtől, ezúttal azonban érezte, hogy saját sorsa szorosan összekapcsolódik a tévében látott szerencsétlen idegekével.

Nem sokkal ezelőtt pusztító viharok törtek ki Európában és Ázsiában is. Az aszályos Közel-Keletről, sőt a szaúd-arábiai sivatagból is korábban sosem látott mennyiségű esőről érkeztek hírek, és rövidesen képeket is bemutattak a helyszínről.

Semmi mosolyra fakasztó nem volt mindebben, ám a híradót vezető Veronica és Jack nemigen tudta elrejteni izgalmát és örömét, hogy bár csak kezdő híradósok, akiket általában az alacsony nézettségű, hajnali időszakba tesznek, hirtelen nagyszabású történések közepén találják magukat. A közönség száma valószínűleg percről-percre nő, talán már több millió nézőt szegeznek az események a készülékek elé. Szinte látszott rajtuk, hogy azon elmélkednek, miként lendítheti fel karrierjüket e szerencsés időzítés.

Bár a jelenlegi válság pontos természete és komolysága még nem volt ismert, a helyszíni jelentések igen drámaiak voltak.

Hat órával korábban, mielőtt a vihar elérte volna az amerikai kontinens partjait, egy francia tengerkutató hajó legénysége Tahitól négyszázötven kilométerre, délnyugatra egy látványos víztölcsér hirtelen születésének volt szemtanúja. A forgószél óriási erővel csapott le a hajótól kb. öt kilométerre, és elképesztő gyorsasággal nőtt, amíg a kürtője, amely az óceánból szívta el a vizet, körülbelül hatszáz méteresre nem szélesedett.

A legénység egyik tagja egy digitális kamerával lefilmezte a döbbenetes jelenséget, amit aztán műholdas kapcsolaton keresztül továbbítottak a televízióknak. A kutatóhajón tartózkodó egyik tudós szerint a tornádó-szerű képződmény átmérője legalább öt kilométer volt ott, ahol a függőleges vízáram legmagasabb pontja eltűnt a felhők között.

- Édes Jézusom! - suttogetta Neil.

A bemutatott képeken sem a tengernek, sem a hatalmas, égbe vesző víztömegnek nem volt titokzatos ezüstös fénye.

Az esőnek azonban - amely most is ott dühöngött a leengedett rolók mögött - biztos, hogy köze van ehhez a gigantikus méretű víztölcsérhez. Bár Molly még nem tudta, mi lehet a kapcsolat, az a tény, hogy az események a Föld több pontján is egyszerre jelentkeztek, tovább erősítette aggodalmát.

A képernyőn ott dühöngött az örvény. A nap gyorsan elsötétült, villámok cikáztak az óceán fölött az égen. Aztán a forgószél elindult az operatőr hajója felé. A tenger eszeveszetten hullámozott, és a hajót, mint apró játékszert, dobálta. Hatalmas hullám csapott át a korláton, és mosta át a fedélzetet.

Az operatőr majdnem elveszítette egyensúlyát, de aztán ledülöngélt a nyitott fedélzetről, miközben a hajó folyamatosan rázkódott.

Ekkor újra megjelent a képernyőn Veronica, hogy elmondja, a felvétel leadását követően a francia hajóról nem érkezett hír.

Társa, Jack aggodalmát fejezte ki a legénység miatt, és halvány meggyőződéssel hozzátette, hogy a fiúk bizonyára jól vannak, mert a tengerkutatók mind alaposan kiismerik magukat a tengeren.

Veronica, arcáról le nem hervadó mosollyal, közölte, hogy főiskolásként hosszabb időt töltött egy vitorlás hajó fedélzetén egy tengeri tanulmányi program keretében.

Molly legszívesebben felordított volna, hogy kimozdítsa őket az önelégült távolságtartásából, amely az ő szemében nem volt több fennhéjázó felsőbbrendűség és pro-

feszionalizmusnak álcázott érzelmi közömbösségnél.

További videofelvételeket is bemutattak, amelyet a USS *Ronald Reagan* anyahajóról sugároztak műholdas kapcsolaton keresztül, Japán nyugati partjaitól ötszáz kilométernyi távolságból. A felvétel megdöbbenítő képeket mutatott be: az előzőleg tiszta eget rendkívüli gyorsasággal sűrű felhőréteg borította el, majd a horizonton, az anyahajóról jól kivehető távolságban három helyen is víztölcsérek keletkeztek. Átmérőjük villámgyorsan nőtt, míg mindhárom nagyobb nem lett, mint a franciák felvételén rögzített forgószél. Az anyahajó fedélzetén egy tiszt félelemtől reszkető hangon kommentálta a látottakat.

Ezen a videón sem volt nyoma a zuhogó eső ragyogásának.

Hasonló, óriási víztölcsérekről szóló jelentések érkeztek az Atlanti-óceánon és a Földközi-tengeren lévő hajókról is, bár ezekhez nem volt filmfelvétel.

Veronica jelent meg a képernyőn, és nyilvánvalóan sűgógépről olvasva, a következőket mondta be:

- Bár a víztölcsérek tömör vízfalból álló forgó tölcsérnek látszanak, rengeteg pára és permet van bennük, és korántsem olyan félelmetesek, mint amilyenek látszanak.

- A Doppler-radar képeinek számítógépes elemzése után - folytatta Jack -, a *Ronald Reagan* anyahajó műszaki szakemberei kijelentették, hogy a megfigyelt tölcsérek a jelenség egyetlen ismert modelljének sem felelnek meg. Dr. Randolph Templeton, az Országos Meteorológiai Szolgálat meteorológusa szerint - aki röviddel ezelőtt érkezett a stúdióba - a tölcsérek mindegyike percenként huszonötezer liter vizet szív fel a tengerből.

- Sőt - mondta Templeton -, talán kétszer annyit.

Molly jól látta a meteorológus szemében a félelmet. Egyik kezét Neil vállára tette, de ez sem nyújtott elég biztatást.

Jack komoly képpel kérdezte meg Dr. Templetontól, hogy a jelenség a globális felmelegedésnek köszönhető-e.

- A meteorológusok nagy része nem hisz a globális felmelegedésben - felelte Templeton kissé rezignáltán -, illetve semmi olyanban, ami nem természetes vagy ciklikus.

Jack és Veronica arcára némi megbotránkozás ült ki a megjegyzés hallatán, majd szinte egyszerre emelték tekintetüket a stúdió mennyezete felé.

- Washingtonban éppen most kezdett el zuhogni az eső - szólalt meg Veronica.

- Hatalmas erővel - tette hozzá Jack. A producer nyilván megszólalt a fülhallgatóban, mert Jack a meteorológushoz fordult. - De Dr. Templeton, mindenki ismeri az üveg-házhatást...

- Azzal most semmire sem megyünk! - jelentette ki Templeton. - Ha ezt meg akarjuk fékezni, valós tudományos elemzésre van szükség, nem pedig...

Neil elkapcsolt, és addig keresgélt, míg a három legnagyobb állomás egyikét meg nem találta. Ők is cápaként vetették magukat a hírre.

A műsorvezető idősebb és híresebb volt az előző kábelcsatorna két híradósánál. Saját tájékozottságát akarta fitogtatni, ahogyan a szakértőt faggatta a műholdas adatok értékeléséről.

A képernyő alján látható felirat szerint a szakember neve Dr. Sanford Nguyen volt. A műsorvezető fülébe a hallgatón keresztül egy láthatatlan producer és egy első osztályú kutatócsapat suttogott, a kérdések azonban úgy hangzottak el a szájából, mintha maga is a téma képzett szakértője lenne.

Dr. Nguyen elmondta, hogy a rendkívüli víztölcsérek észlelése előtt három órával a Meteorológiai Intézet összes Föld körüli pályán keringő műholdja felmondta a szolgálatot. Mint később kiderült, más szervezetek megfigyelő-műholdjaival is ugyanez történt, így a víztölcsérekről egyetlen magasból készített, infravörös, vagy radarral előállított kép sem állt rendelkezésre, amely alapján ki lehetne deríteni, miért és hogyan alakult ki e jelenség.

- És vajon mi a helyzet a katonai műholdakkal, a rakétakövetőkkel? - kérdezte Molly. - Kém műholdak is vannak odafent.

- Biztosan azokat is megvakították - találgatott Neil.

A műsorvezető felvetette, hogy talán a kozmikus sugárzás vagy egy szokatlanul erős napkitörés tehetett tönkre a műszereket.

- Nem - ingatta a fejét Nguyen. - Egy ilyen jelenség sem tenné tönkre az összes műszert egyszerre. Ennek a valószínűsége szinte egyenlő a nullával. A most tapasztalható katasztrófális időjárást sem kozmikus sugárzás, sem mágneses kitörések nem okozhatják. Biztos vagyok benne, hogy a műholdakat tönkretévő valami az oka a víztölcséreknek és a viharoknak is.

A híradó műsorvezetője komoly képpel mondta:

- Dr. Nguyen, talán a globális felmelegedés rettenetes következményét láthatjuk?

Nguyen arcán zavarodottság jelent meg a megválaszolhatatlan kérdés hallatán.

- Miért csak a megfigyelő műholdak romlottak el? - kérdezte Molly. - A kommunikációs műholdak nyilvánvalóan működőképesek - mutatott a tévé felé.

- Talán nem akarják, hogy lássuk őket - mondta Neil. - Talán azt akarják, hogy féljünk, megbénuljunk és befolyásolhatókká váljunk.

- Kik?

Neil nem válaszolt.

Molly tudta, mire gondol a férje, Neil pedig tudta, hogy a nő érti. Egyikük sem akarta kimondani az igazságot, amelyet gyanítottak, mintha attól félnének, az ellenség nevének kimondása fékezhetetlen rémületet keltene bennük.

Neil letette a távirányítót, elfordult a tévétől, és a konyhába indult. - Főzök kávét.

- Miért? - kérdezte Molly hitetlenkedve.

A kávéfőzés hétköznapi művelete az események tökéletes lélektani tagadásának tünt.

- Alig aludtunk az éjjel - magyarázta Neil -, lehet, hogy ébren kell maradnunk, ébren kell tartani magunkat elég hosszú ideig. A kávé jót fog tenni. Jobb, ha addig elkészítem, amíg van áram.

Molly a tévére és a lámpákra pillantott. Eddig eszébe sem jutott, hogy áramkimaradás lehet.

Beleborzongott a tudatba, hogy nem tud lámpát kapcsolni, és csupán a tisztátalan eső kísérteties fénye világít majd.

- Hozom az elemlámpákat - mondta azonnal. - Keresek elemeket is.

A házban minden helyiségben volt egy elemlámpa a konnektorba dugva, folyamatosan töltve, hogy földrengés esetén, vagy ha más okból nincs áram, biztosan legyen valami segítségük.

Neil sápadtan fordult Mollyhoz. - Ne, Molly! Mostantól sehova nem megyünk egyedül. Együtt fogjuk összeszedni az elemlámpákat, később. Most pedig főzünk egy kis kávét és készítünk szendvicseket.

- Nem vagyok éhes.

- Akkor is fogunk enni.

- De Neil...

- Nem tudjuk, mi vár ránk. Nem tudjuk, mikor ehetünk legközelebb... nyugodt körülmények között.

Kinyújtotta kezét Molly felé.

Neil volt a legkedvesebb, legvonzóbb férfi, akivel Molly valaha is találkozott. Az első alkalommal, amikor több mint hét éve meglátta, Neil színes fényben állt, és barátságosan mosolygott. Arca és tekintete olyan kedves volt, hogy Molly egy pillanatra azt képzelte, Szent Jánost látja maga előtt.

Megszorította férje kezét. Félelem futott át rajta, ugyanakkor elmondhatatlanul hálás volt azért, hogy a sors összehozta őket, és egymás társai lehetnek.

Neil magához ölelte Mollyt.

Molly hallgatta férje szívének ütemes lüktetését. Már egész fiatalon, kiskorában megtanulta, hogy vinnie kell a terhet, amelyet a világ rárakott. És tudta, hogy amíg Neil mellette van, bármilyen borzalmat képes elviselni.

6. fejezet

Bár a konyhát és az étkezőt megtöltötte a kávé erőteljes illata, Molly még így is érezte a halvány, de semmihez sem hasonlítható esőszagot.

A tévé előtt ültek Neillel, és csirkehúsos szendvicset ettek krumpliszirommal. A fegyverek a közelükben heverték.

Molly először úgy gondolta, nem éhes, de amint beleharapott a szendvicsbe, rájött, hogy bármennyit meg tudna enni belőle. Még sosem ízlett neki ennyire az étel. A csirkehús mintha szaftosabb, a majonéz krémesebb, a burgonyaszírom pedig ropogósabb lett volna, mint máskor. Minden ízt sokkal erősebben érzett.

Úgy érezte magát, mint egy halálraítélt, amikor felszolgálják neki az utolsó vacsorát, mielőtt beadnák neki a halálos injekciót. Talán ők érezhetik az ízeket ilyen intenzíven.

A tévében látta, hogy ezüstös-kék hó hullott a francia Alpokban, Colorado hegyeiben és Moszkva utcáin. Úgy festett tőle a táj, mint egy karácsonyi képeslap.

A Kreml kupolái és tornyai még sosem látszottak ilyen mágikusan szépnek. A csillogó sugárutak és plázák között mintha manók, koboldok és más tündéri alakok ugrándoztak, táncoltak volna, mint bolondos akrobaták. A szikrázó, kékes hó éteri szépsége azt sugallta, hogy ebben az egész különös jelenségben talán mégis van valami optimizmusra csábító.

Denverben még nem is hajnalodott, de az utcán már gyerekek bolondoztak, hógolyóztak; előcsalogatta őket a fényes, kék hózápor. Örömük és kacagásuk reményteljes, bár bizonytalan mosolyt csalt a helyszíni riporter arcára, aki megjegyezte:

- Még egy figyelemre méltó dolog e rendkívüli jelenséggel kapcsolatban: a hó vanília illatú.

Molly elgondolkodott, vajon a riporternek elég érzékeny-e az orra...

- Vanília, narancs illattal vegyítve - folytatta az. Lehet, hogy a hó már itt a San Bernardino-hegységben sem olyan illatú, mint akkor, amikor Molly kilépett a tornácra a kojotok közé. Mostanra talán már itt is egy cukrászda konyhájának finom illatára emlékeztet.

Az operatőr körbefordult a kamerával, hogy be tudja mutatni a nézőknek a télies panorámát: a hóval borított utcákat, a puha zafírral bevont örökzöld növényeket, és a hihetetlen kékség ellenpontjaként a házak ablakán kiáradó meleg, sárgás fényt.

- Leírhatatlanul szép - mondta a tudósító -, mint egy igazi mesebeli táj a Téalapó földjéről.

A kamera ekkor teljesen körbefordult, és egy csoport gyerekre fókuszált, akik a hóban játszottak. Egy hét év körüli kislány hógolyót tartott kesztyűs kezében, de nem dobta el, hanem nyalogatni kezdte, mint a fagyit. Kék színű ajkaival grimaszolt a kamera felé.

Egy idősebb fiú követte példáját, és beleharapott a saját hógolyójába. Láthatóan ízlett neki.

A látvány annyira felkavarta Mollyt, hogy ha nem ette volna már meg szendvicsét, egész biztosan félretolta volna. Az eső őbenne a tisztátalanság érzését keltette, mikor hozzáért a bőréhez. Soha nem fordította volna arcát az ég felé, és még a gondolattól is, hogy a víz a szájához érjen, elfogta az undor.

A havat evő gyerekek képe láthatóan Neilt is ugyanannyira felkavarta, mint őt. Felkapta a távirányítót, és máshová kapcsolt.

7. fejezet

Molly képtelen volt elhessegetni fejből a tisztátalan havat eszegető gyerekek képét. Járkált a szobában, és a kávé kortyolgatta.

Neil továbbra is a padlón ült, és a távirányítót nyomogatta.

Egyre több csatorna vált nézhetetlenné, és szüntette be az adást.

Kétszer is láttak olyan ábrákat a képernyőn, amelyek vibráló színű, jelentéssel bíró mintának tűntek. Emlékeztettek a kaleidoszkópok káprázatos, szimmetrikus képeire, csak elmosódottabbak voltak. Körívek és egyéb alakzatok imbolyogtak szédítő változatosságban, de jelentésük megfejthetetlen volt.

A jelekhez különböző elektronikus, oszcilláló hangok társultak, éppen olyanok, amelyeket Molly a telefonban hallott: visítások, amelyeket mély, pulzáló hang követett, majd átható fűtülés...

Hirtelen minden állomáson kormányhivatalnokok jelentek meg, és bár rendkívül hátaozottan próbáltak beszélni, nagyon is nyugtalannak, zavartnak, sőt egyesek rémültnék látszottak. Megjelent a Nemzetbiztonsági Hivatal vezetője és a Katasztrófa-elhárítás képviselője is.

Óráról órára egyre több helyről jelentették, hogy válságos a helyzet, elsősorban a korábban sosem látott mennyiségű eső miatt, amelyből sok helyen óránként húsz centiméter is hullott. A folyók ijesztő sebességgel öntöttek ki medrükből, a tározók gyorsan megteltek, a gátak pedig nem bírták az óriási megterhelést. Oregonban néhány órával az eső után átszakadt egy gát, és az ár számos kisebb települést elmosott.

Az egész világot katasztrófa fenyegette, Molly azonban saját biztonságuk miatt aggodott. - Földcsuszamlások is lehetnek?

- Ne aggódj, mi biztonságban vagyunk - próbálta Neil megnyugtatni feleségét. - Masszív kőzetre épült a házunk.

- Akkor sem érzem magamat biztonságban.

- Nagyon magasan vagyunk... Hatszáz méterrel a síkság fölött.

Míg a szendvicseket ették, és nézték a tévében, hogyan fordul fel a világ, Neil időnként megpróbálta felhívni a bátyját, Pault Hawaii szigetén.

Előfordult, hogy volt tárcsahang, és Paul mobilja kicsengett Mauiin, de senki sem vette fel. Máskor Neil csak a már ismert oszcilláló, elektronikus hangokat hallotta, amelyek a tévében is kísérték a színes mintákat.

Hetedik vagy nyolcadik próbálkozását végre siker koronázta, és Paul beleszólt a telefonba.

Neil megkönnyebbült, hogy bátyja hangját hallja. - Paulie, hála Istennek! Már attól félttem, kedvet kaptál egy kis kiruccanáshoz ebben a szép időben!

Paul ugyanis szörfözött, az óceán volt a szenvedélye.

Molly benyomta a tévé elnémító gombját a távirányítón, hogy a testvérek jobban hallják egymást.

- Micsoda? - szölt Neil a telefonba, aztán elhallgatott. - Igen, mi jól vagyunk. Itt a házban. Olyan erővel zuhog, hogy lehet, hogy lassan el kéne mennünk fát vágni, hogy hozzáláthassunk a bárka építéséhez.

Molly férje elé térdelt, és megnyomta a telefonon a kihangosítót.

- ...láttam már sok trópusi esőt itt Mauiin, de ilyet még nem - mondta Paul.

- A tévé azt mondja, óránként húsz centi esik.

- Itt még annál is rosszabb - mondta Paul. - Sokkal rosszabb. Olyan sűrűn esik, hogy az ember szinte állva belefulladás. Ha levegőt próbálsz venni, esőt szippantasz be. Az eső olyan nehéz, hogy szinte a földre nyom. Körülbelül négyszázan gyűltünk össze itt, a bíróság épületében.

- A bíróságon? - kérdezte Neil csodálkozva. - Miért nem a templomban? Az magasabban áll.

- Mert itt kevesebb az ablak, és kisebbek is - magyarázta Paul. - És erősebbre is építették, jobban védhető.

Védhető? Mitől?

Molly a pisztolyra és a puskára pillantott. A tévében épp egy távoli várost mutattak, ahol az ömlő eső ellenére lángoltak az épületek.

- *Péter első levele*, negyedik fejezet, hetedik vers. Egyetértesz, öcskös?

- Az igazat akarod hallani? Igen, én is úgy érzem, hogy itt vannak az idegenek - ismerte el Neil, aki végre szavakba tudta önteni azt, amit sem ő, sem Molly nem mert eddig megtenni. - De hogy mi lesz a vége, azt senki sem tudhatja.

- Én tudom - mondta Paul határozott, nyugodt hangon. - Elfogadtam az összes gyötrelmet, fájdalmat és kétségbeesést, ami ezután jön.

Kissé mesterkéltszávaiban Molly egy ima szövegére ismert.

- Ez más lesz, Paulie - szólalt meg Molly. - Van ebben az egészben valami, nem is tudom, valami, ami mégis optimizmusra ad okot.

- Molly, drágám, örülök, hogy hallom a kedves hangodat! - mondta Paul. - Te mindig képes vagy a dolgok jobbik oldalát is látni.

- Hát igen, az élet megtanított, hogyan legyek örökké optimista.

- Igazad van. A haláltól nem kell félni. Az csak egy új kezdete.

- Nem így értettem - mondta Molly, és beszámolt a tornácon álldogáló kojotokról. - Sétáltam közöttük. Egyáltalán nem voltak ellenségesek. Igazi csoda volt, Paul, hihetetlen!

- Imádlak, Molly! A jó Isten vezérelt Neil mellé, hogy boldoggá tedd őt, és gyógyítsd a lelkét. Az első évben, tudom, hogy mondtam fájdalmas dolgokat...

- Rég volt - szólt közbe Molly.

Neil megfogta a kezét, és gyengéden megszorította.

A tévében váltott a kép, fosztogatókat mutattak, amint éppen betörnek egy üzlet kirakatát.

Paul ekkor így szólt Mollyhoz:

- Nincs értelme hazudni, gyermekem. Ma udvariasságból sem tarthatjuk magunkban érzéseinket.

Kezdetben Paul nem örült a házasságuknak. Az eltelt évek alatt azonban hozzászokott, sőt el is fogadta. Ő és Molly jó barátok lettek, de egészen mostanáig egyáltalán nem beszéltek kezdeti ellentéteikről.

Molly elmosolyodott. - Jól van, Paul atya, bevallom, volt néhány alkalom, amikor nagyon felhúztál.

Paul halkán felnevetett. - Azt hiszem, az Úr is hasonlóan érezhetett. Már régen megkértem, hogy bocsásson meg, s most feléd is ezzel fordulok.

Molly torkát a sírás fojtogatta, le akarta tenni a telefont. Kétségbeejtette a beszélgetés elkerülhetetlen végkimenetele. Elbúcsúztak egymástól. - Paulie, te... az én testvérem is vagy. Nem is tudod, milyen sokat jelentesz nekem.

- De, igen, tudom. És Molly, az utolsó könyved nagyon boldoggá tette volna az édesanyádat.

- Kellemes téma, jó tempó - felelte a nő -, de semmi több. Nem egy remekmű.

- Nem, ne ostorozd magad! Ugyanolyan bölcsesség sugárzik belőle, mint Thalia legjobb munkájából.

Molly szemét elfutották a könnyek. - Te mondtad az előbb, hogy nincs értelme hazudozni!

- Az igazat mondtam.

A képernyőn ekkor egy berlini utcát, és egy megvadult tekintetű társaságot lehetett látni, amint a kamera felé tartanak, majd elrohannak mellette. Mintha menekültek volna valami elől.

- Figyeljete... most le kell tennem - mondta Paul. - Nem hiszem, hogy túl sok időnk van hátra.

- Mi történik ott? - kérdezte Neil aggódva.

- Nemrég fejeztem be a misét, de nem mindenki katolikus az összegyűltek közül, őket másképpen kell megnyugtatni.

A képernyőn látni lehetett, ahogy az operatőrt ledönti a lábáról a pánikba esett tömeg. A kamera meglódult, majd a járdára zuhant, és csak a rohanó lábakat mutatta, amint fénylő vízcseppeket vernek fel a sötét tócsákból.

Neil szorosán markolta a telefonkagylót, bár bátyja ki volt hangosítva, mintha ezzel a vonalban tudná tartani Pault. - Paulie, mit értettél azon, hogy a bíróság épülete jobban védhető? Kitől kell védeni magatokat?

A Hawaiiból érkező választ váratlanul erős zúgás torzította el.

- Paulie! Nem hallom! Mit mondtál? Kitől kell megvédenetek magatokat?

Neil olyan távolról hallotta testvérét, mintha egy pince mélyéből beszélne. - Ezek itt jobbára egyszerű emberek, Neil. A fantáziájuk túlságosan is jól működik. De az is lehet, hogy csak azt látják, amit látni szeretnének, bár valójában egyetlen szó sem igaz belőle.

Én magam egyet sem láttam.

- Egyetlen micsodát?

A vonal sistergett és ropogott.

- Paulie!

A másik oldalról érkező szaggatott, eltorzult szavak közül az egyik mintha *ördögöknek* hangzott volna.

- Paulie - mondta Neil -, ha megszakad a vonal, azonnal visszahívunk! Ha nem tudunk elérni, te próbálj hívni minket! Hallasz, Paulie?

A tévében továbbra is a földre zuhant videokamera felvételei látszottak, amint az utolsó rohanó lábak elhaladnak mellette.

Ebben a pillanatban Paul Sloan hangja kristálytisztán szólalt meg a távolból:

- ...tizenkettedik fejezet, tizenkettedik vers. Emlékszel rá, Neil?

- Paulie, nem hallottam, melyik könyvet mondtad! - mondta Neil. - Ismételd meg!

Berlinben egyre csak zuhogott a fényes eső, csillogva csurgott végig a kamera lencsén.

Molly tekintete rémülten szegeződött az elnémított tévékészülékre.

Az utcán a tömeg elrohant, Molly azonban feltételezte, hogy a lehalkított hang fontos dolgokat mond, különben elkapcsoltak volna a helyszínről, amikor a kamera a földre zuhant.

Molly egyre csak szorította a távirányítót, de nem nyomta vissza a hangot, mert azt akarta, hogy Neil hallja bátyja minden szavát.

Paulie hangja egyre távolabbról szólt, de amikor Neil le akarta tenni a telefont, Paul hangját újra erősebben lehetett hallani.

- *„...nagy haraggal teljes, úgy, mint a ki tudja, hogy kevés ideje van.”*

A vonal végül megszakadt, teljesen elnémult.

- Paulie! Paulie, hallasz? - kiabálta Neil a telefonba, hátha újra meghallja bátyja hangját.

A tévében ebben a pillanatban egy emberi fej esett a járdára, egyenesen a lencse elé. Pontosabban egy fél fej. Valószínűleg a szerencsétlen operatőrre. Precízen félbe volt vágva, homlokától az álláig. Egyetlen, félelemtől kidülledő szemével bámult a kamerába, és látta őt mindenki Berlinton Kaliforniáig.

8. fejezet

Mollynak eddig nem jutott volna eszébe, hogy magával vigye megtöltött pisztolyát a fürdőszobába, most azonban úgy gondolta, nem mehet üres kézzel sehova.

A mosdó mellé tette, csövét a tükör felé fordítva, de a fegyver jelenléte sem nyújtott megnyugvást, csupán gyomra remegett jobban.

Ha gyorsan kellene döntenie, Molly habozás nélkül használná a fegyvert, ahogyan egyszer már korábban megtette.

A tudattól azonban, hogy rá kell lőnie valakire, a rosszullet kerülgette. Imádkozott, hogy ha használnia is kell a fegyvert, legalább ne más emberi lények ellen kelljen majd magát megvédenie. Olyan idegeneket akart ellenfélnek, akikre ha rálő, nem lesz büntudata.

A konyha melletti, ablak nélküli kis fürdőszobát választotta. A tetőn kopogó eső zaján át hallotta, ahogy Neil két mélyhűtő táskát megpakol ennivalóval. Ezt majd magukkal viszik a furgonban.

Neil munkája megkövetelte, hogy jóval előre gondolkozzon. Mostanában bútorasztalosként dolgozott, ezért jól tudta, milyen fontos az alapos tervezés és a pontos mérés, mielőtt megtenné az első vágást. És most, mivel nem tudták, mi vár rájuk, mindenre fel kellett készülni. Az is lehet, hogy az események teljesen lehetetlenné teszik számukra, hogy visszatérjenek otthonukba.

Molly nem szívesen hagyta el a házat. Ő inkább azt szeretne volna, ha maradnak, elbarikádozzák az ajtókat, bedeszkázzák az ablakokat, és úgy várják, hogy a végzet be-

kopogtasson. Tudta azonban, hogy Neilnek ezúttal is igaza van. Bármilyen is van az esőben, bármilyen készülődik ellenük, sokkal védtelenebbek lennének egyedül, mint szomszédaik társaságában.

Mielőtt kezet mosott volna, lenézett a mosdóra, és aggódva figyelte a lecsurgó vizet. Beleszagolt a levegőbe, de nem érezte az eső különös szagát. A fertőzött vihar tehát még nem talált utat a vízvezeték rendszerbe.

A szappant csak azután vette kezébe, hogy a pisztolyt áttette a pultról a WC-tartályra - nehogy elérje a tükörből esetleg kinyúló kéz.

E bizarr óvintézkedések láttán Molly azon tűnődött, vajon fogja-e tudni magáról, amikor megőrült, hogy megőrült. Talán már át is lendült azon a vékony vonalon. Lehet, hogy mindketten olyan messze kerültek a realitástól, hogy Neil sem tud annyi ellátmányt bepakolni, ami elég lesz a visszaútra.

Molly megmosta a kezét.

Ő volt az egyetlen látható alak a tükörben, és kétségbeesett reménykedéssel figyelte saját tükörképét.

A hűtőtáskákat teletöltötték élelmiszerekkel, ásványvízzel, és az alapvető elsősegély felszerelést sem felejtették el a garázsban álló furgonba pakolni. Felkészültek a legrosszabb körülmények közötti autózásra is.

Molly berakta édesanyja könyveit, négy saját művét, valamint legutolsós, még befejezetlen könyvének kéziratát.

Miközben próbálták összeszedni bátorságukat az induláshoz, még megálltak egymás mellett a nappaliban a tévé előtt.

Egyik csatornáról a másikra kapcsolva figyelték, ahogy a káosz egyre jobban kiterjeszti uralmát. A csatornák több mint felén havazást, csillogó esőt, lángokat, rémült embereket és azonosíthatatlan tárgyakat lehetett látni.

Más csatornákon intenzív színekben játszó, pulzáló, kanyargó kaleidoszkópszerű mintákat láttak, amelyeket hasonló zümmögés, sziszegés, bugyogás, ugatás és füttyök kísérték, mint amilyenek a telefonokat is használhatatlanná tették.

Egy maroknyi csatorna tudott csak tiszta jeleket továbbítani, ezeknél éles volt a kép és meglepően jó minőségű a hang. De mindegyik szórakoztató műsorokat sugárzó csatorna volt, nem találtak újabb, használható híreket.

Egy pillanatra megálltak a *Seinfeld* egy régebbi epizódjánál. A közönség - élő vagy virtuális - egyre csak nevetett.

Neil csatornát váltott, és egy kvízműsort talált. Negyedmillió dollárért, valamint a lehetőségért, hogy akár félmilliót is nyerhetnek, a versenyzőnek meg kellett neveznie a *Macskák könyve* szerzőjét.

-T. S. Eliot - mondta Molly.

Eltalálta, bár gyanította, hogy egy hét múlva negyedmillió dollárnak aligha lesz nagyobb értéke, mint a múlt heti újságnak.

Egy másik csatornán a *Casablancában* Humphrey Bogart intett búcsút fekete-fehérben Ingrid Bergmannak, miközben a totális háború az egész világra kiterjedt.

Neil olyan jól ismerte a dialógust, hogy szóról-szóra el tudta volna mondani. Szája némán együtt mozgott a színészekével.

Újra csatornát váltott: ezen Katherine Hepburn idegesítette Cary Grantet a folyamatos locsogásával, egy másikon pedig James Stewart bölcselkedett egy láthatatlan, három méter magas nyúllal.

Először Molly nem értette, miért vesztegeti Neil az időt, ezekkel a régi filmekkel. Pillanatokkal ezelőtt még minden igyekezetével azon volt, hogy amilyen gyorsan csak lehet, elinduljanak, és megkeressék a szomszédaikat.

Hamarosan azonban rájött, hogy férje úgy hiszi, talán sosem lesz többé lehetősége, hogy e régi mozifilmeket újra lássa, ha a Földön átveszik a hatalmat az idegenek, magukkal hozva új isteneiket.

Ekkor aztán Molly is mohón figyelni kezdte Gary Coopert, amint egy vadnyugati város poros utcáit rója a rekkenő napsütésben. Aztán Tom Hanks-et, amint végigfutja az éle-

tét, John Wayne pedig lesöpri Maureen O'Harát a lábáról.

Mollynak elszorult a torca, és fájdalmat érzett a mellkasában. A korábban csupán időtöltésként nézett filmeket most elmondhatatlanul szépnek és mélynek látta.

Neil közben másik csatornára kapcsolt, ahol egy valóságshow-t adtak, amelyben a kegyetlenség, a tudatlanság és a lealacsonyítás játszotta a főszerepet, de mindezek ellenére a népszerűsége nem csökkent. A képernyőn egy női versenyző éppen sápadt, tekerő meztelencsigákat evett egy tányérból.

Egy újabb csatornán egészen friss filmet adtak. Egy csinos szőke nő lehetetlen karate mozdulatokat végzett egy karddal, lefejezte támadóit, és élvezettel kizsigerelte őket.

A távirányítót mintha arra programozták volna, hogy kegyetlenkedést mutasson. Minden csatornán folyt, spriccelt és tocsogott a vér.

Bár nem fizettek elő pornográf csatornákra, most mégis szexuális jellegű, erőszakos jeleneteket láttak a tévében, amelyeket az áldozatok még láthatóan élveztek is.

Kisztílvú humoristák ostoba, közönséges viccekkel szórakoztatták a röhögő közönséget.

Egy alaposan megtervezett propagandaanyag sem tudta volna hatásosabban kifigurázni az emberiség gyengeségeit, mint e véletlenszerű képsorok.

Neil lenyomta a tévé kikapcsoló gombját, a tévé azonban nem kapcsolt ki, hiába nyomogatta.

Valami ismeretlen, csúfondáros erő irányítása alatt a képernyőn gyorsan váltották egymást az erőszakos szex és a borzalmas gyilkolás képei. Az emberiségről készült dermesztő, megalázó és kegyetlen montázs pergett le szemük előtt.

- Ez hazugság! - mondta Neil dühtől összepréselt fogsorral. - Nem ezek vagyunk! Nem ilyenek vagyunk!

A láthatatlan irányító úgy tűnt, nem ért ezzel egyet, mert továbbra is primitív kéjvágyat mutató, vérszomjas képek rohantak a képernyőn.

Mollynak eszébe jutott, amit a náci haláltáborokról - Auschwitzról, Bergen-Belsenről és Dachauról - olvasott, ahová a zsidó foglyokat szállították. A náci propaganda gépezete csupa hazugságot állított róluk, olyanokat, hogy mások munkájából élnek, és mohóságuk határtalan. Kínzóik azt akarták, hogy az emberek ezt a hamis képet fogadják el róluk, majd jóváhagyják a kivégzésüket.

De még a gyilkosságok kiagyalói is - akik eladták lelküket az ördögnek - szükségét érzik, hogy valamivel igazolják a hatalommal való visszaélést. Azt akarják hinni, hogy áldozataik az utolsó pillanatban úgyis elismerik saját bűnösségüket és felismerik a tömeggyilkos igazát. Ez azt sugallja, hogy bár tudat alatt, de a hóhérok is tudják, milyen mélyre süllyedtek.

Molly elfordult a tévében látott rémes képektől. Aggódva pillantott az elsötétített ablakok felé, majd a plafonra, amelyre mintha egyre nagyobb súllyal nehezedett volna a tomboló eső.

Úgy érezte, hogy újra halálvonatokat indítanak a vasúti pályaudvarokról. Marhava-gonok sora várta, hogy megrakják őket emberi szállítmánnyal, akiket a tömegsírokhoz szállítanak, ahol milliók maradványait gyűjtik össze, hogy mezőket tegyenek terméke-nyebbé azon lények kedvéért, akik süketek és vakok voltak az emberi generációk által létrehozott szépség iránt.

A ház felső részében ekkor valami hangosan puffant, azután csörömpölést hallot-tak, majd síri csend lett.

Talán egy letört faág zuhant a tetőre, vagy egy kilazult kéménykő csúszott ki a he-lyéről, és gurult le a cserepeken.

Ennél azonban valószínűbbnek tartották, hogy egy idegen jutott be a padlásra, és most éppen körülnéz a tetőgerendák alatt, hogy megkeresse a padláslejáró ajtaját, és a létrát, amelyen lemászhat a második emeletre.

- Ideje mennünk - mondta Neil.

MÁSODIK RÉSZ

„Pusztaság és úr. Pusztaság és úr.
És setétség vala a mélység színén.”
T. S. Eliot: *Kórusok „A sziklá”-ból*
(Ferencz Győző fordítása)

9. fejezet

Ezúttal nem nyomasztotta őket a következő havi áramszámla, ezért égve hagyták a lámpákat a házban, hogy távollétükben se engedjék a sötétségnek átvenni az uralmat.

A garázsba vezető helyiségben gyorsan felvették gumicsizmájukat és fekete esőkabátjukat. A csizmák gumitalpa csikorgott a járólapon.

A garázsban jóval hűvösebb volt, mint a házban. A levegőben nedves fa szagát lehetett érezni, bár az eső még nem jutott át a mennyezetten.

A Ford Explorer megpakolva, készen várta őket. Bár mindkettőjüket aggasztotta, hogyan fizetik ki a havi törlesztést, nemrégiben mégis úgy döntöttek, lecserélik tíz éves Suburbanjukat. Molly most különösen örült, hogy új és megbízhatóbb autóval vághatnak neki az útnak.

Molly épp elindult az autó felé, amikor Neil megfogta a karját, és a munkaasztalra mutatott, aminek lapján legalább harminc-negyven egér gyűlt össze. Molly először nem is vette észre a gyülekezetet, mivel a kis rágcsálók néma csendben, mozdulatlanul húzták meg magukat.

Nem csak az asztalon, hanem alatta is rengeteg rejtőzködött; barnák, szürkék és fehérek vegyesen, sőt a sarkokban, és végig a falak mentén is csapatokban bújtak össze.

Összesen legalább kétszázan lehettek. Többen a hátsó lábaikon álltak, figyeltek, remegtek, és rózsaszín orrukkal a levegőben szimatoltak.

Normális körülmények között az egerek szétszaladtak volna, amint Molly és Neil belép. Ezek az állatok azonban nem reagáltak.

Bár Molly mindig is irtózott a rágcsálóktól, és minden óvintézkedést megtett, hogy a házon kívül tartsa őket, ezúttal nem ijedt meg a láthatóan nála is rémültebb betolakodók jelenlététől. Tudta, hogy a kis rágcsálókra ugyanaz a veszély leselkedik e baljós éjjelen mint a kojotokra.

Amikor Neillel beszálltak az Explorerbe, és becsukták az ajtót, Molly így szólt:

- Ha az egereket idehajtotta az ösztönük, akkor vajon okos dolog elmenni innen?

- Figyelj, Molly, a mi házunk csupa ablak, nincs komolyabb zárunk sem... itt nem tudnánk megvédeni magunkat. Paul és szomszédai is egy bírósági épületben gyűltek össze Mauin, mert azt szerkezetileg védettebbnek találták.

- Talán sehol sem tudjuk megvédeni magunkat.

- Lehet - bólintott Neil, és beindította az autót.

Az egerek meg sem rezzentek a motor zajára. Szemük pirosan és ezüstösen csillogott a fényszórók sugarában.

Neil a központi zárral minden ajtót lezárt, s csak ezután vette elő a garázskapu távirányítóját.

Mollynak eszébe jutott, hogy nyitva hagyta a házat, aztán mégsem ment vissza, mivel tudta: a kulcsok és reteszek úgysem nyújtanak biztonságot többé.

Az Explorer mögött felfelé kezdett csúszni a garázs ajtaja, aminek hangját azonban a dübörgő esőtől alig lehetett hallani.

Hirtelen különös érzés fogta el. Legszívesebben visszarahant volna a házba, csak ne kelljen kimennie a vészjósló éjszakába. Szeretett volna újra meleg otthonukban lenni, hogy készíthessen magának egy csésze forró teát. Oolong teára vágyott, annak különösen finom az aromája.

A teát a barátságos nappaliban inná meg, s hozzá kekszet rágcsálna. Magára terí-

tené puha takaróját, és elővenne egy romantikus regényt. Mire a könyv utolsó mondatával is végezne, elállna az eső, felvirradna a reggel, s a jövő nem tűnne már olyan reménytelennek és sötétnek.

Mégsem nyitotta ki a kocsi ajtaját, hogy mindezt megtegye. Nem volt bátorsága hozzá.

Neil kiengedte a kézféket, és kitolatott a garázból a viharba. Az eső olyan elemi erővel zuhogott alá, hogy az Explorer is beleremegett.

Molly gyorsan megnyomta a távirányítót, és visszazárta a garázs ajtaját.

A ház cédrusfából készült oldala egyre ezüstösebben fénylett, a tető szélén az ereszcsontról, a ház teljes hosszában függönyként hullt alá a víz.

Neil megfordult az Explorerrel, és elindult felfelé a kétsávos országút irányába. Az emelkedő kocsifelhajtón hömpölygött lefelé a víz.

Amikor az autó elérte a felhajtó tetejét, Molly visszanézett a sűrű esőn keresztül. Házukban mindenhol égtek a fények. Milyen barátságosan hívogatónak tűnt! És talán soha többé nem térnek vissza ide.

A városba leggyorsabban délről, az országúton juthattak be.

A kétsávos aszfaltút járható volt, mert a tó körüli hegygerinc kanyarulatát követte, és a víz mindkét oldalt lefolyt róla.

Az ablaktörlők alig tudtak megbirkózni az esővel, szinte semmit sem láttak. Neil lassan, óvatosan vezetett.

Keletre, az erdőn túl csupasz, füves dombok álltak, majd átvette az uralmat a száraz Mojave-sivatag, így e területen csak kevés ház épült.

A hegygerinc nyugati oldalán azonban több lakóház is volt, egymástól távol. Legközelebbi déli szomszédjuk Jose és Serena Sanchez volt, akik két gyermekükkel, Dannyvel, Joeyval, és a kutyájukkal éltek itt.

Neil jobbra fordult a postaládánál, és megállt a felhajtó tetején. A fényszórók a házra vetődtek.

- Felébredszük őket? - kérdezte Neil.

A ház közelében Mollyt nyugtalanság fogta el, de nemcsak azért, mert sehol nem láttak fényt.

Ha Sanchezék itthon lennének, már biztosan felébresztette volna őket a hangosan zuhogó eső. Felkeltek volna, hogy bekapcsolják a tévét, és azonnal rájöttek volna, milyen borzalmak történnek a világban.

Az eső monoton dübörgésében Molly a halál hangját vélte felismerni, amely mintha egyenesen a házból szólt volna hozzá.

- Elmentek - szólalt meg Molly.

- Hová?

- Vagy talán már nem is élnek.

- Az nem lehet. Biztosan nem haltak meg.

Molly azonban egészen tisztán érezte, hogy szomszédai nincsenek többé. - Meghaltak. Mindannyian.

A ház hol elhalványult, hol tisztán látszott.

Molly mintha mozgást látott volna az egyik sötét ablak mögött, de az is lehet, hogy tévedett.

Ismét maga elé képzelte a görnyedt, szárnyas alakot, amelyet saját házukban a tükör mögött látott, s amely talán most a Sanchez-ház szobáin keresztülrebbenne gonosz örömmel ugrándozik egyik hullától a másikig.

Csak suttogva tudta kiejteni a szavakat, amikor megszólalt:

- Menjünk innen! Azonnal! Gyorsan!

10. fejezet

Sanchezéktől délre állt az özvegy Harry Corrigan birtoka. Harry egyedül élt tavaly június óta, amikor szeretett Calistáját megölték egy bankautomata előtt.

A kőház sokkal közelebb épült az országúthoz, mint Neil és Molly háza. Rövidebb és kevésbé meredek volt a felhajtója is.

Ennek a háznak a fényeit látta Molly, amikor felébredt, és kinézett az ablakon a tomboló viharra.

Minden ablak mögül fény szűrődött ki, mintha Harry szobáról-szobára járt volna, halott feleségét keresve, s a lámpákat égve hagyva neki útjelzőül, hogy biztosan hazataláljon. De a házban nem látszott mozgás.

Ha Harry itthon van, segíteniük kell neki. Jó barátjuk volt, mindig kedvelték egymást.

Neil leparkolt a felhajtó fordulójában az országút felé fordítva az autót. Lekapcsolta a fényszórókat.

Amikor Neil a slusszkulcsért nyúlt, Molly megérintette férje kezét. - Ne állítsd le a motort.

Együtt fognak elindulni a ház felé, hiszen már korábban megbeszélték, hogy egyedül egyetlen lépést sem tesznek.

Fejükre húzták esőkabátjuk kapucniját.

Mollyt rettegés fogta el a gondolattól, hogy ki kell szállnia az autóból. Eszébe jutott, milyen vehemensen súrolta kezét a narancs illatú szappannal... de még azután sem érezte, hogy megtisztult volna.

Tudta, hogy nem ülhet itt örökké, félelemtől bénultan. Nem ülhet itt arra várva, hogy vége legyen a világnak.

9 mm-es pisztolya kabátja zsebében lapult, jobb kezével erősen fogta a markolatát.

Kiszállt az Explorerből, és halkán becsukta az ajtaját.

Most érezte csak, milyen hatalmas erővel zúdul lefelé az eső. Először alig tudott megállni a lábán, de aztán lassan elindult.

Az eső már nem volt spermiumszagú. Bár még mindig felfedezte orrával e különös szag nyomát, ennél erősebben érezte az újabb, édesebb illatokat, az édeskés dohány és a citromos tea illatát. Feltűnt neki egy füstös szag is, de nem tudott rájönni, mire emlékezteti.

Próbálta arcát elfordítani, az eső azonban így is rátalált. A bőrére hulló cseppeket hidegnek érezte.

Meg gondolatlanul megnyalta ajkát, és édeskés, kellemes ízt érzett szájában. Amikor azonban észébe jutottak a tévében látott gyerekek, akik a kék havat nyalogatták, hirtelen öklendezni kezdett.

A vízelvezető árkot eltömítették a lehullott fenyőlevelek. A legalább tíz centiméteres víz szabadon hömpölygött lefelé a kocsifelhajtón, miközben felfelé gázoltak.

Neil a kabátja alá rejtve vitte magával a puskát.

Meredek, kikövezett feljáró vezetett a lépcsőkhöz.

A teraszon Molly levette fejről a kapucnit, és előhúzta kabátja zsebéből a pisztolyt. Neil két kézzel szorította a puskát.

Harry Corrigan házának ajtaja nyitva állt.

Neil csizmája orrával óvatosan beljebb tolta az ajtót. Vártak, amíg teljesen ki nem nyílik, azután körülnéztek az üres folyosón, majd beléptek.

Calista meggyilkolását megelőzően gyakori vendégek voltak e házban, azóta azonban csak néhányszor jártak itt. Négy évvel ezelőtt Neil készítette el Harrynek az új konyhaszekrényt. Az ismerős hely azonban most egészen másnak tűnt, mint ahogyan Molly emlékezetében élt. Semmi sem volt a helyén, teljes volt a felfordulás.

Az első emeleten látható volt, milyen egyszerű és csendes életet élt Harry. A szobákban kényelmes, régi bútorok, a falon tájképek, a hamutartóban ottfelejtett pipa, az asztalon egy könyv, benne könyvjelzőként egy csokipapír, az ablakban gondozott szobanövények, a konyhapulton pedig szilvaszemek.

Erőszaknak nyoma sem volt, de szomszédjukat sem látták sehol.

A folyosón, a lépcső alján szólítani akarták Harryt, de túl kellett volna kiabálniuk a tetőn hangosan kopogó esőcseppeket, s az is eszükbe jutott, hogy talán nem is Harrytől,

hanem valaki vagy valami mástól jött volna kiáltásukra felelet, ezért inkább nem kockáztatták meg.

Neil haladt elöl, míg felmentek a második szintre. Molly oldalazva ment utána, hátát a falnak vetve, hogy felfelé és lefelé is figyelni tudjon.

Az emeleti folyosóra érve látták, hogy a hálószoba tömör tölgyfa ajtaját kitepték a helyéből. Kettétörve hevert a folyosó padlóján.

A két fő sarokvas az ajtókereten maradt, de mindkettőt - annak ellenére, hogy egy centiméter vastag acélból készültek - elhajlította a félelmetes erő, amely az ajtót is kiszakította a helyéből.

Ha Harry a bezárt ajtajú hálószobában keresett menedéket, nem lehetett sokáig biztonságban.

Még egy szteroidokkal felpumpált testépítő sem tudta volna kirántani a helyéből az ajtót. Ezt pusztán kézzel halandó nem tudta volna megtenni.

Molly habozva követte Neilt a hálószobába, mert elképzelhetetlen borzalmaktól rettegett, de amikor belépett, meglepődve tapasztalta, hogy erőszaknak nincs jele.

A gardrób szoba ajtaja nyitva volt, de senkit sem láttak bent.

Amikor Neil lenyomta a háló és az abból nyíló fürdőszoba közötti ajtó kilincsét, zárva találta.

Neil Mollyra pillantott, aki bólintott.

A férfi közelebb lépett a fürdőszoba ajtajához, és így szólt:

- Harry! Ott vagy bent, Harry?

Nem jött válasz, vagy ha mégis, túl erőtlen volt ahhoz, hogy meghallják.

- Harry, én vagyok az, Neil Sloan. Bent vagy? Minden rendben?

Amikor nem kapott választ, hátralépett és erősen belerúgott az ajtóba. Csak egy retesz rögzítette, így a harmadik próbálkozásra meg is adta magát.

Milyen különös, hogy az a valami, ami szétzúzta az erősebb tölgyfa ajtót, ehhez hozzá sem ért.

Neil belépett, aztán hátrahőkölve visszanézett, arcán rémület tükröződött. Próbálta eltakarni Mollyt elől a látványt, de a nő nem volt hajlandó elfordulni. Semmi sem rázhatta meg jobban annál a látványnál, amely kislánként, nyolc éves korában tárult elé.

Harry Corrigan a helyiség padlóján ült, hátát a kád oldalának vetve. Szájában egy rövid csövű puska. Feje egy részét levitte a lövedék.

Mollyt a rosszullét környékezte.

- Sosem heverte ki Calista halálát - szólalt meg Neil.

Molly egy pillanatra nem értette, mire gondol a férje, aztán rájött, hogy az eddig tapasztalt furcsaságok ellenére, Neil még mindig tagadja a tagadhatatlant.

- Harry nem Calista miatt ölte meg magát - mondta Molly. - Azért vonult vissza a fürdőszobába, és lötte szét a fejét, mert nem akart szembenézni azzal a valamivel, ami az ajtót letépte.

Neil arca elszürkült Molly mondatai hallatán.

- És amikor azok meghallották a lövést - folytatta Molly -, tudták, mi történt, így már nem volt fontos a számukra.

- Azok - mondta Neil elgondolkodva, és a mennyezetre emelte tekintetét, mintha eszébe jutott volna az a hatalmas, egyre lejjebb ereszkedő tömeg, amelyet korábban érzékelt. - De miért nem használta a fegyverét... ellenük?

Molly gyanította, hogy a válasza rábukkannak valahol a házban, ezért nem felelt, hanem elindult visszafelé a folyosón. Átkutatták a teljes második emeletet, de semmi érdekeset nem találtak, míg a hátsó lépcsőhöz nem értek.

A keskeny lépcsősor egy hátsó helyiséghez vezetett le, amelyet a konyhához építettek.

Harry Corrigan nyilván itt találkozott először a hívatlan vendégekkel. Nála volt a puskája, és többször is használta, amint arról a falakon és a lépcsőkön látható lyukak is tanúskodtak.

Valószínűleg a második szint felé hátrált, s közben folyamatosan lötte a behatoló-

kat. Nehéz lett volna elvéteni a célpontot a szűk térben, mégsem láttak sem holttesteket, sem vért sehol.

- Vajon mire löhetett? Szellemekre? - szólalt meg Neil, ahogy Mollyval a lépcső tetején álltak, vonakodva attól, hogy elinduljanak lefelé.

Molly megrázta a fejét. - Nem lehetett szellem, ami kiszakította a hálósoba ajtaját!

- Akkor meg mi tudott átsétálni a golyózáporon sértetlenül?

- Nem tudom, sőt talán nem is akarom tudni - mondta Molly, és elfordult a lépcsőtől.

- Tűnjünk el innen.

Visszamentek az első lépcsőhöz.

Amikor a kiszakított ajtó mellett haladtak el a folyosón a hálósoba előtt, a fények megremegtek, majd kialudtak.

11. fejezet

A folyosón tökéletes feketeség uralkodott. Mivel a helyiségnek nem voltak ablakai, így még a kint zuhogó fényes eső sem világított be.

Molly meggondolatlanul az Explorerben hagyta elemlámpáját.

A vaksötétben hirtelen susogás ütötte meg fülét, amely még az eső zajából is kihallatszott, mintha egy forgolódó, hártás szárnyú rovar vergődését hallaná. Azzal próbálta nyugtatni magát, hogy talán csak Neil kutat esőkabátja zsebében.

Ezúttal igaza is volt, mert hirtelen elemlámpa fénye világította be a helyiséget. Megkönnyebbülten sóhajtott fel.

A folyosót betöltő sötétség különleges volt, mintha itt nem a fizika ismert törvényei működne. Látható Sötétség. A gonoszság szinte tapintható volt.

Megkerülték a földön heverő törött ajtót, de alig néhány lépést tettek, amikor egy, a környező árnyakban megbúvó valami Molly kedvenc költőjének, T. S. Eliotnak egyik sorát kezdte szavalni.

- „*Azt gondolom, patkány-közben vagyunk...*”

A hang színpadiasan suttogott, de Molly még az esőn át is felismerte a halott Harry Corrigan hangját, aki az imént lőtte magát főbe.

Neil körbepásztázott az elemlámpával, de senki nem volt a közelükben.

Átadta Mollynak a lámpát, hogy mindkét kezével a puskát markolhassa.

Molly a fénycsóva irányába fordította a pisztolyát. Jobbra a félig nyitott ajtajú vendégszoba, balra a dolgozó, aminek szintén megrongálták az ajtaját, kicsit odébb egy fürdőszoba.

Harry, vagy Harry élő-halott változata, vagy a magát Harrynek álcázó lény a három helyiség bármelyikében lehetett. Vagy talán egyikben sem.

És ekkor megszólalt az „Átokföldje” következő sora:

- „*...Itt vesztek el a holtak csontjai.*”

Molly képtelen volt meghatározni, honnan jön a hang. A szavak mintha minden sarokból egyformán áradtak volna felé.

Szíve egyre idegesebben vert. Pisztolyt markoló tenyere izzadni kezdett.

Még tíz méter a sötétben a lépcső tetejéig.

Már csak öt.

Kettő.

A lépcső mellett ekkor egy alak lépett eléjük, de hogy honnan, azt nem tudták biztosan. Az egyik ajtó mögül, vagy a falból, vagy egy világokat összekötő átjáróból, bárhonnan jöhetett. Molly fel volt készülve a legrosszabbra.

A lámpa fénye először az alak cipőjét, majd kordnadrágja alját világította meg.

Ez Harry... De nem lehet... hiszen a flanelinges, kordnadrágos Harry ott hever a fürdőszoba padlóján!

Molly térde remegni kezdett, amikor arra gondolt, hogy ismét látnia kell a szétlőtt fejet, a lyukas szemüveget, és a szétvert fogakat.

Mégis egyre feljebb emelte a lámpát. Ekkor láthatóvá vált a térd, az öv csatja, a fla-

nel ing, az erőteljes áll...

Szerencsére ekkor Neil mellé lépett, és löni kezdett. Egy teljes tárat belelőtt a kísértetbe, amitől az alak visszamenekült az árnyékba. - Menj, Molly! Indulj kifelé! - sürgette Neil.

A dörrenések hangja visszaverődött a folyosó falairól, és végigzengett a házon.

Az a nem evilági valami ott lapult a sötétben Molly és a lépcső között, tőle alig karnyújtásnyira: az Idegen, aki egy napon mindenki ajtaján bekopog, és többé nem megy el. Most érte jött el, magára öltve a halott Harry alakját.

Futni kezdett a kezében tartott elemlámpa vadul villódzó fényében a lépcső felé, és nem nézett balra, ahol a feltámadott szomszéd visszalépett a félhomályba.

A lény azonban bizonyára újra megmozdult, és közeledett, mert Neil megint lőtt.

Molly odaért a lépcsőhöz, amely most meredekebbnek tűnt, mint felfelé menet. Egyik kezében a lámpával, a másikban a fegyverrel, alig tudott megkapaszkodni a korlátban. Csupán a szerencsének köszönhetette, hogy nem törte ki a nyakát, hanem sértetlenül leért a lépcső aljára.

A bejárati ajtó nyitva volt. Közben egy harmadik lövéssorozat rázta meg a házat, Molly pedig kirohant a sugárzó vihar valószínűtlen menedékébe.

Elfelejtette visszahúzni a kapucniját, így az eső végigfolyt az arcán, eláztatta a haját, és befolyt a kabátja alá, végig a hátán.

Átvágott az előntött gépkocsifordulón, és az autóhoz rohant, amely még mindig járó motorral várta őket, ahogy hagyták. Menet közben valami puha ütődött a lábához.

Az elemlámpa fényében döglött madarakat pillantott meg a földön, legalább harmincat vagy negyvenet. Csőrük kítátva, mintha némán kiáltanának, szemük üvegesen meredt a semmibe. Úgy tűnt, repülés közben fulladtak meg az ömlő esőben.

Neil is kirohant a házból, és az autó felé vette az irányt. Semmi sem üldözte, legalábbis nem volt szorosan a nyomában.

Molly beugrott a kormány mögé, az elemlámpát a kesztyűtartóba dugta, de a pisztolyt nem merte letenni.

Ahogy Neil beszállt, Molly csikorgó kerekekkel azonnal elindult. Az ajtót is csak ezután tudta becsukni.

Vadul nyomta a gázt, hogy minél távolabb kerüljenek a halott madaraktól. Felhajtott a bejárathoz, és ki az országútra, hogy mielőbb maguk mögött hagyhassák ezt a kísértetjárta helyet.

12. fejezet

A vízesés erejével zuhogó esőben az út olyan csúszós volt, mint egy bobbálya. És olyan gyorsan haladni rajta, ahogy most Molly vezetett, szinte egyenlő volt a halállal.

Az úton mindenütt letört faágak heverték, ők pedig az esőüggönyön át alig láttak az orruknál tovább. Molly néha csak akkor vette észre az előttük tornyosuló akadályt, amikor már majdnem ráhajtott.

Az átélt jeges rettegésnek köszönhetően érzékei kiélesedtek, reakcióideje csökkent, ítélőképessége javult. Magabiztosan vezetett. Olyan rutinosan szlalomozva vezette az Explorert a törmelékek és a vihar által levert faágak között, mint egy autóversenyző.

Hirtelen egy göcsörtös ág került az autó alá, amit nem tudott kikerülni. Hallotta, ahogy a fa recsegni-ropogni kezd az alváz alatt, majd fennakad a hátsó tengelyben, és fél kilométeren át hatalmas zajjal vonszolták magukkal, míg darabokra nem tört.

Molly ekkor valamelyest lassított a tempón. Gyanakodva figyelte az üzemanyag-szint jelzőt, mert attól tartott, hogy kilyukadt a benzintartály, a mutató azonban folyamatosan a tele jelzésnél állt. A műszerek nem jelezték, hogy esne a nyomás, vagy bárhol szivárgás lenne. A szerencse még velük volt.

Most, hogy kicsit lassított, végre képes volt újra átgondolni a Corrigan-házban történeteket. De akárhogy is törte a fejét, nem értette a dolgot.

- Mi a fene volt az? A francba, mi történt abban a házban? - törte meg a csendet.

- Nem akarok rágondolni - vallotta be Neil.
- Harry meghalt, ugye? - mondta Molly.
- Igen.
- A fürdőszobában minden csupa vér volt.
- Sosem felejttem el, attól tartok.
- Akkor meg, hogyan éledt fel?
- Képtelenség!
- De hiszen beszélt is!
- Nem lehet!
- Pedig nagyon is felkelt és beszélt. Neil, az isten szerelmére, nem gondolod, hogy ennek köze lehet a Marshoz?
- Miért pont a Marshoz?
- Vagy akármelyik bolygóhoz, ahonnan jöttek. A Tejút túlsó feléről, egy másik galaxisról, az univerzum másik végéről.
- Fogalmam sincs - válaszolta a férfi.
- Ez valahogy nem hasonlít a filmbeli E. T.-sztorihoz...
- Mert ez nem film.
- De mintha nem is a valóság lenne.

Neil újratöltötte a puskáját. Nem remegett a keze, határozott mozdulatokkal dolgozott.

Mollyt mindig is lenyűgözte férjének szellemi és fizikai magabiztossága.

- Ebben az egészben nincs semmi logika - töprengett Molly.

Váratlanul két ananász nagyságú tárgy esett le a levegőből, és pattant le az Explorer motorházának tetejéről.

Molly vadul fékezni kezdett, de aztán rájött, hogy csak fenyőtobozok. Olyanok voltak, mint a kézigránatok, ahogy lepattantak az autóról a sötétségbe.

- Paraziták - mondta Neil.

Molly leállította az autót. - Parazitákat mondtál?

- Lehet, hogy azok - mondta Neil -, az univerzum másik végéről, a Hold árnyékos oldaláról, vagy akárhonnan. Paraziták minden tudományos-fantasztikus könyvben előfordulnak, nem?

- Gondolod?

- Intelligens paraziták, amelyek képesek megfertőzni a gazdatestet, és az uralmuk alá hajtani.

- Milyen gazdatestet?

- Bármilyen lehet, bármilyen faj. Ebben az esetben Harry teste.

- Ezt nevezed te logikának?

- Csak spekuláció.

- És hogyan irányítja a parazita a gazdatestet, ha annak már szétloccsant az agya?

- A testnek még egyben volt a csontváza, az izomzata... - tűnődött Neil. - Lehet, hogy egy olyan parazita mászott bele, amely képes manipulálni a gazdatestet, akár van agya, akár nincs.

- Mintha nem is a jezsuitákhoz jártál volna iskolába! - mondta Molly elképedve.

- Pedig oda jártam. Nagyra értékelték az önálló gondolatokat, a képzeletet, a nyitottságot és a gyors észjárást.

- És nyilvánvalóan túl sokat engedték, hogy a *Star Treket* nézzétek - jegyezte meg Molly.

Neil egy pillanatig figyelte az egyre csak zuhogó esőben ezüstösen fénylő erdőt, amely a távolban fekete ürességgé olvadt össze. Látható nyugtalansággal vizsgálta az utat előttük és mögöttük.

- Indulnunk kell! - mondta hangosan. - Azt hiszem, nagyobb veszélyben vagyunk, ha egy helyben állunk.

Hatalmas erejének, mennyiségének, dübörgő zajának és a különös látványnak köszönhetően a megállíthatatlan eső különös pszichológiai reakciókat idézett elő. A természeti jelenség egyhangúsága és nyomasztó ereje depresszióssá, és szétszórttá tette az embert.

Amint Molly keresztülhajtott a Black Lake-től nyugati irányban elterülő hegyvonulaton az azonos nevű városka felé, érezte, hogy egyre kevésbé tud ellenállni e nyomasztó érzéseknek. Mintha valami fontos fokozatosan kezdett volna eltűnni belőle.

De nem a remény. A reményt sosem veszítheti el.

Céltudatossága azonban - amely mindig is jellemezte - mintha már nem lett volna olyan erős, mintha szétázott volna az esőben.

Csak azt tudta, hogy a városka felé mennek, hogy minél előbb szomszédaik és ismerőseik körében lehessenek, de azt nem tudta, hogy van-e ennek bármi haszna számukra. Molly mindig hosszú évekre előre megtervezte az életét, most pedig csupán az elkövetkező hajnalig tudott előre látni. Nem volt előtte világos cél, sem hosszú távú terv, s úgy érezte, csak sodródik az eseményekkel.

Természetesen túl akarta élni az egészet, de hogy mi lesz, ha sikerül, arról fogalma sem volt. Pontosabb jövőképre lett volna szüksége ahhoz, hogy lelkesedését fenntartsa.

A történetmesélés, az elbűvölés, a regényírás volt az, ami értelmet adott életének. Édesanyjától azt tanulta, hogy a tehetség Istentől való ajándék, az írónak pedig szent kötelessége, hogy szorgalommal aknázza ki e képességét, csiszolja, és arra használja, hogy olvasóinak szívét megmelengesse.

Amikor nagy sietve ételt, fegyvert és más nélkülözhetetlen holmikat pakoltak az autóba, amire az előttük álló, veszélyekkel teli úton szükségük lehet, Molly elfelejtette magával hozni a laptopját. Mindig számítógépen dolgozott; fogalma sem volt, akkor is olyan könnyedén írna-e, ha kézzel kellene papírra vetnie gondolatait.

Egyébként sem tollat, sem ceruzát nem tett be, sőt a papírt is elfelejtette. Csupán utolsó, befejezetlen művének kézírata volt nála.

Persze jelenleg úgy tűnt, hogy nem lesz egyhamar lehetősége az alkotásba merülni. Most másnak volt itt az ideje.

Most már csak alig húsz kilométeres óránkénti sebességgel haladtak az ömlő esőben, amikor Molly elmélázva megszólalt:

- Miért éppen T. S. Eliot?

- Ezt hogy érted?

- Harry... illetve az a valami, ami korábban Harry volt, T. S. Eliottól idézett. „Azt gondolom, patkány-közben vagyunk, Itt vesztek el a holtak csontjai.”

- Eliot az egyik kedvenced, nem? Ezt talán Harry is tudta.

- Harry teste ott volt a folyosón, amikor szólt hozzám, az agya azonban a fürdőszobában maradt, s feltételezem, vele együtt odalett a memóriája is.

Neil fegyverét maga mellett tartva éberem figyelte az éjszakát, de magyarázatot nem tudott adni felesége kérdésére.

Molly azonban tovább kérdezősködött:

- Vajon hogyan csapolták meg Harry gondolatait a te parazitáid, ha Harrynek már agya sem volt?

Az úton mindenütt elhullott madártetemek hevertek. Bár nyilvánvalóan halottak voltak már, Molly mégsem akart rájuk hajtani.

- Valami sci-fi író - szólalt meg végül Neil -, azt hiszem, Arthur C. Clarke-nak hívják, azt állította, hogy egy fejlettségben több százezer évvel előttünk járó, földön kívüli faj, a birtokában lehet olyan technológiáknak, amelyek nem tudományos eredményeken, hanem mágián alapulnak.

- Ebben az esetben fekete mágián - mondta Molly. - Csupa gonoszság az egész. Vajon milyen gyakorlati célja lehet annak, hogy egy halottból marionett bábut csináljanak? Csupán a megfélemlítés, szerintem.

A csillogó esőfüggönyön át hirtelen fények tűntek fel előttük. Molly fékezett, hogy

szemügyre vehessék, mi az.

Egy kék Infinitit pillantottak meg, amely az ő sávjukban állt, és ugyanabba az irányba tartott, mint ők, de nem mozdult. Az autó három ajtaja nyitva volt.

Molly a járműtől három méterre megállt. Az Infiniti motorja járt, de ebből a távolságból nem látták sem a vezetőt, sem az utasokat.

- Menj tovább - mondta neki Neil.

Molly erre átvágott az Explorerrel a másik sávba, és lassan kikerülte az Infinitit.

Az ablakon át sem élőket, sem holtakat nem láttak.

Az autó utasai valószínűleg úgy döntöttek, inkább gyalog folytatják útjukat. Vagy rémületükben menekültek el. De az is lehet, hogy elvitték őket.

Az Infiniti előtt az úttesten három tárgy hevert: egy baseballütő, egy hentesbárd és egy hosszú pengéjű kés.

- Biztosan nem volt lőfegyverük - mondta Neil, szinte ugyanazt gondolva, mint Molly. - Azzal fegyverezték fel magukat, amit otthon találtak.

Aztán valami történt, és az autó utasai rájöttek, hogy fegyvereiknek nem vehetik hasznát, ezért eldobálták őket. Vagy talán erőszakkal fegyverezte le őket valami, vagy valaki.

- Lehet, hogy összefutunk még velük útközben valahol - mondta Neil.

De Molly nem hitte. Azok az emberek mindörökké eltűntek. És, hogy milyen véget értek, senki sem tudja.

14. fejezet

Maguk mögött hagyták az üres Infinitit, Neil pedig bekapcsolta a rádiót, hogy megelőzze a további zavaros spekulációkat az autó eltűnt utasairól. Talán ugyanaz lett a soruk, mint azoké, akik útnak indultak a viharban, ám ha valóban ez volt a helyzet, akkor nincs, ami indokolná, hogy ők is a városba menjenek.

Szinte minden hullámsávon különböző elektronikus zajok és zörejek hallatszottak, vagy síri csend volt, aztán néhány frekvencián mégis el tudtak csípni egy-két szót, vagy mondatfoszlányt.

De azzal sem mentek sokra, kormányszóvivők olvastak be hivatalos állásfoglalásokat, amelyek nem tartalmaztak konkrét tényeket, mindössze nyugtatgatni próbálták a hallgatókat.

Egy denveri állomásról egy betelefonáló férfi egyenesen a feleségéhez és fiához szólt, elmondta, mennyire szereti őket. Nyilvánvalóan nem remélte, hogy még egyszer az életben találkozik velük.

Egy távoli adóról a zavaros éteren át egy szomorú klasszikus dal, az *I'll be seeing you* hangzott fel.

A melankolikus sláger az elveszett szerelemről a mai rendkívüli napon új értelmet nyert, metaforikus jelleget kapott, és szinte az egész társadalom és civilizáció eltűnését szimbolizálta, utalva az elkerülhetetlen végre.

Az utóbbi évtizedekben a világ a televízió, a műholdas kommunikáció és az internet révén szinte egyetlen faluvá zsugorodott. De most, e különös órán, lassan minden összekötő szál felbomlott, a kicsire zsugorodott világ pedig újra akkorára növekedett, mint száz évvel ezelőtt.

Denverben a családjához szóló férfi úgy beszélt, mintha kontinensnyi távolságban lett volna minden élő embertől. Most pedig ez a dal - amelyet a második világháború előtt írtak, és benne volt a zavaros időszak minden bizonytalansága - hozta magával az éjszákán át a mindentől eltávolodás érzetét.

Molly szemét elfutották a könnyek.

A dal minden hangjegye a veszteség érzését erősítette benne, és facsart egyet a szívére. Mégsem kérte meg Neilt, hogy kapcsolja ki a rádiót, mert úgy érezte, azzal elszakítaná az utolsó köteléket is a Föld többi lakójával.

Neil azonban valószínűleg mégis észrevette, hogyan hat rá a dal, mert elkapcsolt

az állomásról, hogy másikat keressen.

Hosszas sípolás, zúgás után hirtelen tiszta hang szólalt meg az éterben. A bemon-dó egyszerre tűnt dühösnek és halálra rémültnek.

Egy nemzetközi úrállomásról származó adásról beszélt, üzenetekről, amelyeket a Föld óceánjain megjelenő hatalmas víztölcsek észlelésekor küldtek. - Eddig már tízszer játszottam le ezt a hangfelvételt, és még ugyanennyiszor le fogom adni, de ha kell, még százszor. A fenébe, addig fogom játszani, amíg el nem fogy az áram, és nem tudunk közvetíteni, amíg valami ránk nem töri az ajtót, és meg nem öl mindannyiunkat! Ezt hallgasd meg, Amerika! Hallgassátok figyelmesen, amerikaiak, és *ismerjétek meg az ellenségeiteket!* Szó nincs itt globális felmelegedésről, napfolttevékenységről, vagy kozmikus sugárzásról! Az egésznek semmi köze az éghajlatváltozáshoz! Ami most körülöttünk zajlik, az a *világok harca!*

Az adás elején meglepett, izgatott, csodálkozó hangok hallatszottak, azután hirtelen egy orosz akcentussal beszélő úrhajós angolul bejelentette, hogy a külső kamerák elromlását követően a számítógép rögzítette, hogy az úrállomáson sikeres dokkolást hajtott végre egy ismeretlen úrhajó. Ez érthetetlen volt, mert a radar semmilyen tárgy közeledtét nem jelezte, sem úrben keringő hulladékét, sem azonosítatlan repülő tárgyét.

A kommunikációs tiszt, Wong, nem tudott választ kicsikarni a látogatóktól. - Biztos, hogy valami tényleg összekapcsolódott velünk?

- Igen - mondta az orosz.

- Nem a számítógép hibásodott meg? Nem lehet, hogy téves jelentést adott?

- *Nyet.* Éreztem, hogy valamivel összekapcsolódtunk, úgy ahogy te is, és mindany-nyan.

Egy másik, texasi származású legénységi tag kijelentette, hogy a hajóablakból csak részben látszik a dokkoló modul, ezért nem tudja megerősíteni, hogy látogatót kaptak. - Az anyám mindig arra tanított, hogy ne vicceljem el a dolgokat, de Krisztusom, azt hiszem, innen látnom kéne legalább egy részét annak az úrhajónak, nem?

Újra az orosz hangját lehetett hallani:

- Figyelem, mindenki! A komputer szerint a külső zsilipkamra fedele kinyílik!

- Ki a fene adott erre utasítást? - hallatszott egy újabb, bostoni kiejtéssel beszélő hang.

- Senki - felelte az orosz. - Ők irányítják a rendszereinket.

- Kik?

- Talán Jamaica is beindította az újprogramot, csak eddig senki sem tudott róla - szólalt meg a texasi, de senki nem nevetett.

Molly már alig húsz kilométeres sebességgel haladt, mert a rádióban zajló dráma teljesen elvonta figyelmét a kanyargós, csúszós útról.

A texasi közben valószínűleg visszatért a hajóablaktól, és most a belső kamerákat tanulmányozta a monitoron. - Lapeer, téged látlak a zsilipkamrában?

- Igen, Willy - felelte egy nő francia vagy belga akcentussal. - Itt vagyunk Artúréval, hogy fogadjuk a látogatókat. A műszerek azt mutatják, lassan elérjük a légköri légnymást.

- Jobb, ha eljössz onnan, Emily! - szólalt meg az orosz. - Te is, Arturo! Vonuljatok vissza, amíg meg nem tudjuk, mi történik!

Emily Lapeer ideges izgalommal nevetett fel. - Új napra virradtunk, Iván! Nem most kell félni!

- Tedd félre az idealizmusodat, Emily! - szólalt meg egy másik női hang, talán német, sürgetve a kint levőket. - Gondolkodj! A szállási protokoll egyetemes. Ezek túl agresszívnek tűnnek! Szerintem ellenségesek!

- Az idegengyűlölők hozzáállása - tiltakozott Lapeer.

- Csak használom az eszem! - vágott vissza a német.

- Én is egyetértek, Lapeer - szólt közbe a texasi. - Azonnal vonuljatok vissza, és zárjátok le a fedelet útközben. Amilyen gyorsan tudtok!

- Ez itt a történelem! - felelte Lapeer.

- A légkamra kamerái meghibásodtak! Semmit nem látunk, azt sem, hogy a látoga-

tók hogy néznek ki! - közölte az orosz a rossz hírt.

- Zajokat hallok a légkamrából - jelentette Lapeer.

- A francba, Lapeer, a légkamrán belül elhelyezett kamerák is kimúltak! Nyakig ülsz a pácban! Már téged sem látunk! - kiabálta a texasi.

Lapeer ekkor izgatottan franciául kezdett hadarni, majd hirtelen újra angolra váltott.

- Valami hihetetlen dolog történik itt...

- Mi a fene... - hangzott talán Arturo hangja.

- ...a belső légkamra fedele nem nyílik ki, hanem egyszerűen *áttűnnek rajta*...

- Mit beszélsz?

- ...egyszerűen *átjönnek az acélon*...

- A számítógép szerint a fedél zárva! - mondta az orosz.

A váratlan, mindent elborító rettegés Emily Lapeerből egy rémült kisgyerek gyors, remegő hangú imáját hozta elő. - *Sainte Marié, mére de Dieu, non, non, bénie Marié, non, sauvez-moi!*

Az úrállomás fogadóterében, a légkamra belső részéből ekkor Arturo kiabálását hallották, de szavai érthetetlenek voltak, először a rémülettől, majd az agóniától.

- *Mére de Dieu, sauvez-moi! Bénie Marié, non, non, NON...*

Emily Lapeer kétségbeesett fohászait hirtelen rémült sikolyok váltották fel.

Molly képtelen volt tovább vezetni. Fékezett, és remegve megállt. Elöntötte a félelem és sajnálkozás.

Neil átölelte. Molly megragadta és erősen szorította férje kezét.

Magasan a Föld fölött, az úrállomás különböző tereiben a legénység egymásnak kiabált a belső csatornán keresztül. Időnként angolul beszéltek, időnként anyanyelvükre váltottak, de bármilyen nyelven szólaltak meg, kérdéseik és fohászaik ugyanolyanok voltak:

- *Mi történik? Hol vagytok? Hallotok engem? Ott vagytok? Mik azok? Mit csinálnak? Miért? Hol? Hogyan? Ne engedd be! Torlaszold el az ajtót! Ne! Segítség! Valaki! Segíts, Istenem! Segítség! Istenem! Kérlek! Istenem! NEEEEEE!*

Aztán csak a sikolyok.

Mivel az utolsó részt kétszer is leadták, Molly megfigyelhette a rémület, az agónia és a rettegés árnyalatainak változását is. A kiáltások eleinte élesek és velőtrázóak voltak, csupa hitetlenkedés és tagadás, majd a hangok egyre rekedtebbé és elkínzottabbá váltak, míg végül teljesen eluralkodott rajtuk a kétségbeesés. Férfiak és nők döbbsent ordításait és sírását hallotta, akiket egyenként fosztottak meg végtagjaiktól, és akiket egy gonosz lény hatalmas élvezettel kizsigerelt.

Miután a támadók helyiségről helyiségre végighaladtak az úrhajón, minden szerencsétlen úrhajóst állatias hangon hörgő és vinnyogó lényé alacsonyítva, az áldozatok hangja fokozatosan elhalt, majd az utolsó úrhajós kiáltása is elnémult az emberi technológia legmagasabb pontján levő úrbázison. Sikolya áthatolt téren és időn, a sztratoszférán, eljutott a bolygóra az utolsó napon, a leghosszabb éjszaka kezdetén, amikor a vihar idelelt még éppen csak elkezdődött. Kiáltása figyelmeztetés volt a világ számára, és a végső órát jelezte.

Magányos sikolya visszhangzott az éterben.

Aztán csend.

Molly kapkodva szedte a levegőt, majd hirtelen felkapta a fejét, és lélegzetvisszafojtva hajolt közelebb a rádióhoz.

A kihalt és néma úrállomáson ekkor megszólalt egy hang, egy mély, selymes és különös hang. Olyan nyelven szólt, amelyet talán még sosem hallottak a Földön.

- *Ozoklaalpaat lekkekkel a naataas nodabba reficull gaasakos meeeven.*

A szavak szeretetén és a költészet iránti szenvedélyén túl, Molly azzal a képességgel is rendelkezett, hogy könnyedén tanult verseket. Az idegen szavakban is hamar megtalálta a ritmust, így amikor az idegen hang a rádióban újra elismételte előző mondatát, Molly már vele együtt mormolta:

- *Ozoklaalpaat lekkekkel a naataas nodabba reficull gaasakos meeeven.*

Bár fogalma sem volt e szavak jelentéséről, érezte bennük az önteltséget, és a szö-

vegből sütött a győztesek magabiztossága, a keserű gyűlölet és az elképzelhetetlenül sötét harag.

- *Ozoklaalpaat lekkekkel a naataas nodabba reficull gaasakos meeveen...* - ismételte

Molly még egyszer, bár ezúttal teljesen egyedül.

A rádióban, a holt éterben ekkor újra megszólalt az ideges bemondó:

- *A világok harca* eljött hozzánk, amerikaiak! Vágjatok vissza, legyetek kemények! Ha van fegyveretek, használjátok! Ha valaki a kormányból hall most engem, az ég szerelmére, lőjék ki az atombombákat! Nem adhatjuk meg magunkat!

Neil kikapcsolta a rádiót.

Az eső nem akart elállni.

Halott úrhajósok odafent, az ömlő csapadék idelent.

A város már csak öt kilométerre van, ha még egyáltalán megmaradt belőle valami.

Ha a város már nem létezik, akkor tovább kell menniük a következő olyan helyig, ahol emberek gyűltek össze, hogy megvédjék magukat!

- Az Úr legyen könyörületes hozzánk! - mondta Neil, aki még emlékezett arra, amit a jezsuitáknál tanult.

Molly felengedte a féket, és újra elindult. Nem imádkozott könyörületért, mert babonás volt: attól félt, hogy a sors csúfondárosan megtagadja tőle, amit kér, és épp az ellenkezőjét adja neki.

Természetéből adódóan azonban reménykedett. Szíve elszorult a remény gondolatától. Szerette volna, ha legalább egy apró porszemnyi reményük maradt volna.

Az eső pedig esett, egyre csak zuhogott tovább.

15. fejezet

A második elárvult jármű, egy Lincoln Navigator ugyanabban a sávban állt, amelyen Molly és Neil is haladt, de velük szemben. A motorja ennek is járt, mint korábban az Infinitinek, és ezen sem látszott semmi sérülés, ami arra utalt volna, hogy az autó hagyta cserben gazdáit.

A fényszórók nem égtek, a vészvillogók azonban ritmikusan pislogtak.

Az Infiniti esetében a négyből három ajtó állt nyitva, ennél azonban csak egy. A hátsó ajtón, a vezető oldalán beesett az eső. Molly a hátsó ülésen megpillantott valamit.

- Neil, uramisten!

Molly nagyot fékezett.

- Mi baj? - kérdezte Neil.

Bár a zuhogó esőn át nem volt könnyű kivenni, mi van ott, Molly mégis tudta, mi az, amit lát, és mit kell tennie.

- Egy gyerek van ott - mondta, és félreállt az Explorerrel. - Egy kisgyerek.

- Hol?

- A Navigator hátsó ülésén - felelte Molly, és kinyitotta az ajtót.

- Molly, várj!

De a nő már kiszállt. Ha az eső mérgező lenne, már akkor megfertőződött volna, amikor kirohantak Harry Corrigan házából. A csapadék mostanra mintha felmelegedett volna, és az aszfaltot olajossá, síkossá tette.

Molly megcsúszott, és majdnem elesett. Amikor visszanyerte egyensúlyát, olyan érzése támadt, hogy valami figyel. Valami, ami a fák között rejtőzködik, és ha elesik, az a nevesincs lény kisurran a nedves és sűrű félhomályból, hogy elkapja karmaival, és elhurcolja az útról, a hegygerincen át, be a fák és tuskébokor közé, le az éjszaka tuskés gyomrába.

Amikor a Navigator nyitott ajtajához ért, észrevette, hogy az elhagyott gyermek valójában csupán egy játékbaba.

Molly az első ülésen is végignézett, azután bekukkantott a csomagtérbe, de senkit nem talált.

A gyermek, akié a baba volt, szüleivel együtt eltűnt. Remélhetőleg jobb rejtekhelyet

találtak maguknak.

De mi lehetne biztonságosabb menedékhely a halálnál?

Neil egyre idegesebben szölongatta. Molly megfordult, és látta, hogy férje is kiszáll az Explorerből, és puskával a kezében próbálja fedezni.

Bár nem hallotta Neil minden szavát, tudta, mit akar. Azt, hogy minél előbb üljön vissza az autóba, és hajtsanak végre a városba.

Molly azonban megrázta a fejét, megkerülte a Navigatort, és a vezető oldalához ment. Meg akart győződni arról, hogy a baba tulajdonosa nem guggol az autó alatt a titokzatos ellenség elől rejtőzködve, amely elvitte a szüleit.

De a gyermek nem bujkált ott.

Amikor Molly felegyenesedett, úgy látta, az erdő közelebb van hozzá, mint amikor lehajolt.

Nem látta, csupán érezte, hogy éber tekintetek merednek rá a fenyőfák sűrű lomja alól, s e teremtmények távolról sem hasonlítottak baglyokhoz vagy ártalmatlan mosómedvékhez.

Rettegett, de tudta, ha most kimutatja félelmét, azzal csak támadásra ingerli őket, ezért nem ült azonnal vissza az autóba. Lassan összedörzsölte sáros kezeit, lemosta őket az esőben, bár nem érezte, hogy megtisztult volna.

Próbálta erősíteni magában, hogy az ellenséges lények csupán képzelete szüleményei, de tudta, hogy ez hazugság, ezért óvatosan megkerülte a Navigatort, és visszatért a kormány mellé. Nem kis erőfeszítésébe került, hogy látszólagos nyugalalmát megőrizze.

Mielőtt saját autójukhoz visszament volna, felkapta a játékbabát a Lincoln hátsó üléséről. Kócos szőke haja, kék szemei és kedves mosolya azt a gyermeket juttatta eszébe, aki a karjaiban halt meg sok évvel ezelőtt.

Rebecca Rose volt a neve. Halk szavú kislány volt, és egy picit selypítve beszélt.

Utolsó szavait önkívületben suttogta, így Molly nem is tudta igazán kivenni szavai értelmét. - *Molly... van egy kutya. Olyan aranyos... és milyen fényes!* A kislány életében először, utolsó pillanataiban egyáltalán nem selypített.

Ha már Rebeccát nem tudta megmenteni, legalább a kislány baba-hasonmását elhozta magával. Amikor Neil beszállt utána az Explorerbe, Molly odaadta neki.

- A városba vezető úton talán megtaláljuk a kislányt és szüleit - mondta Molly.

Neilnek már a nyelvén volt, hogy szól, hogy a Navigator szemmel láthatólag az ellenkező irányban haladt, amikor utasai kiszálltak belőle, de aztán mégis hallgatott. Tudta, hogy ezt Molly is észrevette.

- Szívesen visszaadnám neki a játékbabáját. Biztosan nem akarta itt hagyni.

Legbelül azonban tudta, hogy a világok harca, ha valóban elkezdődött, nem kíméli a gyerekek életét sem.

Egy régi esős délutánon Molly megvédett néhány gyermeket, de mindegyik életét megóvni nem tudta.

Miközben az Explorer gurulni kezdett előre, a város felé, Neil megszólalt:

- Szép baba. Biztosan örül majd, ha viszontláthatja.

Molly imádta a férjét, mert az mindig pontosan tudta, mit akar felesége hallani.

16. fejezet

Nem haladtak túl messzire az elhagyott Navigatortól, amikor Molly észrevette, hogy az eső illata újra megváltozott. A kellemetlen szag végképp eltűnt, a többi illat keveréke pedig már közel sem volt olyan intenzív, mint a Corrigan háznál.

Neil szintén megerősítette ezt. - És már nem is sugárzik annyira.

Az éjszakában azonban mintha még most is fényes karácsonyi flitterek hullottak volna, bár egyre ritkábban.

A változó körülményeknek jobb kedvre kellett volna derítenie Mollyt, ő azonban egyre inkább összezavarodott. A különös háború első fázisa nyilvánvalóan a végéhez közeledett, a második pedig hamarosan elkezdődik.

- Halványan emlékszem - mondta Neil -, hogy a te Mr. Eliotod is írt valami híreset az ítélet napjáról.

- Igen. Azt mondta, hogy kiüresedtünk, kitömött bábukká változtunk, akiknek a feje szalmával van tele, és nincs sem meggyőződésünk, sem magasabb rendű célunk... a madárijesztők számára pedig a világ nem robbanással, hanem nyöszörgéssel ér majd véget.

Neil előrehajolt az ülésen, és aggódva vizslatta a felhős eget.

- Nem tudom, mit gondolsz, de szerintem robbanás várható.

- Egyetértünk.

Alig egy perccel később azonban, Mollyt hirtelen már kevésbé aggasztotta, milyen véget ér majd a világ, mekkora lesz a rombolás, és milyen zajjal omlik össze minden. Az út szélén ugyanis feltűnt egy gyalogos, aki hosszú léptekkel haladt északi irányba, s ez a bolygót fenyegető katasztrófáról egy sokkal magánjellegűbb tragédiára terelte figyelmét. Arra, amely nyolcéves korában gyökeresen megváltoztatta az életét, a mindennapjait.

Az országúton bandukoló férfi ugyanis nem hétköznapi gyalogos volt.

Nem viselt esőkabátot, így egyenruhára emlékeztető halványszürke nadrágja és szürke inge teljeseen átázott.

Rendületlenül, egyenletes tempóban haladt, lépteit alig befolyásolták a testére tapadt vizes ruhák. A rossz látótávolság miatt, és attól félve, hogy mit talál majd a városban, Molly rendkívül lassan, elővigyázatosan vezette az Explorert, így körülbelül úgy tűnt, mint ha a gyalogos ugyanolyan sebességgel haladt volna északra, mint autójuk dél felé.

Az alak sűrű, sötét haja a fejéhez tapadt.

Amikor az Explorer a közelébe ért, a férfi felemelte fejét.

Arcvonásai a viharos idő ellenére is jól kivehetők voltak. Egy ismeretlen akár filmsztárnak is nézhetne volna, de Molly tudta, hogy a vonzó arc egy szörnyeteget, egy korrump és romlott lelket takar.

A férfi Michael Render volt, a gyilkos, és mellesleg Molly apja, akivel csaknem húsz éve nem találkozott.

Először elkapta a tekintetét róla, mert első gondolata az volt, hogy a férfi még ebből a távolságból is felismerheti, aztán rájött, hogy azért sem mer ránézni, mert fél pillantása erejétől, mágneses tekintetétől, személyisége örvényétől.

- Mi a fene? - kiáltott fel Neil döbbenetben, és megfordult az ülésen, hogy a hátsó ablakon kipillantson. Molly erősebben nyomta a gázt. - Azt hittem, hogy rács mögött van!

Mivel férje azonnal megerősítette a férfi személyazonosságát, Molly nem reménykedhetett tovább, hogy csak a képzelete játszik vele, s a férfi csupán egy idegen, aki halványan emlékeztet Renderre.

Általában nem apjaként gondolt rá, csupán a vezetékneve jutott eszébe, amelytől kislány korában megszabadult, s anyja leánykori nevét vette fel helyette. Amikor néha mégis megjelent álmában, nem volt neve, s ilyenkor a koponyája látható volt a bőre alatt, kezei helyén sarlók voltak, széles vigyorra húzódó szájában pedig láthatóvá váltak töredezett fogai.

- Szerinted ő is...? - kérdezte Molly aggódva.

- Hogy felismert-e?

- Gondolod, hogy igen?

- Nem tudom.

- Mi felismertük.

- A fényszórók miatt. Ő nem láthatott minket ilyen könnyen.

- Irányt váltott? Mögöttünk jön?

- Nem, csak ott áll, bár már alig látszik.

- A fenébe!

- Semmi baj!

- Az istenit, dehogy nincs! - mondta Molly dühösen. - Tudjuk, hova tart!

- Talán.

- Mi a fenét akarhat ott? - kérdezte Molly. - Hozzánk ment, értem jött!

- Nem tudja, hol lakunk!

- Valahogyan mégis rájött.

Molly megborzongott, amikor belegondolt, mi történhetett volna, ha úgy döntenek, hogy a házban vészlik át a vihart.

- Már nem látom - mondta Neil. - Azt hiszem... továbbment észak felé, amerre eredetileg is haladt.

A visszapillantó tükörben Molly csak a szakadó esőt és a felcsapódó vízfelleget látta.

Egy okos ügyvéd és egy jól sikerült elmeorvosi igazolás elég volt, hogy Render elkerülje a börtönt, így az elmúlt húsz évet különböző ideggyógyintézetekben töltötte. Az első egy rendkívül biztonságos létesítmény volt, de minden átszállításkor egyre kevésbé szigorú környezetbe került, és egyre több kedvességet kapott.

A terápia és az orvosságok hozzásegítették, hogy apró lépésekkel kisétálgjon elméje sötétségéből. Legalábbis így vélekedtek a pszichiáterek, körmönfont és érthetetlen nyelven írt jelentéseikben. Persze mindig hozzátették, hogy következtetések csupán vélemények, amelyeket tények nem támasztanak alá.

Azt állították, hogy a férfi egyre inkább megbánta tetteit, amely saját értelmezésükben annyit tett, hogy megérdemelte a nyugodtabb életkörülményeket és a gyakoribb terápiás üléseket. Ha végül sikerülne eljutnia a megbánástól a lelkipurdalásig, attól kezdve rehabilitálnak, sőt bizonyos feltételek teljesülése esetén akár teljesen gyógyulnak is lenne tekinthető.

Előző nyáron a kötelező felülvizsgálat keretében újra előkerült az ügye, az értékelő pszichiáterek véleménye azonban jelentősen eltért Render állapotát illetően. Az egyik azt ajánlotta, hogy felügyelet mellett engedjék ki, ketten azonban ellenezték ezt, és a férfit továbbra is benntartva az elmekórtani hatóság felügyeletére bízták még két évre.

- Mit csináltak ezek az idióták? - kérdezte Molly döbbenten, és izalmában a gázra lépett.

Attól félt, hogy a visszapillantó tükörben előbb-utóbb meglátja Rendert, hogy mint valami emberfeletti erejű robot, rohan utánuk.

- Kiengedtek - mondta hangosan. - Azok a szemetek éppen olyan elmeháborodottak, mint ő.

- Nem tudjuk, mi történt a hegyen túl, a nagyvilágban - emlékeztette őt Neil. - Csak azt látjuk, hogy errefelé minden széthull és összedől.

- Mindenki egyedül marad, mi is csak magunkra számíthatunk - jegyezte meg Molly. - Eljutottunk idáig, bár talán mindig is ez volt a sorsunk.

Molly érezte, hogy a kerekek csúszkálnak, de nem mert lassítani.

- A legutolsó intézet, ahová átszállították, ha jól emlékszem, nem egy kimondottan kőfalas-vasajtós-kényszerzubbonyos hely - mondta Neil.

Molly felnevetett. - Hát, nem. Minden szobában van tévé, nézhetnek pornófilmet, ha akarnak, mivel az is terápiás értékkel bír. Délutánonként teázás, vagy krikett a gyepen. Lányokat is beengednek azokhoz, akik súlyos büntetés terhe mellett megígérik, hogy nem erőszakolják vagy ölik meg őket.

Ezzel a fekete humorral Molly még saját magát is meglepte.

- Ha a személyzet meglépett az intézetből - mondta Neil -, márpedig egészen biztosan hanyatt-homlok menekültek, a rabok bizonyára nem ültek tovább ott, mint a jó gyerekek. Néhány könnyű zár, meg üvegajtó: semmiség.

- Nem raboknak, hanem pácienseknek hívják őket - idézte Molly az egyik pszichiátert.

- De ez a legutolsó hely fent volt valahol északon.

- Innen ötszáz kilométerre - bólintott Molly. - A vihar és ez a rémálom nem kezdődött olyan régen!

Amikor Molly belegondolt, hogy a viszonylagos rend és nyugalom milyen sebességgel adta át helyét a káosznak, ideges rémület lett úrrá rajta. Lehetséges, hogy a civilizáció valóban negyed nap alatt összeomlott? Olyan hirtelen, ahogy maga a bolygó is meg rázkódna, ha egy Texas állam nagyságú aszteroida belecsapódna? Ha a mostanáig látha-

tatlan ellenfelek valóban alászállnak az égből, akkor az eddigiek alapján valószínűnek tűnik, hogy elképesztő gyorsasággal, akár alig huszonnégy óra leforgása alatt el tudják pusztítani az emberi életet a Föld összes lakott településén, és a legcsekélyebb ellenállásba sem fognak ütközni.

Ha egy magasan fejlett idegen civilizáció technológiája szintiszta varázslatnak tűnik az elmaradottabb földiek számára, akkor maguk a technológia mesterei talán egyenesen isteneknek. De olyan rejtélyes vágyakkal bíró, könyörület nélküli isteneknek, akik nem kínálnak megváltást, és süketek minden imára.

- Az nem lehet, hogy megszökött és ilyen gyorsan ideért! Még a leggyorsabb autó sem lenne erre képes, főleg nem ilyen útviszonyok közepette. A legtöbb utat elmosta az eső.

- De mégis ott volt! Láttuk a saját szemünkkel! - mondta Molly.

- Igen.

- Ma este talán minden lehetséges. Csodaország feneketlen mélysége ránt magával, de nincs Fehér Nyúl, hogy útba igazítson.

- Ha jól emlékszem, a Fehér Nyúl egyébként is megbízhatatlan vezető volt.

Néhány mérfölddel később elértek Black Lake széléhez, ahonnan már látni lehetett a tavat és a várost. Molly jobbra fordult, letért a gerincről, és követte a lefelé vezető utat az egyre sötétedő esőben, amely szinte teljesen elveszett a hatalmas fák között. Lassan haladtak a barátok és ismerősök felé, ahol újabb rettenetes eseményekkel néznek majd szembe.

HARMADIK RÉSZ

„A sötét hidegen át, az üres
kietlenségen át...”

*T. S. Eliot: East Coker
(Vas István fordítása)*

17. fejezet

Molly azt hitte, hogy a környék áramellátása mostanra már biztosan megszűnt, és a település teljes sötétségbe borult. De nem így volt, sőt az üzletek és az utcai lámpák fényét még inkább felerősítette a makacsul hulló eső. Black Lake úgy csillogott, mint egy fesztiválváros.

A városka sokkal kisebb volt, mint a szomszédos Arrowhead vagy Big Bear, a közeli hegyek leglátogatottabb úticéljai; alig kétezer fő lakta. Nem volt lesiklopályája, nem voltak havas lejtői, így az idegenforgalom inkább nyáron lendült fel, a tó miatt. Ekkor a kempingezők és a csónakázók száma kétszeresen meghaladta a szomszédos településekre látogatók számát.

A területen számos artézi kút is volt, amelyek vizükkel táplálták a tavat. Az artézi víz és az egyre szakadó égi áldás azonban nem keveredett össze: az esővíz a tó eredeti vizének felületén lebegett, s ahogy gyűlt, fényének erőssége is egyre nőtt.

Mivel a beáramló víz mennyisége sokkal nagyobb volt, mint amely a zsilipkapun át távozni tudott, a tó szintje már a partok fölé emelkedett. A kikötő is víz alá került, sőt az emelkedő víz már a parti épületek közé is bemerészkedett. Ha az eső továbbra is ilyen erővel zuhog, az alacsonyan fekvő utcák házai és üzlethelyiségei hamarosan eltűnnek az áradatban.

Mollynak azonban nem volt kétsége afelől, hogy Black Lake lakóinak hamarosan ennél nagyobb szörnyűséggel is szembe kell nézniük.

Minden ablakban világosságot láttak. A város lakói tudták, hogy veszélyben vannak, és hogy milyen rettenetes dolgok zajlanak a világban. Tudták, hogy hamarosan beköszönt a sötétség, mindenféle értelemben, és szerették volna elűzni ezt a sötétséget a szobák

fényárjával, amíg lehet.

Black Lake polgárai mások voltak, mint a síkságról érkező vakációzó tömegek. A városka lakói legalább három-négy generáció óta laktak a hegyek között, szerették a magaslakat és az erdőket, és viszonylagos békeességben éltek a San Bernardino hegység védtségében, amely elválasztotta őket a sűrűn lakott domboktól és síkságoktól.

Keményebbek és önellátóbbak is voltak a legtöbb város lakóinál. Hogy megvédjék magukat, szinte mindenkinek volt saját lőfegyvere a környéken, a város ugyanis nem volt elég nagy, hogy saját rendőrsége lehessen. A megyei seriffnek pedig legalább harminc percre volt szüksége, hogy Black Lake-be érjen, ha riasztották. Ráadásul a házak errefelé elég szétszórtan álltak, a városka lakói tehát felkészültek, hogy saját maguk harcoljanak a betolakodók ellen, ha kell.

Molly és Neil nem látott arcokat egyetlen ablakban sem, de tudták, hogy figyelik őket.

Több barátjuk is volt a városban, de nem szívesen kopogtattak volna be hozzájuk, tartottak a fegyverektől és izgatott gazdáiktól, és olyan bizarr helyzetbe sem akartak kerülni, mint a Corrigan-házban.

A szakadatlan esőben sárgán világító ablakok azonban egyre hívogatták őket.

- Van, aki otthon maradt - mondta Neil -, de biztosan nem mindenki. A legokosabbak remélhetőleg valahol máshol gyűltek össze, hogy közösen védekezhessenek.

Molly nem merte megkérdezni, hogyan tudják megvédeni magukat a hegyekben lakók egy olyan technológiával szemben, amely egy teljes bolygón képes az időjárást fegyverként használni.

Black Lake-ben nem voltak magas és erős középületek, amelyek ilyen méretű válság esetén szóba jöhetnének volna. A három megválasztott tanácsstag - akik felváltva töltötték be a polgármesteri pozíciót - rendszerint a város két éttermének egyikében tartotta megbeszéléseit.

Iskolaépület sem volt a városban. Azok a gyerekek, akiket nem otthon tanítottak, a szomszédos városba jártak iskolába.

A városban két templom - egy katolikus és egy evangélikus - állt. Molly elhajtott mellettük, de teljesen kihaltak tűntek.

Végre a High Streeten rátaláltak egy csapatnyi emberre. Egy kis borozóban, a *Tail of the Wolf*ban gyűltek össze, amely magasan a tó egyre emelkedő vízszintje fölött volt.

Legalább egy tucat jármű parkolt az épület előtt, de nem a járda mellett, mert a víz-elvezetők nem tudták elnyelni a csapadékot, és kiöntöttek, hanem szinte az úttest közepén. Mind háttal állt az épületnek, ívet formázva, készen arra, hogy ha kell, gyorsan menekülni tudjanak.

A kiugró tető alatt, az esőtől védve két férfi állt a kocsmá előtt. Molly és Neil ismerte őket.

Ken Halleck a postán dolgozott, amely Black Lake-et és néhány közeli helységet szolgált ki. A férfi mindig mindenkire mosolygott, most azonban láthatóan nem volt jó kedvében.

- Molly, Neil - üdvözölte őket komoran. - Mindig attól rettegetem, hogy iszlám terroristák pusztítanak el bennünket, erre tessék!

- Még nem pusztítottak el - szólalt meg Bobby Halleck, Ken fia, igyekezve túlkibábelni az eső dübörgését. - Vannak tengerészgyalogosaink, katonáink, ott van a Delta Force, és a hadi tengerészet is.

Bobby tizenhét éves volt, középiskolás és a focicsapat ünnepelt hátvédje. Elég idős ahhoz, hogy őrt álljon apjával, bár tapasztalata még nem volt. Apja egy vasvillát nyomott a kezébe fegyverként, ami nem tűnt túl megfelelőnek az idegenek elleni harcra.

- A tévé már nem sugároz, semmit sem tudunk róluk, de az biztos, hogy az amerikai hadsereget már bevetették - folytatta a kölyök.

Ken furcsa tekintettel nézte a fiát. Rajongásig szerette, most azonban szeme csupa félelem és szomorúság volt. Talán arra gondolt, ezek az utolsó együtt töltött óráik.

- Az elnök valahol egy hegy belsejébe vette be magát - mondta Bobby. - De egy

csomó titkos nukleáris fegyver kering Föld körüli pályán, ezért lefogadnám, hogy a szemetek egyáltalán nincsenek olyan nagy biztonságban odafent, mint ahogyan hiszik. Egyetért, Mr. Sloan?

- Sosem fogadnék a tengerészgyalogosok ellen - mondta Neil, és megnyugtatóként az apa vállára tette a kezét.

- Mi történik itt? - kérdezte Molly Kent, és a kocsmá felé mutatott.

- Az az elképzelésünk, hogy megvédjük magunkat - mondta a férfi. - A valóságban azonban... Fogalmam sincs. Mindenkinek más ötlete van.

- Arról, hogy hogyan maradjanak életben? Vagy hogyan haljanak meg?

- Azt hiszem, nem látják a helyzet komolyságát. Molly, te is tudod, hogy az itt lakók semmit sem változtak az elmúlt időben. Vagy fordítva: talán már nem olyanok, mint régen. Néha azt hiszem, jobb lett volna, ha a tévét fel sem találják.

A kocsmá külsejéhez, hideg, szürke falaihoz képest odabent egészen kellemes hangulat fogadta őket: régi mahagóni padló, fényes, mahagónifával borított falak és mennyezet, a falon fotók a város első lakosairól, és azokról az időkről, amikor az utcákon még jól megfért egymással a lovaskocsi és az automobil.

A levegőt az évek során teljesen átítatta a sörszag, a nachos és a tortilla illata, és újabban az esőáztatta, száradó ruhák szaga. Molly orrát még egy enyhe savanykás szag is megütötte, amiről úgy gondolta, talán a közös izgalom és aggodalom kipárolgása.

Molly szomorúan látta, hogy mindössze talán hatvan ember gyűlt össze odabent. Körülbelül húszat ismert közülük. A bárban szombat esténként legalább kétszer ennyien szoktak tartózkodni, de vészhelyzetben, mint amilyen a mostani, négyszer ennyi ember is befért volna.

Csak hat gyereket látott, ami különösen aggasztotta. Úgy gondolta, hogy a gyerekes családok fogják elsőként elkezdni a védelem szervezését.

Magával hozta az útközben talált játékbabát, remélve, hogy találkozik itt a tulajdonosával. A baba láttán azonban egyetlen gyerek sem reagált, így aztán letette a pultra.

A lehetőség még mindig megvolt, hogy a baba tulajdonosa megérkezik. Reménykedett benne.

A hat kisgyerek egy nagy sarokfülkében gyűlt össze, a felnőttek pedig négy nagyobb csoportban beszélgettek. Molly azonnal érezte, hogy négy eltérő véleményt képviselnek a válság kezelését illetően.

Ő és Neil csatlakoztak az ismerőseikhez, de látták, hogy a többiek gyanakodva figyelik őket. Vajon kik ők, és kinek a pártján állnak? - olvasták ki a tekintetükből.

Molly és Neil körbenézve meglepetten látta, hogy egy csomó kutya lebzsel odabent. Itt nem volt szokás, mint Franciaországban, hogy az ebeket mindenhová beengedjék. Mégis, így első pillantásra vagy nyolc kutyát számoltak össze a helyiségben, keverékeket, fajtisztákat, közepes és nagy testűeket egyaránt. Többen voltak, mint a gyerekek.

A kutyák ekkor egyszerre megmozdultak, feléjük fordították fejüket, és a fülüket hegyezték. Majd rövid habozást követően, különös dologra szánták el magukat.

18. fejezet

A kutyák a kocsmá minden szegletéből elindultak Molly felé. Nem pajkosan közelítettek, mintha játszani vágytak volna, vagy farkukat behúzza, ami a félelemre utal, hanem olyan óvatosan, ahogyan az ismeretlenekhez közelítenek az állatok.

Fülüket hegyezve közeledtek, farkuk lassan himbálózott jobbra-balra. Láthatóan a kíváncsiság vonzotta őket, mintha valami teljesen új, de egyáltalán nem fenyegető élmény részesei lennének.

Végül is kilenc kutya sereglett köré. Mindegyik hozzádörgölözött, izgatottan szaglászták bakancsát, nadrágját és esőkabátját.

Egy pillanatig azt hitte, hogy a prérifarkasok szagát érzik rajta. Aztán eszébe jutott, hogy a tornácon még pizsamát és köntöst viselt, a mostani ruhadarabjai közül egyetlen egy sem volt rajta.

A legtöbb házasított kutya nem rokonként viselkedik vadon élő társaival. Általában felborzolt szőrrel és morgással reagálnak a kójatok szagára.

Amikor Molly lenyújtotta hozzájuk kezét, a kutyák megszagolták, megnyalták ujjait, és úgy üdvözölték, amelyet a legtöbb eb a régi, kedves ismerősök számára tartogat.

A pult mögött megszólalt a kocsmá tulajdonosa, Russell Tewkes:

- Mit dugdosol a zsebedben, Molly, virslit?

Hangjában egyáltalán nem érződött, hogy a kérdést viccnek szánná. Inkább vádló hangsúllyal mondta, amit Molly sehogy sem értett.

Russell hatalmas termetű férfi volt, szerzetesekre emlékeztető frizurával és mulatságos arccal. Mindig együtt érzett mindenkivel, és fáradhatatlanul jó természetűen áldotta meg az ég, bár közvetlensége néha veszélyesen súrolta a bizalmaskodás határát.

Most azonban a gyanakvástól összeszűkült a szeme, szája szigorúan záródott össze. Úgy méregette Mollyt, mintha a Pokol Angyalai közül lépett volna elő.

Miközben a kutyák tovább szimatoltak, Molly észrevette, hogy nemcsak Russell figyelmeztetően. A többiek a bárban, még a régi ismerősök is, akik alig egy perccel ez előtt még a nevére szólították, és örömmel üdvözölték, most leplezetlen gyanakvással bámulták.

Hirtelen megértette, miért változott meg a viselkedésük. Mindannyian ismerték a moziban vetített „jönnek a földönkívüliek” típusú filmeket, és az előttük lejátszódó jelenet ezeket idézte fel a fejükben.

A kutyák különös viselkedése arra utalt, hogy Molly körül van valami furcsa. Miközben a kutyák tovább csóválták farkukat, nyalogatták a kezét, és teljes odaadással álltak körül, a kocsmában a legtöbben azon gondolkodtak, vajon figyelmeztetésnek vegyék-e az állatok viselkedését, hogy valami nem e világról való járkál közöttük álruhában.

Persze Molly könnyen el tudta képzelni, az milyen reakciót váltott volna ki belőlük, ha az összes kutya morgással, vicsorgással fogadta volna. Az ilyen viselkedésre csupán egyetlen magyarázatot találtak volna, Molly pedig úgy érezte volna magát, mint a XVII. századi Salem boszorkánypereinek egyik vádlottja.

A hatalmas teremben legalább két helyen sorakoztak falnak támasztva a puskák és egyéb fegyverek, hogy könnyen felkaphassák őket, ha szükség van rájuk.

A bolygó védelmezői közül legtöbben kézfegyvert hoztak magukkal, ahogy ők maguk is.

Molly most a helyiség hátsó felében játszó gyerekekre fordította figyelmét, akik elég rémültnek és védtelennek látszottak.

- Menjetek! - mondta Molly a kutyáknak. - Menjetek a helyetekre!

Utasítására az állatok, épp olyan egyszerre fordultak meg, mint ahogy az előbb köré gyűltek. Azonnal engedelmessé váltak, mintha mind a kilencet ő idomította volna be, és visszahúzódtak oda, ahol Molly belépésekor hevertek.

Az engedelmesség e figyelemreméltó megnyilvánulása tovább fokozta a bárban összegyűlt hatvan ember gyanakvását. A tetőn dübörgő esőn kívül egyetlen püsszenést sem lehetett hallani a helyiségben. Mindenki Mollyt nézte.

Neil törte meg a csendet, amikor odaszólt Russell Tewkesnek:

- Átkozottul furcsa ez az éjszaka, egyik különös dolog követi a másikat. Jól esne egy ital. Van kiszolgálás?

Russell pislogott egy darabig, majd megrázta a fejét, mintha egész mostanáig transzban lett volna. - Ma nem kell fizetnetek, ingyen fogyaszthat mindenki. Mit kérsz?

- Kösz, Russ. Van dobozos Coorsod?

- Csak csapolt és üveges sört szolgállok fel, nálam ugyan nincs dobozos! Az alumínium Alzheimer-kórt okoz!

- Te mit iszol, Molly? - kérdezte Neil.

Molly nem akart semmit, ami elhomályosíthatja érzékelését és tompíthatja ítélőképességét. A túlélés most leginkább a józanságon múlt.

De Neil szemében látta, hogy a férfi szeretné, ha ő is inna valamit, már csak azért is, hogy az emberek gyanakvását eloszlassa. Ilyenkor minden emberi lénynek jól jön egy

ital.

Mivel a túlélésben az alkalmazkodóképesség is fontos szerepet játszott, Molly így válaszolt:

- Egy Coronát kérek.

Míg Molly, írói módszerrel, általában hosszasan tanulmányozta az embereket, hogy megértse valódi természetüket, Neil a találkozás első percében ösztönösen véleményt alkotott mindenkiről.

A nő elvette a Coronát, de csak egy apró kortyot akart belőle inni, azt is csak azért, mert tudta, hogy minden szem rá szegeződik. Meglepetésére azonban az üveg egyharmadát kiitta az első húzásra.

Amikor leengedte az üveget, a feszültség láthatóan csökkent a teremben.

Mollyról példát véve többen is szájukhoz emelték italukat.

Miután Molly e semmitmondó bizonyítékkal elnyerte a többiek bizalmát, hirtelen kétkedni kezdett abban, hogy az emberi faj képes lenne-e fennmaradni - még ha a legel-dugottabb bunker, vagy a legmasszívabb erőd áll is rendelkezésükre - ha az idegenek emberi formát tudnak ölteni.

A legtöbben még elfogadni sem tudják a valódi gonosz létezését; vagy legalábbis remélik, hogy elhessegethetik maguktól a pozitív gondolkodás segítségével, pszichoterápiás kezeléssel, vagy megszelídíthetik könyörületességgel. Ha nem képesek felismerni az engesztelhetetlen gonoszt saját fajtájuk szívében, és nem tudják megérteni hajthatatlan természetét, nem valószínű, hogy átlátnának azon tökéletes biológiai álcán, amilyenre az idegenek képesek.

A kutyák még mindig Mollyt figyelték a helyiség különböző részeiből.

Molly elgondolkodott, vajon az állatok csupán üdvözlésképpen rohantak-e oda hozzá, simogatásra vágyva, vagy *mert a városban mindenki más csaló volt, még a gyerekek is! Idegenek, akik barátnak és szomszédnak álcázzák magukat!*

Nem! A kutyák nem úgy reagáltak Neil megjelenésére, ahogyan az övére, márpedig Neil kétségtelenül önmaga volt, nem más. Molly nem tudta megfejtani érdeklődésük okát.

Bár a kutyák közömbösséget színleltek, szemük csillogott, és úgy figyelték Molly minden mozdulatát, mintha ő lenne a változó világ egyetlen álló pontja, az egyedüli dolog a Teremtésben, ami érdemes elmélyedő figyelmükre.

19. fejezet

Molly és Neil körbejártak a kocsmában, meghallgatták a többiek élménybeszámolóját, és próbáltak minden információt begyűjteni, amelynek révén jobban megérthetik a helyzetet, amely a városban és a Black Lake-en túli világban kialakult.

A bárban mindenki látta a televízióban bemutatott apokaliptikus képeket. Talán ők az emberiség utolsó tagjai, akik szemtanúi voltak e világot megrázó híreknek.

Miután a tévécsatornák közvetítését lehetetlenné tette az elektronikus hóvihár, és a színek rejtélyes pulzálása, legtöbben a rádiót kapcsolták be, hogy hallhassák a híreket. A tudósítók ijesztő lények megjelenéséről számoltak be az utcákon, akikre rendszerint *szörnyként, E. T.-ként, idegenekként, démonként* vagy egyszerűen *lényekként* utaltak. Gyakran túlságosan is elragadta őket a hevület, hogy minél közelebből bemutassák, amit láttak, ezért tudósításaik váratlanul fájdalmas sikollyal értek véget.

Mollynak eszébe jutott a férfi, akinek a feje kettévágva zuhant a kamera elé egy berlini utcán, s az emlék hatására összerándult.

Mások az Internetről próbálták meg beszerezni az információkat, de ott leginkább csak a fekete humor áradatával, valamint lázas spekulációkkal találták szembe magukat, amelyek hatására még inkább összezavarodtak. Azután nemsokára a mobil és vezetékes telefonok is felmondták a szolgálatot, így az Internet összeomlott.

Molly és Neil órája is összevissza járt, a műszaki eszközök önálló életre keltek, a tükörben riasztó dolgok tükröződtek vissza, és a kocsmában összegyűltek is hasonló történeteket meséltek. Beindultak az elektromos szeletelők a szekrényekben, a számítógé-

pek maguktól bekapcsoltak, a képernyőn hieroglifák és ideogramok jelentek meg ismeretlen nyelveken. A CD-lejátszókból ismeretlen, egzotikus és disszonáns hangok törtek elő.

A Mollyéhoz hasonló, állatokkal való különös találkozásokról is beszámoltak. A világ teljes állatvilága érzekelte, hogy a rájuk leselkedő veszély nem evilági, és túltesz minden eddigi és ismerős veszélyen.

Rádásul mindenki valami hatalmas dolgot érzekelt a feje felett az esős éjszakában, amelyről Neil azt mondta, hogy „egy hegy jön lefelé”. Mintha az elképzelhetetlen méretű és súlyú tömeg először ereszkedett, majd lebegett, azután pedig kelet felé mozgott volna.

Norman Ling, a város egyetlen élelmiszer-áruházának tulajdonosa arról számolt be, hogy az éjszaka közepén felesége, Lee kiáltására ijedt fel. Az asszony azt kiabálta, hogy „Lezuhan a Hold!”

- Inkább tényleg azt kívánnám, hogy a Hold essen le - mondta komor hangon. - Ha csak az zuhanna ránk, gyorsan vége lenne mindennek. De így... Csak rosszabbra számíthatunk.

Bár az emberiség e maroknyi csapata ugyanolyan élményeken ment keresztül, és megközelítően ugyanarra a következtetésre is jutottak - hogy a bolygón már nem az emberi faj a domináns -, mégsem tudtak kölcsönösen elfogadható választ találni a fenyegetésre. Négyféle elképzelés is volt.

A legkisebb csoportot a már részegek és azok alkották, akik mindent megtettek annak érdekében, hogy minél előbb eljussanak a részegség boldogító állapotába. Számukra az emberi civilizáció már reménytelenül elveszett. Úgy gondolták, hogy ha már nem képesek megmenteni a világot, akkor legalább a dicsőséges emlékekre isznak, és remélik, hogy mire eléri őket a halál, a Jack Daniel's-nek vagy az Absolut Vodkának köszönhetően már elveszítik öntudatukat.

Náluk többen voltak a rendületlenül békében reménykedők, akik óvatosnak és realistának állították be magukat. *A nap, amikor megállt a Föld* című filmre hivatkoztak, amelyben a jóakarátú idegenek a béke és a szeretet ajándékait hozták el a Föld lakóinak, akik ezt szándékosan félreértették, ezért a földönkívüliek áldozatul estek az esztelen emberi erőszaknak. Számukra a szemük előtt kibontakozó Világméretű katasztrófa nem a rossz szándék bizonyítéka volt, hanem a rossz kommunikáció tragikus következménye, sőt még inkább az elhamarkodott és jellemzően tudatlan emberi magatartás eredménye. Ezek az emberek meg voltak arról győződve, hogy a jelenleg tapasztalt borzalmakra idővel kielégítő magyarázatot kapnak.

Jelen körülmények között azonban *A nap, amikor megállt a Föld* alig számíthatott hiteles irányadónak. Akkor már inkább az *Alkonyzóna* egy régi epizódja, amelyben idegenek érkeztek a Földre azzal a magasztos ígérettel, hogy enyhítenek minden emberi szenvedésen, egy szent könyv segítségével. A Föld hiszékeny lakói pedig túl későn vették észre, hogy a szent könyv nem más, mint egy szakácskönyv.

A négy csoport közül a legnépesebb a hezitálóké volt, akik nem tudták eldönteni, miként kezeljék a mostani válságot: erőszakosan vagy békésen, vagy esetleg nagy mennyiségű alkohol elfogyasztásával. Szerintük több információra van szükség ahhoz, hogy döntsenek. Nyilvánvalóan türelmesen fogják várni a további híreket még akkor is, amikor az Andromédáról érkező hűsevő idegenek leereszkednek közéjük.

Molly csalódottan látta, hogy barátai is e csoporthoz tartoznak. Még annak is jobban örült volna, ha a pacifista vagy a részeg csoporthoz csatlakoznak.

A negyedik csoportban valamivel kevesebben voltak, mint a hezitálók. Ők legszívesebben azonnal harcba indultak volna, nem törődve a rájuk leselkedő veszéllyel. Ugyannyi nő volt közöttük, mint férfi, különböző korú és meggyőződésű emberek. Dühösek voltak, tele tettvágygal, ők hozták magukkal a legtöbb fegyvert, s bármikor készen álltak használni.

Maguk mellé húztak két másik széket, hogy Molly és Neil is le tudjon ülni, mert a puskából és pisztolyból arra következtettek, hogy ők is hasonló véleményen vannak. Az elszánt csoport tagjai legalább fél tucat asztalt toltak össze U-alakban, hogy alaposabban

átbeszéljenek minden lehetőséget, stratégiát és taktikát.

Mivel szinte semmit nem tudtak az ellenségről, teóriáik, terveik háborús játékok voltak csupán. Beszélgetésük azonban legalább részben elűzte a félelmet.

Féltek az elkövetkező harctól, de ugyanakkor mégis azt kívánták, bár megmutatkozott volna már előttük az ellenség, hogy végre megtudhassák mivel állnak szemben. Hajlandóak voltak harcolni, sőt ha szükséges, akár meghalni is a harcban, de a láthatatlan ellenséggel nem tudtak szembeszállni.

Molly jól érezte magát közöttük. Örült, hogy ő és Neil végre társakra talált.

Az „élj szabadon vagy halj meg”-frakció nem hivatalos feje a korábbi tengerészgyalogos Tucker Madison volt, a san bernardinoi megyei seriff helyettese. Higgadsága, nyugodt hangja, nyílt tekintete Mollyt férjére emlékeztette.

- Egyetlen dolog aggaszt csupán - mondta Tucker, jelentősen alábecsülve félelmeinek számát -, az, hogy nem ott jelennek majd meg, ahonnan várjuk őket. Mivel képesek az egész világ időjárását irányítani, ugyan miért akarnának „személyesen” idejönni, és kitenni magukat az ellenállásnak, még ha a fegyvereink számukra primitívek is?

- Közülük néhány már megjelent más városokban - mondta hunyorogva egy hatvan év körüli, napbarnított arcú nő a híradásokra utalva. - Hamarosan ide is eljutnak.

- De még egyikünk sem látta őket - mondta Tucker. - Akikről a hírekben beszéltek, lehetnek felderítők, vagy robotok is.

Vince Hoyt, a helyi középiskola történelemtanára és a focicsapat edzője, kemény és határozott vonásaival olyan volt, mint egy vasakarátú római császár márvány mellszobra. Hangja öblösen csengett, amikor megszólalt:

- A nagy kérdés az, mi történik, ha az eső egy hétig nem áll el, sőt ha mondjuk hónapokig eltart? Házaink nem bírnak ki ekkora áradatot! Az enyém már most beázik, és ilyen zuhóban esélyem sincs rá, hogy megjavíttassam a tetőt. Talán azt hiszik, hogy ezzel megfojthatják akaraterőnket, elmoshatják harci kedvünket!

- Most csak az eső zuhog, de aztán jöhet más is! - mondta egy szőke, göndör hajú fiatalember, bal fülében arany fülbevalóval, nyakán egy tetovált női ajakkal. - Tornádók, hurrikánok!

- Lehet például olyan, hogy célzott villámlás? - kérdezte a napbarnított nő. - Elképzelhető? Vajon meg tudják tenni?

Mollynak eszébe jutottak a hatalmas, nyilvánvalóan *mesterségesen generált* víztőlcsérek a Csendes-óceánon, amelyek több százezer liter vizet szívtak fel percenként a tengerből. Ezek után már a célzott villámlás sem hangzott túlságosan elrugaszkodott ötletnek.

- Sőt, talán földrengést is elő tudnak idézni - mondta Vince Hoyt. - De mielőtt mindez meg történik, el kell döntenünk, hogy hol rendezzük be a főhadiszállásunkat, ahol elhelyezhetjük a fegyvereket, az élelmiszert, a gyógyszereket és más elsősegélyhez szükséges dolgokat...

- Az áruházunkban rengeteg az élelmiszer - mondta Norman Ling -, de az egy alacsonyabban fekvő utcában van. Ha az eső tovább esik, holnapra víz alá kerül.

- Az áruház egyébként sem védhető valami jól - mondta Tucker Madison -, hiszen hatalmas üveg ablakai vannak. Utálom, hogy erről kell beszélnem, de nemcsak az idegenek miatt kell aggódnunk. Mivel összeomlott a kommunikáció, lassan a polgári hatóságok is feladják. Talán már végük is van. Jó ideje nem sikerült kapcsolatba lépnem a seriff irodájával a székhelyen. Tehát nincs rendőrség, sőt talán Nemzeti Gárda sem, nincs egymást támogató parancs és irányító rendszer, amely megfelelően képes mozgósítani a katonaságot...

- Káosz és anarchia - suttopta Lee Ling.

Tucker ekkor halkán megszólalt: - Higgyetek nekem, nagyon sok rossz ember van, akik ki fogják használni a felfordulást. És most nem csak kívülállókra gondolok. Itt a városban is vannak gazemberek, erőszakoskodók és tolvajok, akik úgy gondolják, az anarchia maga a paradicsom. Elveszik, amit akarnak, mindenkivel megteszik, amit lehet, és minél tovább van lehetőségük garázdálkodni, annál gonoszabbakká válnak. Ha nem készülünk

fel erre, minket és családunkat is megölnek, mielőtt egyetlen pillantást vethetnénk a galaxis túlsó feléről érkezett lényekre.

Komor csend telepedett a jelenlevőkre.

Mollynak Render jutott eszébe, az ötszörös gyermekgyilkos és egyszeres apa, akit korábban az országúton látott sétálni észak felé.

Valószínűleg nem ő az egyetlen szörnyeteg, aki azon az estén kiszabadult a fogásból. Amikor a börtönök és ideggyógyintézetek személyzete elhagyta munkahelyét, egy egész sereg gonosztevőt szabadítottak a világra.

Eljött minden Halloweenek Halloweenje, hat héttel az igazi ünnep előtt, és nem volt szükség tóklámpásokra, meg műanyag csontvázakra, hiszen az éjszaka már így is tele volt rémülettel és gonosszággal.

- A bank! - kiáltott fel Neil. - A bank jó hely lenne.

Szinte mindenki felé fordult, mintha a szavaitól egyszerre felébredtek volna.

- A bank - folytatta Neil - öntött vasbetonból készült, és mészkővel borították. 1936-ban vagy 37-ben épült, amikor az állam előírta, hogy a középületeket tegyék földrengésbiztossá.

- Akkoriban még hosszú távra építkeztek - jegyezte meg Molly.

Tuckernek tetszett az ötlet. - A bank építéskor a biztonság volt a fő szempont. Csak egy vagy két bejárata van. Nincs sok ablaka, azok is kicsik.

- És rács is van rajtuk - emlékeztette Neil.

Tucker bólintott. - Ott jól elférünk mi is, és az összes holmi is.

20. fejezet

Derek Sawtelle időközben az ivócimboráktól lassan a harcosok csoportjához húzódott székével, ahol Molly is ült. Egészen közel hajolt hozzá, úgy mondta:

- Drága hölgyem, maga még e rettenetes körülmények közepette is lenyűgözően szép!

- Te pedig még e rettenetes helyzetben is képes vagy viccelni - mondta Molly fejét ingatva, de mosolygott.

- Beszélhetnék veletek? - kérdezte Derek. - Csak te, és Neil meg én.

A férfi elég rendesen felöntött a garatra, de még így is úriember maradt. Úgy tűnt, minél több gin-tonicot iszik, annál lovagiasabb lesz.

Mivel már legalább öt éve volt Derekkel közeli barátságban, Molly tudta, hogy a férfi nem a civilizáció összeomlása miatt nyúlt az üveghez. Az ivás egyszerűen hozzátartozott a mindennapjaihoz, vagy ha úgy tetszik, az életfilozófiájához.

Derek a san bernardinói állami egyetemen tanított amerikai irodalmat, szakterülete a huszadik század volt. A férfi hatvanötödik életéve, vagyis a nyugdíjkorhatár felé közeledett.

Kemény, ivós férfi főhősökkel foglalkozott, mint amilyenek Hemingway vagy Norman Mailer műveiben fordulnak elő.

Mivel nem volt sem atletikus felépítésű, sem az a kemény, pofokodós fajta, Derek csupán az irodalom és a gin keverékének segítségével keresztül tudott szeretett főhőseivel azonosulni. Egész élete során mellette volt e két dolog.

Derek is azon professzorok közé tartozott, akiből kitűnő színész lehetett volna, előadásai élményszámba mentek.

A férfi kérésére Molly is beszélt már a diákokkal néhányszor, és jó pár előadást is végigült. Derek kiváló és szórakoztató tanár volt, látszott, hogy a szakmája a szenvedélye.

Most is, amikor az Armageddon ütősei kopogtak a tetőn, Derek úgy volt felöltözve, mintha hamarosan jelenése lenne az egyetemen. Bár manapság nem volt túl divatos a bölcsészek körében, Derek méltósággal viselte a gyapjúnadrágot, a tweed zakót, és a harlekinmintás kötött mellényt, sőt a csokornyakkendőről és a díszsebkendőről sem volt hajlandó lemondani.

Amikor Molly felállt az asztaltól, hogy Neillel együtt kövesse Derek Sawtelle-t a

kocsma végébe, észrevette, hogy a kilenc kutya továbbra is minden mozdulatát figyeli.

Aztán közülük három - egy fekete labrador, egy golden retriever és egy keverék - elindult felfedezni a helységet. Szaglászta, bóklásztak, játszottak, mintha ez is csak olyan nap volna, mint a többi. Csak az mutatta, hogy mégsem így van, hogy még játék közben is folyton Mollyn tartották a szemüket.

Amióta az eső elkezdődött, ez volt az első alkalom, hogy Molly normális és hétköznapi tevékenység közben látott állatokat.

A bár csendes végében, ahol nem lehetett őket kihallgatni, Derek így szólt:

- Nem akarok megriasztani senkit sem, úgyis épp eléggé frászban vannak. De tudom, hogy mi történik, és azt is, hogy nincs értelme ellenállni.

- Derek, drágám - mondta ekkor Molly -, nem akarlak megbántani, de van valami az életben, aminek szerinted érdemes ellenállni?

- Ha jól emlékszem, volt valami - mosolyodott el Derek. - Egy rémes koktél, a Harvey Wallbanger. A hetvenes években minden partin ezzel kínáltak, de hősiezen ellenálltam minden alkalommal.

- Egyébként is - szólt közbe Neil -, mindenki tudja, hogy mi történik, legalábbis nagy vonalakban.

- Mielőtt belevágnék a magyarázatba - mondta Derek csillogó tekintettel -, be kell vallanom egy zavarba ejtő gyengeségemet, amiről ti sem tudtok. Az elmúlt években, ott-honom magányában, rengeteg tudományos-fantasztikus könyvet olvastam.

Ha ennek ekkora feneket kerít, akkor talán részegebb, mint gondoltam - fontolgatta Molly, de csak annyit mondott:

- Van közöttük egészen jó is.

- Igen - mosolyodott el Derek. - Tényleg akad, és tagadhatatlanul kitűnő szórakozás. Persze nem hasonlíthatók Hemingwayhez vagy Faulknerhez, de klasszisokkal jobbak, mint Gore Vidal vagy James Jones művei.

- A tudományos-fantasztikus irodalom ma már maga a valóság - bólintott Neil. - De mi lesz holnap?

- Több sci-fi regényben is találkoztam a bolygó-átalakítás jelenségével - mondta Derek. - Tudjátok, mi az?

Molly próbálta elemezni a szóösszetételt:

- Földet csinálni? Kialakítani? Vagy olyan helyet létrehozni, mint a Föld-bolygó?

- Pontosan azt jelenti! - mondta Derek elragadtatva. - Egy lakatlan bolygó környezeti adottságainak megváltoztatása, hogy lakhatóvá tegyék a földi életformák számára. Elméletileg például lehetne építeni olyan gépeket, amelyek a Mars talajából és szikláiból felszabadítják a belélegezhető molekulákat, s így a szinte levegő nélküli világ olyanná alakítható, amelyen képesek emberek, állatok és növények is megélni. A sci-fikben ez a folyamat több évtizedig, sőt akár évszázadokig is eltarthat.

Molly azonnal megértette a teóriát. - Tehát azt mondod, hogy az időjárást nem is fegyverként használják?

- Nem elsősorban - felelte Derek. - Ez nem a világok harca. Nem egy nagyszabású invázió. E lények számára, bármilyen formájúak is, mi olyan jelentéktelenek vagyunk, mint egy szúnyog.

- Szúnyogokkal nem szokás háborúzni - jegyezte meg Neil.

- Pontosan. Egyszerűen lecsapoljuk a mocsarakat, és megszüntetjük azt a környezetet, amelyben jól érzik magukat, aztán új otthonokat építünk a területen, ahol már nem tudnak megélni e bosszantó vérszívók. Ami most zajlik, az bolygó-átalakítás, csak épp az ő szempontjaik szerint. A Föld környezetét a saját otthoni világukhoz teszik hasonlatossá. A földi civilizáció elpusztítása számukra a gyarmatosítás lényegtelen mellékhatása.

Molly hitte, hogy az élet ajándék, amelynek célja és értelme van, ezért a Derek által bemutatott, tökéletes közömbösséggel végrehajtott kegyetlenséget és rettenetet egyszerűen nem volt hajlandó elfogadni. - Nem, nem, ez nem lehet!

- Tudásuk és technológiájuk több száz, sőt lehet, hogy több ezer évvel a miénk előtt jár - mondta Derek. - Szó szerint túl magas, hogy megérthessük. Lehet, hogy nincs is évti-

zedekre szükségük, hanem egy év, egy hónap vagy akár egy hét alatt újra alkothatják a világunkat.

Ha ez a feltevés igaz, az emberiség a háborúnál sokkal rosszabbnak esett áldozatul, amelyben még az ellenség-státusztól is megfosztották; csótányként tekintenek rá, amelyet egy kis rovarölővel ki lehet iktatni a rendszerből.

Molly hirtelen úgy érezte, nem kap levegőt, szíve az idegességtől hevesebben vert. Csak remélni tudta, hogy ez nem azért van, mert szíve azt súgja, hogy igaz, amit a férfi állít. Elképzelhetetlennek tartotta, hogy valaki ilyen öntelt módon akarja elvenni a világot az emberiségtől, nem tartva a következményektől sem. Egyszerűen *elutasította* ezt a nézetet.

Derek láthatóan megérezte a nő ellenállását, mert így szólt:

- Mindezt bizonyítani is tudom.

- Mivel tudnád bizonyítani? - kerekedett ki Neil szeme.

- Talán nem tökéletes bizonyíték, de átkozottul meggyőző - mondta Derek. - Gyerekek velem! Megmutatom.

Derek elfordult a kocsma vége felé, majd újra rájuk nézett.

- Molly, Neil... Csak pusztán aggodalomból osztom meg veletek mindezt, higgyétek el, hogy nem akarok pánikot kelteni.

- Már elkéstél - felelte Molly.

- A barátaim vagytok - folytatta Derek. - Nem akarom azt látni, hogy életetek utolsó napjait vagy óráit haszontalan ellenállással töltitek az elkerülhetetlen végzet ellen.

- Szabad akaratunkból döntünk. Magunk alakítjuk a sorsunkat, akkor is, ha a csillagokban akarják megszabni nekünk - mondta Neil, és hitt is benne.

Derek megrázta a fejét. - Jobb, ha addig élvezitek az életet, amíg lehet. Szeressétek egymást, szerezzétek meg kedvenc ételeiteket Norman Ling boltjából, amíg nem kerül víz alá. Csípjetek be. Ha valaki mégis ki akar menni, hát hadd menjen, de ti élvezzétek ki az örömeiket, amíg lehet, amíg mindannyiunkat el nem nyel a mély sötétség.

Azzal megfordult, és a bár végébe indult.

Molly utána nézett, és azon gondolkodott, hogy kövesse-e, mert ilyenek még sosem látta Derek Sawtelle-t. A barátjuk volt, de most a végzetes kísértés megtestesítőjének látta, amely egyre a kétség felé vonzotta.

Nem akarta látni, amit mutatni akar nekik. De ha visszautasítja, azzal csak azt ismeri be, hogy valóban fél attól, hogy a bizonyítékot meggyőzőnek fogja találni.

Csak a bizonyíték megtekintésével teheti próbára hite erejét, s csak így lehet esélye, hogy a reményt fenntartsa magában.

Elkapta Neil tekintetét, aki láthatólag hasonlóan érzett.

Derek ekkor megállt az átjáróban a folyosó előtt, amely a mosdókhöz vezetett, visszaneézett és azt mondta:

- Erre van a bizonyíték.

Molly a három lustán mászkáló kutyára nézett, akik azonnal elkapták róla tekintetüket.

Derek az átjáróba lépett, és eltűnt a folyosón.

Rövid habozás után Molly és Neil is követte.

21. fejezet

Amikor megbizonyosodott róla, hogy a férfimosdó valóban üres, Derek egy szemecskével kitémasztotta az ajtót, és intett Mollynak és Neilnek, hogy lépjenek be.

A helyiségben fenyőillatú légrfrissítő érződött, de még ez sem tudta elnyomni a vizelet szagát.

Az előtérből három ajtó nyílt. Kettő mögött vécé, a harmadik mögött pedig egy takarítói helyiség volt.

- Éppen kezelt mostam - kezdte Derek -, amikor észrevettem, hogy nincs papír a kéztörölő tar tóban. Benéztem a takarítószerke közé, hogy keressek...

A lámpa automatikusan kigyulladt, amikor Derek újra kinyitotta az ajtót, hogy megmutassa a helyiséget Mollyéknak. Odabent fémpolcokon álltak a tartalék holmik, a sarokban egy söprű, egy felmosó és egy gurulós vödör.

- Azonnal észrevettem a beázást - mondta Derek, és egy nedves foltra mutatott a plafonon, a sarokban. A fal felpúposodott és megrepedt. A becsöpögő eső átfolyt a lyukas fémpolcon, és lassan áztatta az ott tárolt eszközöket.

Derek kivette a vödört, a söprűt és a feltörlőket, így mindhárman befértek.

Amikor Molly a nedves járólapon megpillantotta a Derek által ígért bizonyítékot, hirtelen hátrahőkölt, és Neilnek ütközött. Azt hitte, hogy egy kígyót lát.

- Valószínűleg egy gomba - mondta Derek -, vagy valami hasonlóknak gondolom. Ennél jobb kifejezést nem találtam rá.

Amikor alaposabban szemügyre vette, Molly valóban egy gombatelep-szerű valamit látott maga előtt, ami dagadozva terült el, mint egy összetekeredett kígyó.

- Amikor először láttam, még csak akkora volt, mint egy vekni kenyér - mondta Derek. - Ez alig egy órával ezelőtt volt, s most már lassan kétszer akkora.

A gomba fényesfekete volt, olajos gumira emlékeztetett. Élénk, sárga foltok borították, amelyeknek narancssárga volt a széle. Nem véletlen, hogy Molly először kígyónak gondolta, olyan rosszindulatúnak és visszataszítónak tűnt.

- Az eső nem a fegyverük - mondta Derek, leguggolva a képződmény mellé. - Csupán a radikális környezeti változás előidézésének eszköze.

Neil Molly mögé lépett, és a válla fölött átpillantva azt mondta:

- Nem biztos, hogy tudlak követni.

- A vizet felszippanjták az óceánból és feldolgozzák... valahol, talán az odafent lebegő hajóikon, amelyek olyan hatalmasak, hogy elképzelni sem tudjuk. A vízből eltávolítják a sót, mert az eső nem sós, és magokat adnak hozzá.

- Milyen magokat? - kérdezte Neil.

- Több milliónyi apró magot - magyarázta Derek -, mikroszkopikus méretű magokat és spórákat, valamint azok számára szükséges tápanyagokat. Ezek hullanak most a világra, minden földrészre, hegyre és völgyre, minden folyóba, tóba és tengerbe.

Neil döbbenten suttozta:

- Egy másik világ teljes vegetációjának keresztmetszete.

- Fák és algák - gondolkodott hangosan Neil. - Fenyők, virágok, fű, gabonaszemek, gombák és mohák, gyógynövények, kúszónövények és gyomok, amilyeneket emberi szem eddig még nem látott. Most bekerülnek a Föld talajába és óceánjaiba.

Csillogó, fekete, sárga foltok. Fényes. Fenyegető. Végtelenül furcsa.

Vajon ez a visszataszító képződmény tényleg azokból a spórákból fejlődött ki, amelyeket alapos tervezés után juttattak ide az idegenek, a csillagközi tér sötét, hideg és üres pusztaságán keresztül?

Hirtelen különös borzongás futott végig Mollyn. Mintha hidegség terjedt volna szét minden porcikájában.

- Ha ezek a földönkívüli növények agresszívok, és mint ez a nyálkás példány, fáradhatatlanul szaporodnak, akkor előbb vagy utóbb talán felzabálják a Földön őshonos teljes növényzetet.

- Ezen a gyönyörű világon - suttozta maga elé Molly, miközben egyre inkább szétáradt belsejében a kínzó szomorúság és a veszteség érzése.

- Minden el fog tűnni - mondta Derek. - Minden, amit szeretünk, a rózsák, a tölgyek, a szilfák és az örökzöldek - mindent kiirtanak.

A fekete-sárga, duzzadt, gombaszerű valami továbbra is összetekeredve hevert előttük, mint egy szem nélküli kígyó. Puhán és fényesen csillogott, mintha olajos lett volna. Szapora és kíméletlen fajta.

- Ha valami csoda folytán - beszélt tovább Derek - néhányunknak sikerülne is túlélni az idegen megszállás első szakaszát, és megtanulnánk primitív közösségekben élni, elrejtőzve a világ titkos sarkaiban, ahol a Föld kíméletlen új urai nem látnak minket, vajon mennyi idő múlva fogyna el az élelem?

- Egy másik világ zöldségei, gyümölcsei, magvai nem szükségszerűen mérgezőek - mondta Neil.

- Nem szükségszerűen mind - bólintott Derek -, de néhány egészen biztosan.

- Ha nem mérgezőek - gondolkodott Molly hangosan -, vajon kellemesnek találják őket?

- Keserűnek - találgatott Derek. - Vagy elviselhetetlenül savanyúnak, vagy olyan savasnak, hogy beteggé tenne. De ha jóízűnek is találják őket, vajon elég táplálóak lennének? Olyan molekulaláncokat tartalmaznának, amelyet az emberi emésztőrendszer képes lebontani és felhasználni? Szerintem valószínűbb, hogy hamarosan éhen halnánk.

Derek Sawtelle finom hangja félig kábulatba ejtette Mollyt. Megrázkódott, hogy felébredjen a különös bűvöletből, amelybe a férfi komor szavainak hatására került.

- A francba - mondta Derek -, egészen kijózanodtam, pedig ez most nem hiányzik. Túl félelmetes.

Molly kétségbeesetten igyekezett cáfolni Derek vízióját a jövőről. - Feltételezzük, hogy ez a dolog itt, ez a gomba, egy másik világból származik, de ebben nem lehetünk biztosak. Elismerem, hogy még sosem láttam ehhez hasonlót... és akkor mi van? Annyi egzotikus gomba van a világon, amit még nem láttam, biztos van, ami még ennél is különösebb!

- Van még valami, amit meg akarok mutatni - mondta Derek. - Ez még zavarba ejtőbb látvány - és sajnos sokkal kijózanítóbb -, mint bármi, amit életünkben eddig láttunk!

22. fejezet

Derek letérdelt a takarítóhelyiségben, Molly mellette guggolt, Neil pedig a háta mögött állt. A férfi elővette svájci bicskáját tweedzakója zsebéből, majd kinyitotta, és egy ideig tétovázva tartotta a gombatekerics fölött.

Remegett a keze, de ez a reszketés ezúttal nem a részegség vagy épp az alkohol hiányának jele volt.

- Amikor először csináltam - mondta Derek -, kellemesen pityókos voltam, tele kíváncsisággal, és az egész olyan kalandosnak tűnt. Most viszont józan vagyok, és tudom, mit fogok találni. Szinte el sem hiszem, hogy van bátorságom másodszor is megtenni.

Miután így megkeményítette magát, belemártotta a kést a legkövérebb gomba csőszzerű kalapjába. A teljes kolónia megremegett, mint a zselatin.

A vágáson át halvány színű por távozott hallható szisszenéssel, amely arra utalt, hogy a gombaszerű képződmény belsejében nyomás uralkodik. A lyukon át a szabadba engedett permet a rothadó tojás, a hányadék és az oszlásnak indult hús szagának elegye volt.

Molly öklendezni kezdett, mire Derek így szólt:

- Figyelmeztetnem kellett volna, de szerencsére gyorsan elillan.

Felhasította a már kilyukasztott hártyát, és feltárult előttük a gomba belső szerkezete.

A belső nem tömör volt, mint a hétköznapi gombák esetében, hanem egy üreges kamra, és a Derek által felnyitott külső hártyát szivacsos szerkezet támasztotta ki.

A kamra közepén nedves masszát láttak, akkorát, mint egy tyúktojás. Első pillantásra Mollynak az emberi bél jutott róla eszébe, mert ez itt pontosan úgy nézett ki, csak kicsiben. Szürke volt és pettyes, mintha elfertőződött vagy elrákosodott volna.

Azután észrevette, hogy a bent levő kanyarulatok és hurkok lassan mozognak, lustán csúszkálnak egymáson. A látvány leginkább egy csomó, szaporodó földigilisztához hasonlított.

A bűzös pára elszállt, a fekete-sárga hártya felhasadt, e féregszerű lények pedig még három-négy másodpercig folytatták érzéki táncukat, aztán váratlanul elszakadtak egymástól, és szétszaladtak a kamra minden kanyarulatába. Egy tucatnyi zavarodott tapogatószerv lett belőlük, sokkal gyorsabbak, mint a férgek, aztán egy időre valami láthatatlan dologhoz kapcsolódtak az üreg alján. Gyorsak és nyugtalanok voltak, ahogy eszelősen

tapogatni kezdték a sérült felület késsel felvágott szélét.

Molly megdermedt, hátralépett, szinte maga előtt látta, ahogy a gomba valamelyik visszataszító lakója kivágódik a bűvőhelyről, elszabadul, és gyorsabban fut, mint egy csótány.

- Semmi baj - próbálta megnyugtatni Derek.

- A gombában tehát egy lény lakik, olyan mint egy kagyló - jegyezte meg Neil.

- Nem hinném - mondta Derek, miközben egy zsebkendővel megtörölte a kést. - Próbálhatunk földi hasonlóságot keresni, de nem fog sikerülni. Abból, amit én látok, azt mondanám, hogy ezek az izgő-mozgó kis csúszómászók a gomba részei.

A kis tapogatószervek frenetikus nyüzsgése, csapkodása alábbhagyott, és sokkal összehangoltabban kezdtek mozgolódni.

Molly érezte, hogy hirtelen valamilyen feladattal bízták meg őket, de pillanatnyilag még nem tudta mivel.

- A függelékek gyors mozgása - mondta Neil -, és különleges tapogatóképességük inkább állati eredetre utal, nem növényre.

Molly egyetértett. - Ehhez izomszövetekre van szükség, amivel a növények nem rendelkeznek.

Derek, kidobta a bepiszkolt zsebkendőt, majd azt mondta:

- Azon a bolygón, ahonnan származnak, talán nincs olyan határozott különbség a növényi és állati létformák között, mint nálunk a Földön.

Ekkor a felnyitott felület két széléről indulva, a tapogatószervek elkezdtek begyógyítani a sebet.

- Közelebbről is meg kellene nézmem - mondta Derek -, talán nagyítón keresztül, hogy pontosan meg tudjam mondani, hogyan hegesztik újra össze a vágást. Mintha valamilyen kötőanyagot bocsátának ki magukból...

Molly rózsaszínes anyagot látott szivárogni a buzgó lények egyik végéből.

- ...mintha mikroszálakat is látnék... azt hiszem, ez az átkozott lény úgy zárja magát újra össze, ahogyan a sebész zárja le a műtéti nyílást. - Vállat vont. - Minden tudásunk tudatlanságunkhoz vezet közelebb.

Mollyt annyira lenyűgözte, ugyanakkor elborzasztotta a jelenet, hogy nem tudta levenni tekintetét az önmagát visszaépítő gombáról.

- Képzeljünk el egy világot - javasolta Derek -, amely tele van visszataszító lények és növények sokaságával, amelyek mind nyugodtnak és mozdulatlanak látszanak kívülről, belül azonban egyre csak nyüzsögnek, és élnek titkos életüket.

Molly tudta, hogy abban a távoli világban, ahonnan származik, a gomba létezése éppoly természetes és megszokott dolog, mint a gyermekláncfű egy földi mezőn. Esze azonban képtelen volt elfogadni, hogy ez az izé most itt szaporodik a férfimosdóban.

Most, hogy a saját szemével látta a bizonyítékot, világosan érezte, hogy az előtte heverő valami rosszindulatú. Ösztönösen tudta, hogy gonoszság lakik benne. Szíve mélyén egyáltalán nem volt kétsége afelől, hogy ez az életforma, legyen gomba vagy bármi más, növény, állat vagy a kettő közötti átmenet, nemcsak mérgező, hanem gonosz is.

Amikor az undorító lény befejezte önmaga összevarrását, és az izgő-mozgó szürkés tapogatószervek eltűntek szemük elől a fényes, fekete-sárga foltos bőr mögött, Molly határozottan érezte, hogy ennek a valaminek nincs keresnivalója az Isten által létrehozott világegyetemben, mert nem ide tartozik, hanem egy másikba, ahol minden sötét, kifacsarodott, és velejéig romlott.

Derek eltette a kést, és Mollyra nézett. - Még mindig azt mondod, hogy csak egy egzotikus gomba, amelyet még eddig sosem láttál?

- Nem - ismerte be Molly.

23. fejezet

Miután Molly és Derek kiléptek a takarítóhelyiségből, Neil még egy utolsó pillantást vetett a gombára, mielőtt eloltotta volna a villanyt. Mikor becsukta az ajtót, így szólt:

- Ha most végigjárnánk Black Lake-et, gondolom, találnánk még néhány ilyen a városban, ugye?

- Ilyesmiket és ki tudja, még mi mindent - felelte Derek. - Rendkívül gyors átalakításnak vagyunk részesei. A növekedési ciklus már elkezdődött. Az utcákon, parkokban, hátsó kertekben, sikátorokban, az iskolai játszótéren, kinn az erdőben, a tó fenekén - mindenütt és mindenhol - megtalálnánk ezeket az új telepeket, amint elképesztő tempóban növekednek. Egy olyan botanikai csodavilágot hoztak ide, amelyet még nem láttunk, és azt kívánom, bár csak soha ne is került volna elénk.

- A levegő! - kiáltotta Molly, mintha hirtelen mindent megértett volna. - Veszélyben van!

- Kíváncsi voltam, mikor jössz rá - mondta Derek. - Egy idegen civilizáció növényzete oxigén helyett talán egy másik gázt bocsát ki... Vagy éppen az is lehet, hogy az új vegetáció oxigént használ fel, és széndioxidot termel!!

- Vajon hány nap múlva fogjuk észrevenni, hogy oxigénhiányban szenvedünk? - tanakodott Derek. - persze, lehet, hogy egyáltalán észre sem vesszük. Végül is az oxigénhiány egyik tünete a delírium. Vajon hány hetünk van még hátra, amíg partra vetett halként fulladozni nem kezdünk?

A kérdések egymást kergették Molly agyában, és annyira elszorították a szívét, hogy szédülni kezdett. Aztán eszébe jutott, hogy korábban a kétségbeesés ügynökeként gondolt Derek Sawtelle-re.

Az émelyítő légrfrissítő és a vizelet szaga égetni kezdte Molly orrát és torkát. Igyekezett nem túl mélyeket lélegezni, hogy ne érezze a szagot, de nem sikerült. Észrevette, hogy önkéntelenül is hirtelen sokkal mélyebben és gyorsabban kezdte szedni a levegőt, s tudta, hogy hamarosan elfogja a pánik.

- Talán reménykedhetünk abban, hogy még azelőtt megfulladunk - mondta Derek -, hogy a másik világból érkező lények elszabadulnának.

- Ha a jelentések megbízhatóak, már most a városokban vannak - emlékeztette Neil.

Derek megrázta a fejét. - Lényeken nem a betolakodókat értettem, hanem a világuk növényeit és állatait, a ragadozókat, a kígyókat és a rovarokat. Gyanítom, hogy néhány ezek közül sokkal rémesebb és ijesztőbb lesz, mint amiről a szegény sci-fi írók álmodtak.

- Istenem, Derek, sosem gondoltam volna, hogy ilyen pozitív a hozzáállásod! - jegyezte meg Neil némi cinizmussal.

- Ez nem pesszimizmus, csak az igazság - felelte Derek. - Az igazság pedig mindig fáj. - Kivezette őket a férfimosdóból, vissza a folyosóra. - Ezért szeretnék benneteket is az asztalomhoz hívni, hogy együtt legyünk, és használjuk ki a maradék időt, ahogy csak tudjuk. Megiszunk néhány pohárral, hogy jobb kedvre derüljünk, és ha kacarászni nem is fogunk, közösen könnyebben elúzzuk a félelmet.

Amikor Derek megpróbálta karon ragadni Mollyt, hogy visszakísérje a bárba, a nő így szólt:

- El kell mennem a mosdóba.

- Nem fogsz megharagudni, ha nem várlak meg, ugye? - kérdezte Derek. - A szervezetednek egy kis ginre van most szüksége, különben a jó öreg gépezet leáll.

- Sosem bocsátanám meg magamnak, ha ez be következne - mosolyodott el Molly halványan. - Menj csak.

Nézték a professzort, amint visszamegy a tudatlanok közé, és amikor már egyedül voltak, Neil megjegyezte:

- Olyan... sápadt vagy.

- Úgy is érzem magam. Édes istenem, valóban olyan kilátástalan a helyzet, ahogy Derek bemutatta?

Neil nem tudott mit mondani, vagy talán nem akarta megfogalmazni az igazságot.

- Nem azért mondtam, hogy a mosdóba kell mennem, hogy lerázzam Dereket - mondta Molly. - Valóban WC-re kell mennem. Várj meg. Ne menj sehová.

Amikor belépett a női mosdóba, úgy tűnt, egyedül van. Mindhárom fülke ajtaja kissé

nyitva állt.

Az eső dübörgését itt sokkal erősebben lehetett hallani, mert az ablak alsó része fel volt tolvá. Molly kilátott az éjszakába. Az eső hangosan kopogott az ablakon, bevágott a belső párkányra, és végigfolyt a fal belső részén, le a padlóra.

A víz már nem fénylett. Szaga sem volt, a vihar tehát valószínűleg újabb fázisába ért.

Hirtelen eszébe jutott a takarítóhelyiségben terjedő beázás, ezért azonnal az ablakhoz lépett, hogy becsukja.

Amikor azonban a kilincsért nyúlt, amivel lehúzza az ablakot, különös érzés fogta el. Mintha valami lesben állna, és szemmel tartaná odakintről az ablakon túlról. Valami vára-kozott ott, de Molly a tejüvegen át nem látta, micsoda. Nem látta azt a gonosz lényt, amely könnyedén benyúlhatna, és megragadná, hogy kirántsa az éjszakába, és hogy karmokban végződő végtagnyúlványaival felhasítsa a hasát és kizsigerelje.

Olyan intenzív volt e félelme, hogy hátratántorodott tőle. Mintha paranormális élmény részese lett volna. Majdnem elesett, de végül sikerült egyensúlyát visszanyernie.

Mikor újra az ablak felé lépett, egy ismerős hang szólalt meg mögötte. Egy hang, amelyet sok éve nem hallott, de azonnal felismert.

- Adsz egy puszit a papának, kicsim?

Megfordult, és Michael Rendert, az ötszörös gyermekgyilkost, az apját pillantotta meg alig karnyújtásnyira a háta mögött.

24. fejezet

Esőáztatta szürke nadrágjában és ingében Render úgy festett, mint aki szinte fel-
frissült az esőtől, amely talán nemcsak az idegen vegetációt, hanem őt is táplálta.

Határozottan úgy tűnt, hogy jól tett neki a húsz évig tartó elzárás. Nem kellett dol-
goznia, eltartania magát, többet pihenhetett, mint a legelkényeztetettebb uralkodók, s köz-
ben igénybe vehette az intézet összes szolgáltatását. A táplálkozási tanácsadásnak és a
jól felszerelt edzőteremnek köszönhetően karcsú maradt, és izmosabb lett, sőt még azt is
megúsztta, hogy szarkalábak keletkezzenek a szeme és szája szegletében. Bár már ötven
éves volt, alig nézett ki negyvennek.

Örömmel nyugtázta, hogy megjelenésével mennyire meglepte Mollyt, és mosolyog-
va megszólalt:

- Mindig szívszorító élmény, ha apa és lánya végre újra találkozik ennyi év után.

Amikor Molly végre meg tudott szólalni, örült, hogy nem remeg a hangja. Szíve
dobbanását szinte minden porcikájában érezte. - Mit csinálsz te itt?

- Hát hol kéne lennem, ha nem az egyetlen élő családtagom mellett?

- Nem félek tőled.

- Én sem tőled, szívem.

Molly zsebében ott lapult a 9 mm-es pisztoly. Jobb kezét becsúsztatta esőkabátja
zsebébe, ujjait a markolat köré fonta, mutató ujját pedig a ravaszra tette.

- Csak nem akarsz megint rám löni? - kérdezte a férfi elkerekedett szemekkel.

Render kifejezetten jóképű volt most is, mint mindig. Annak idején veszedelmes
vonzerejével, magabiztosan nyerte el Molly anyjának kegyeit is, aki pedig már fiatalon is
átlátott az embereken. Render azonban még őt is megtévesztette, és rábeszélte a házasa-
ságra.

Thalia hamarosan rájött, milyen naiv volt, amikor igent mondott. Összetévesztette
Render birtoklási vágyát a szerelemmel. Felismerte, hogy a férfi csak a felszínen akarta
kényeztetni és védelmezni őt, a valóságban csupán örült uralkodni vágyását szándékozott
kielégíteni.

És ez a férfi most itt állt Molly előtt, és csapzottan, ázottan mosolygott rá. Volt vala-
mi különös benne. Molly zavarba ejtő változást vett észre rajta, bár egyelőre nem tudta
megnevezni, mi az. Csábítóan szürke szeme ugyanúgy csillogott, mint annak idején.

- Nálam nincs fegyver - bizonygatta Mollynak. - Tudom jól, hogy elég hatásos esz-

köz, de valahogy olyan személytelen. Az eszme és a valóság között elvész az izgalom. A fegyverrel végrehajtott gyilkosságról túl gyorsan elfelejtkezik az ember. Egy-két év alatt kimegy a fejedből, és ellillan a bizsergető érzés.

Mire Molly betöltötte második életévét, anyjának már épp elég megaláztatás jutott osztályrészül Rendertől, aki eszelősen féltékeny volt rá, s ezt időnként önsajnálattal, düh-rohamokkal, fenyegetéssel, majd végül erőszakkal fűszerezte. Anyja végül a szabadságot és szegénységet választotta, amikor legszemélyesebb tárgyain és lányán kívül semmit sem hozott el tőle.

- És hadd mondjam el neked, Molly, drágám, hogy amikor egy erőből duzzadó férfit ilyen hosszú időre ideggyógyintézetbe zárnak, legyen az bármilyen magas színvonalú és modern is, nőhöz akkor sem jut, és ha könnyíteni kíván magán, ahhoz bizony minden erotikus fantáziájára szüksége van.

A válás alatt és után Render először kizárólagos felügyeletet akart a kislányra, aztán beleegyezett a közös felügyeletbe. Csakhogy a lassú eljárás próbára tette egyébként is rövid türelmét, és heves kirohanásokkal próbált érvényt szerezni ügyének. Render odáig jutott, hogy egyéb nyilvános helyek után, a tárgyalóteremben is kivörösödött fejfel kezdte ordibálni fenyegetéseit, aminek az lett a vége, hogy a bírák távortartó végzést hoztak ellene, a minimálisra csökkentve annak esélyét, hogy lányának valaha is megosztott gondviselője lehessen. Később egyszer a korlátozó rendelkezés semmibevétele miatt harminc napra elzárták, s ez végre véget vetett a felügyelet melletti látogatásoknak is.

- Egyévnyi elzárás után - mondta most a férfi - szinte teljesen elfelejtettem anyádat, a száját, a melleit. Az olcsóbb kurvák sokkal inkább megmaradtak az emlékezetemben. - Mosoly, vállrándítás. - Anyád egy unalmas, frigid szuka volt.

- Fogd be! - akarta volna Molly mondani, de csak erőtlen suttogás jött ki a torkán. Mint mindig, Render ezúttal is magához ragadta az irányítást, így jelenlétében Molly képtelen volt kifejezni magát. Úgy érezte, az eltelt húsz év teljesen kiesett a fejből, és újra visszatért a gyermekkorába.

- Két évvel később már a te fejbe-, meg gyomron lött, kicsi játszótársaid sem voltak a fejemben. A lőfegyver túl személytelen, mint mondtam. A golyó nem penge, a penge pedig nem csupasz kéz. Rájöttem, hogy a fojtogatás sokkal tovább marad meg élénken a fejemben. Valahogy sokkal intimebb, mint meghúzni a ravaszt. Már a gondolattól is elélvezek.

Molly előhúzta zsebéből a pisztolyát.

- Aha - mondta Render nyilvánvaló elégedettséggel, mintha látogatásának célja valószínűleg az lenne, hogy Mollyt behajszolja a konfrontációba. - Hosszú utat tettem meg ebben a rémes időben, hogy feltegyek néhány kérdést, de először elmondok egy kis történetet, hogy jobban megértsd kedves, öreg édesapádat.

A helyzet egyre szurreálisabbnak, bénítóbbnak és fojtogatóbbnak tűnt. Molly ott állt a múlt és a jövő között a nyugvóponton, és mindkettő iszonyú teherként nehezedett rá. Kénytelen volt visszatartani lélegzetét, nem tudott mozdulni, egyetlen hang sem jött ki a torkán.

- Az elmúlt húsz évet rács mögött töltöttem, belső sötétségben, elzártágban, mindentől megfosztva. Legalább azzal tartozol nekem, hogy meghallgatsz. Ezt elmesélem, és már itt sem vagyok.

Húsz évvel ezelőtt, amikor elveszett számára a remény utolsó szikrája is, hogy megnyerheti Molly gondviselőjét, Michael Render a meggyőzés olyan eszközához folyamodott, amelyről most azt állítja, hogy nem okoz neki örömet: a lőfegyverhez. Elment az iskolába, hogy elkérje Mollyt az osztályból. Miután olyan ürüggyel akarta látni a lányát, amelyet az iskola igazgatója nem tartott kellőképpen meggyőzőnek, Render előrántotta pisztolyát, és lelőtte a gyanakvó férfit.

- Öt évig tartó kezelés után - mondta most Mollynak -, egy kevésbé őrzött intézménybe szállítottak, amelynek hatalmas és szép parkja volt. A legjobban viselkedő betegeket, akik a terápia során a legnagyobb fejlődést mutatták, és kellő bűnbánatot tanúsítottak, arra bátorították, hogy dolgozzanak az intézet kertészetében.

Otthagya a halott igazgatót, és elindult, hogy megkeresse Molly tantermét. Útközben lelőtte az egyik tanárt, két másikat pedig megsebesített.

Végül megtalálta az osztályt, Molly tanárát, Mrs. Pasternakot is súlyosan megsebesítette, és magával is vitte volna a kislányt, ha a rendőrség nem érkezik meg közben.

- A kertben elektromos bilincset kellett viselnünk egyik bokánkon, ami azonnal működésbe hozta az örökhöz bekötött riasztót, ha túl messzire merészkedtünk. Nem próbáltam hát megszökni. Végül is a kerítésen túl ott volt a világ, amely túl jól ismerte az ábrázatomat. Rózsakertész lettem végül.

Amikor a rendőrség megérkezett, Render túszul ejtette Mollyt és huszonkét másik gyereket. A férfi nem volt ostoba - két egyetemi diplomával is rendelkezett -, ezért tudta, hogy nem is reménykedhet abban, hogy a szabadságáért alkuba bocsátkozhat, hiszen két embert megölt, hármat pedig megsebesített. Akkorra azonban a fortyogó harag, amely mindig is része volt személyiségének, már vad tombolássá nőtt benne. Elhatározta, ha már a lánya felett nem rendelkezhet, hiába küzdött érte olyan sokáig, akkor más szülőket is megfoszt gyerekeik társaságától.

- Egy napon, amikor egyedül dolgoztam a rózsakertben, váratlanul megjelent előttem egy kilenc év körüli kiskölyök, kezében egy eldobható fényképezőgéppel.

A dühöngő Render a huszonkét kisgyerek közül ötöt megölt, mielőtt Molly végre rálőtt. A férfinál két pisztoly és több tárnai lőszer volt. Miután újratöltötte a fegyvereket, meghallotta kintről a rendőrségi hangosbeszélőt, és ez elterelte a figyelmét. Az egyik pisztolyt a tanári asztalon felejtette, és hátat fordított neki.

A férfi beszéde még húsz év elteltével is szinte megbabonázta Mollyt. - A kölyök be akarta bizonyítani barátainak, hogy milyen bátor, ezért vágott egy lyukat a kerítés távoli sarkában, messze az épületektől, bejött a kertbe és közelebb merészkedett, hogy fotóval bizonyítsa, valóban bent járt, és látta a hírhedt betegeket.

Molly még csak nyolcéves volt, és nem ismerte a fegyvereket, de gondolkodás nélkül megragadta a tanári asztalon heverő pisztolyt. Két kézzel megfogta, és háromszor rálőtt apjára. A visszacsapódástól hátratántorodott és megijedt, de még így is sikerült Rendert kétszer eltalálnia, először a hátán, majd a jobb combján. Szerencsére a harmadik golyó senkit nem talált el, hanem a falba vágódott.

- A hírhedt beteg pedig, akivel összehozta a szerencséje, én voltam - mondta Render. - Először meg volt ijedve, de aztán sikerült elbűvölnöm, és engedtem, hogy nyolc képet készítsen rólam a rózsák között.

Amikor a két helyen megsebesített Render a földre rogyott, a tizenhét életben maradt kisgyerek végre kimenekült a teremből. Amikor a kommandósok megérkeztek, a síró Mollyt súlyosan sérült tanárnője mellett térdelve találták a földön. A nő attól fogva egész életére tolokocsiba kényszerült.

- A fotózás végén a fiú faképnél akart hagyni, de én többször is erősen pofon vágtam, majd ott a rózsák között megfojtottam. Sokkal nagyobb elégedettséget éreztem volna, ha nem fiú, hanem lány, de meg kell elégednünk azzal, ami van, nem igaz?

Annak a véres napnak a végén, húsz évvel ezelőtt, a kis Molly elgondolkodott, hogyan tudta a három lövésből kétszer is eltalálni Rendert, holott korábban sosem fogott fegyvert a kezébe. Remegett a félelemtől, többször is megtántorodott a lövések erejétől, de mégis sikerült megállítania, s ez csodával volt határos.

- A rózsakert közelében volt egy régi ciszterna, egy hatalmas, kőfallal körülvett tartály. Régen volt itt egy esővízgyűjtő rendszer, amely a ciszternába vezette a fölösleges vizet, hogy száraz hónapokban legyen mivel locsolni a kertet.

Molly később elmondta anyjának, hogy egy lélek volt vele azon a borzalmas napon, egy angyal, aki nem tudta Render cselekedetét megváltoztatni, de őt irányította, és meggyőzte, hogy tegye meg, amit meg kell tennie.

- A ciszternát már hatvan éve nem használták, de nem temették be, és senki nem foglalkozott vele.

Thalia azzal nyugtatta Mollyt, hogy egyedül ő - és senki más - érdemli a dicséretet bátorságáért, és azért, amit tett. Az angyalok nem fegyverrel tesznek csodát, mondta any-

ja.

- Egy kertészszerszámmal felfeszítettem a ciszterna tetejét, és beledobtam a fiút. Iszonyú sötét és bűdös volt odalent. Mélyen még vizet is láttam az alján. Toccsanva ért földet, utána pedig patkányok rémült sivítását hallottam.

Anyja jó szándékú mondatai ellenére Molly a mai napig hitte, hogy egy angyal mutatta meg neki a helyes irányt azon a tragikus napon. Most azonban nem érezte a segítő lélek jelenlétét, viszont kimondhatatlanul örült neki, hogy elinduláskor a zsebébe tette a pisztolyt.

- Az eldobható fényképezőgépet egy rózsabokor tövébe ástam el. Mindszenty kardinális rózsája alá.

Render ekkor megmozdult, de nem Molly felé lépett - talán attól félt, hogy lelövi -, hanem megkerülte, és a WC-fülkétől elindult a mosdók irányába.

- Hamarosan megjelentek a rendőrök, és a fiút keresték, a patkányok azonban addigra már elvégezték a dolgukat. Sőt, a ciszterna alja is be volt szakadva, így amikor a ciszternát megtalálták, a fiú már a ciszterna alatti mészkőbe ágyazódott, így a helyszínelők semmit nem tudtak kideríteni.

Render lassan elhaladt az első, majd a második mosdó mellett. Molly megfordult, és követte pisztolyával.

- A gyanú egy másik betegre, Edison Crainre terelődött. Dagadt, folyton izzadó fickó volt. Tíz évvel azelőtt megerőszkolt egy kisfiút és megfojtotta - mindössze ennyi volt a bűne.

A mosdó percről-percre különösebbnek tűnt Molly számára, de ezzel egy időben Render egyre élénkebbnek látszott, és Molly minden figyelmét magára vonva körözött, mint egy lecsapni készülő kobra.

- Crain tíz éven át jól viselkedett, példamutató beteg volt, mindenki azt hitte, hogy a gyógyulás útjára lépett, és egy-két éven belül orvosi felügyelet mellett ki fogják engedni. A szegény párát azonban valószínűleg még mindig marcangolta a tíz évvel azelőtt megölt kisfiú halála felett érzett lelkifurdalás, és nem bízott saját épelméjűségében. Amikor meggyanúsították, megtört és mindent bevallott a fényképezőgépes fiú megöléséről.

Render háttal az ablaknak megállt egy víztócsában.

- Átszállították a szerencsétlent egy szigorúan őrzött kórházba, én pedig sikeresen elkerültem a következményeket. Ez tizenöt évvel ezelőtt történt, de még ma is, amikor éjjel fekszem az ágyamban, a vágy és a görcsök közepette, hihetetlen izgalom fog el a fiúcska fojtogatásának emlékére.

Molly tudta, érezte, hogy Render megváltozott, de eddig nem tudta megfogalmazni, pontosan hogyan. Most hirtelen megértette. Eltűnt a Renderre oly jellemző düh. Forrófejűsége a múltba veszett. Ehelyett azonban önelégült és nagyképű lett. Úgy viselkedett, mint egy ragadozó. Hangjában hallani lehetett, milyen jól szórakozik. Szemei gonosan csillogtak.

A pszichiáterek felügyelete alatt töltött húsz év eredménye az lett, hogy nyers haragja megvetéssé és cinikus vidámsággá alakult át.

- Most pedig a kérdésem, amire választ várok - mondta, és megint megjelent arcán a furcsa, önelégült vigyor. - Az anyád még mindig halott?

Molly nem értette a kérdést, és azt sem, miért jött ide Render. Ha bántani akarta volna, már az elején leüthette volna hátulról, bejelentés nélkül.

- Olvassa még valaki annak az ütődött lotyónak a könyveit?

Miért utazott ilyen messzire Render? Csak azért, hogy elmesélje, hogyan fojtotta meg a kisfiút, holott tudta, hogy Molly mindennél jobban gyűlöli? Vagy talán azért, hogy becsmérleje az anyját, bár látta, hogy Molly micsoda megvetéssel hallgatja gyalázkodását és durvaságait?

- Kiadják még egyáltalán a könyveit? Anyád írónak is ugyanolyan rossz volt, mint szeretőnek.

Molly úgy látta, mintha gúnyolódásának egyenesen az volna a célja, hogy rávegye őt arra, hogy lelője, bár érthetetlen volt, miért. Elképesztő volt arroganciája és kegyetlen-

kedési hajlama. Molly tudta, hogy a férfi képtelen a gyászra, és bűntudata sincs. Szenvedélye volt a gyilkolás.

- És a te könyveid? Azokat kiadják, kicsim? Bár a mai este után már igazán nem számít, hogy írtál-e valamit. Sőt, az sem izgat senkit, hogy a világon vagy. Bukott író vagy, meddő nő, egy üres lyuk. Minden eltűnik az éjben. Te is. Hamarosan mindenkit elnyel a sötétség. Hogy elkerüld a szörnyűségeket, nem gondoltál még arra, hogy magad ellen fordítsd a pisztolyt?

Molly érezte, hogy a férfi a nyitott ablakon át akar kimenekülni. - Ne próbálj megszökni! - figyelmeztette.

A férfi szemei elkerekedtek. - Mi van? Azt képezed, hogy felhívhatod az intézetet, ők meg majd gyorsan értem küldenek néhány fehérruhást egy kényszerzubbonyal? Minden kapu nyitva áll, kicsim! Fogalmad sincs, mi történt? A kapuk nyitva vannak! Nem létezik már törvény, csak magadra számíthatsz! Minden ember állattá válik!

Amikor az ablaknyílás előtt lehajolt, hogy távozzon, a különös varázs, amellyel Mollyt megbabonázta, hirtelen megtört.

- A fenébe! Állj meg! Nem mehetsz sehova! - kiabálta Molly közelebb lépve.

Megint az a vigyor, csupa cinizmus, csupa mohóság. - Ismered az özönvíz történetét. A bárka, a párokban beszálló állatok, meg hasonlók az Ótestamentumból. De tudod, hogy *miért*? Tudod, miért lesz vége a világnak? Miért van itt a végítélet, a nagy áradat, aztán az újrakezdés?

- Menj el az ablaktól!

- Ez lenne a helyénvaló, tudom, kicsim. Egyszer már cselekedtél jót, de tele van a fejed húszévnyi haszontalan tudománnyal, ami csak kételkedést, bizonytalanságot és zűrzavart okoz benned. Most pedig nyugodtan hátra löhetsz újra, vagy kapd a szádba a pisztoly csövét, és lödd szét a saját fejed!

Render lehajtotta a fejét, és egy gyors mozdulattal kisiklott az ablak nyílásán, épp amikor Molly elkiáltotta magát:

- Neil!

A mosdó külső ajtaja kivágódott, és Neil rohant be. Molly a nyitott ablaknál állt. - Mi történt?

- Nem engedhetjük el! - mondta Molly lehajolva az ablak előtt, egyik kezével a vizes párkányra támaszkodva, másik kezében a pisztolyt tartva.

- Kit? Hová?

Kihajolt az ablakon, és a zuhogó esőben mindkét irányban végignézett a kis utcán, de Render már eltűnt.

NEGYEDIK RÉSZ

„Hullát ültetted múlt évben a kertben -
Kihajt-e? Lesz-e még idén virága?”

*T. S. Eliot: Átokföldje
(Vas István fordítása)*

25. fejezet

Amikor visszatértek a kocsmá kiszolgálóterébe, Molly megérezte a kávé finom illatát, és azonnal kért egy bögrével. A forró, fekete, sűrű és aromás italnak talán lesz ereje, hogy felébressze őt e rémálomból. Tartott azonban tőle, hogy nem álmodik.

Az ivócimborák asztalától Derek intett neki, de ő nem vett róla tudomást.

Neil is kért egy kávé, s próbálta megnyugtatni Mollyt, bár a nő legalapvetőbb, s ezért legsürgetőbb kérdéseire nem tudott felelni.

- Szóval mégis felismert minket, amikor elhaladtunk mellette az országúton! - mondta Molly. - De hogy tudott itt megtalálni?

- Az Explorer odakint parkol, biztosan felismerte.
- Ha nem azért jött, hogy megöljön, akkor miért?
- Abból, amit elmondtál, úgy tűnt... mintha provokálni akart volna.
- Ugyan miért? Hogy lelőjem? Annak mi értelme lenne?
- Semmi - ismerte el Neil.
- Meddőnek nevezett. Honnan tudja?
- Valahogy megtudta, hogy nincsenek gyerekeink.
- De azt honnan tudta, hogy hét éven át próbálkoztunk... és mégsem sikerült.
- Azt nem tudta.
- De igen.
- Csak találgatott - mondta Neil.
- Nem, nem. Pontosan tudta. Odaszúrt, ahol a legnagyobb fájdalmat tudja okozni.

Az a szemét üres lyuknak nevezett.

Molly gondolatai kezdtek összekuszálódni, talán mert nem aludt eleget, vagy mert túl sok minden történt az éjszaka, amit képtelen volt feldolgozni. A kávétól sem tisztult ki a feje egyelőre, úgy érezte, egy teljes kannányi sem segítene rajta.

- Furcsa, de... most tulajdonképpen örülök is, hogy nincs gyerekünk - mondta Neil. - Megörülnék a tudattól, hogy nem tudom megvédeni a ránk váró sok rémségtől.

Molly rátette a kezét Neil pulton pihenő karjára. A férfinak erős keze volt, de egész életében csak jócselekedetek végrehajtására használta.

- T. S. Eliotot idézte - mondta Molly, és próbálta a legzavarbaejtőbb és rejtélyesebb kérdések felé terelni a beszélgetést.

- Most megint Harry Corriganról beszélsz?

- Nem, Renderről. Azt mondta, „az eszme és a valóság”, később pedig, hogy „vágy és görcsök”. Szinte alig lehetett észrevenni örült kántálása közben, de ezek a „Az üresek”-ből származó sorok.

- Tudhatja, hogy Eliot az egyik kedvenced.

- Mégis honnan tudhatná?

Neil elgondolkodott, de nem tudott válaszolni.

- Mielőtt meglógott, azt mondta „Minden eltűnik az éjben”, ami szintén Eliottól van. Először az a Harry Corrigannek látszó valami, most pedig Render is őt idézte.

Molly érezte, hogy egy megfoghatatlan gondolat körül köröz, amelyet, ha sikerül elkapnia, biztosan megdöbbentő felismerésben lesz része.

- Az a tántorgó fejbőlött Harry Corrigan valójában nem Harry volt - mondta. - Ezért elgondolkodtam, hogy vajon valóban az apámmal találkoztam-e a férfimosdóban?

- Ezt hogy érted?

- Hogy talán tényleg Render volt... de nem csak ő.

- Még most sem értem, hová akarsz kilyukadni.

- Én magam sem, csak valahol mélyen érzem az egészet, ahol nincs befolyásom... ettől az egésztől égnek áll a hátamon a szőr.

Kialvatlan volt és félt. A kimerültség és zavarodottság fátyla eltakarta előle az igazságot, pedig úgy érezte közel jár hozzá.

Ekkor Tucker Madison, a várost és világot megvédeni akarók fő stratégája lépett oda Mollyhoz és Neilhez a bárpultnál.

- Néhányan itt maradnak, hátha valaki még előkerül a városból - közölte velük -, a többiek pedig csapatokat alakítanak és elindulnak. Az egyik csoport bejárja a bankot, hogy megnézzék, hol kell esetleg megerősíteni, a másik élelmiszert hoz, mielőtt még előntené az áruházat a víz. A harmadik pedig még több fegyvert hoz Powers fegyverkereskedéséből. Velünk tartanak?

Mollynak eszébe jutott a sárga pöttyös, fekete gomba, meg a benne nyüzsgő különös élőlények. Az új világ rettenetes lényei már itt vannak. Bár az ellenük tett erőfeszítések nem sok reménnyel kecsegtetnek, nincs más lehetőség, mint megerősíteni a bankot, és várni.

- Igen - felelte Neil. - De van valami... ami mindennél fontosabb.

Molly Derek Sawtelle-re és a körülötte ülőkre pillantott. A férfit valóban a kétségbeesés megtestesülésének látta.

- Akkor találkozunk egy kis idő múlva a banknál - mondta Molly Tuckernek.

Sorsa a saját kezében van, és amíg van remény, minden lehetséges. Ez a hit vezérelte egész életében. De ma igencsak győzködni kellett magát, hogy ez valóban így van.

Az elmúlt néhány órában nem Derek volt az egyetlen, aki megrémítette. Az első ilyen alak az volt, aki Harry Corrigan testét irányította. A harmadik pedig Render. Elképzelni sem tudta, milyen okok vezérelték, hogy megjelenjen előtte, hacsak nem megfélemlíteni és megaláznia akarta.

Hirtelen megint úgy érezte, hogy a megvilágosodás csupán karnyújtásnyira van tőle.

Neil ekkor hangosan lecsapta maga elé a kávésbögréjét, és megszólalt:

- Megint kezdődik!

Egy pillanatig Molly nem értette, mire céloz férje, aztán ő is megérezte az erőteljes, ritmikus és néma pulzálást. A jelenségnek nem volt látható hatása, de Mollyn tagadhatatlanul keresztüláramlott, ott lüktetett a csontjaiban, a vérében, húzában, mintha egy régóta halott tenger szellemhullámai nyaldosnák sejtjeinek memóriáját, hogy élete minden percre emlékeztessék.

A lüktetés mágneses pulzáláshoz hasonlított, amelyet, most már úgy gondolta, hatalmas méretű gépek idéznek elő, a földiek számára ismeretlen technológiával.

Molly az órájára nézett. Az óramutató előre forgott, a percmutató azonban hatalmas sebességgel száguldott visszafelé, mintha el akarná rabolni az időt.

A kocsában többen is felugrottak a szinte tapintható feszültségtől. Ők is megnézték karóráikat, vagy a hátsó falon levő órára tekintettek.

A titokzatos pulzálassal egy időben többen is érezték, hogy az esőn át egy hatalmas tömeg ereszkedik lefelé. Ugyanaz, amit Neil korábban hegynek, Lee Ling pedig a lezuhanó Holdnak vélt.

- Észak felől jön - mondta Neil, aki Mollynál láthatóan érzékenyebben reagált a jelenségre.

Mások is érezték, hogy valami közeledik. Az ivócimborák, a békeszeretők, a hezitálók és a harcosok egy emberként fordultak észak felé, és szegezték tekintetüket a plafonra.

Mindenki elhallgatott. Síri csend telepedett a kocsimára.

Még a kutyák is felnéztek, és a levegőbe szimatoltak.

- Nagyobb, mint gondoltam - suttozta Neil. - Sokkal nagyobb, mint bármilyen hegy. És alacsonyban van, nagyon alacsonyban. Talán, ha öt méterre a fák koronája fölött.

- Halál - mondta Molly. Meglepődött saját hangja hallatán, de valahol mélyen érezte, hogy a kiejtett szó nem megfelelő, és hogy a viharban a város fölött lebegő dolog sokkal valószínűtlenebb, ugyanakkor kevésbé titokzatos, mint azt eddig képzelte.

A bár bejáratának közeléből ekkor váratlanul gyermeksírás ütötte meg a fülét. A kisgyerek hangja erős és kétségbeesett, ugyanakkor olyan szabályos volt, hogy semmiképpen nem lehetett valódi.

26. fejezet

Bár a láthatatlan talány, amely az éjszaka sötét tengerén át, némán haladt hódító útján a fejük felett, olyan erővel vonta magára a figyelmüket, amelyet Molly eddig még nem tapasztalt, a gyermek sírása egyre kísértetiesebben hangzott a térben, így mindenki a kétségbeesett hang irányába fordult.

A síró hang abból a játékbabából jött, amelyet Molly a magára hagyott Lincoln Navigator hátsó üléséről hozott el.

A bárpulton hevert, arccal lefelé, ahogyan Molly letette. A baba feje ekkor a terem felé fordult, szeme csukva volt. Nyitott száján azonban egyre áramlottak kifelé a hangok és szavak, melyeket a belsejébe épített chipre rögzítettek.

Mollyban a hang zenedobozának csilingelését, a keringőző porcelántáncosok és a körbejáró lovak forgását idézte fel.

Lelki szemei előtt megjelent az egykor Harry Corrigan nevű rángatózó hullá is. A halott Harry T. S. Eliot sorait idézte törött fogsorán keresztül, szétroncsolt ajkaival.

Úgy gondolta, a hullák ugyanannak a valaminek a hatására keltek életre, amely a zenedoboz figuráit mozgásra, most pedig a játékbabát sírásra készítette. Az éjszaka ismeretlen urai számára a halottak játékszerek voltak, akikbe egy időre életet leheltek.

Molly már éppen újra a mennyezet felé akarta fordítani figyelmét, amikor két kutya szinte egyszerre halkán felnyüszített. Mindketten a babát figyelték.

A műanyagból és gumiból készült baba nem elemmel működött, ám most mégis megmozdult. Az oldalára fordult. Felemelte fejét a pultról.

Azon az éjszakán már minden jelenlevő egész sor valószínűtlen dolgot látott. Az emberek szinte érzéketlenné váltak a különös dolgok iránt, ezért eleinte inkább kíváncsi-an, mint félelemmel vagy csodálkozással telve figyelték a fejleményeket.

Ha a két kutya nem morgott és nyüszített volna továbbra is, bizonyára akadtak volna néhányan a kocsmában, akik elfordulnak, mert sokkal inkább aggasztotta őket a fejük fölött lebegő úrhajó.

Ekkor azonban a játék-baba elhallgatott, és felült. Lábát lelógatta a bárpult szélén, karja törzse mellett lógott. Szeme kinyílt. A feje megfordult.

A rózsaszín szandálos, sárga pólós műanyagbábu természetesen nem láthatott, szeme azonban mozgott. Balról jobbra, majd jobbról balra forgatva szemét, úgy tűnt, alaposan szemügyre vette a kocsmában összegyűlteket.

Majd gyermeki hangon megszólalt:

- Éhes vagyok. Kérek enni!

Molly tudta, hogy e szavakat betáplálták a játék hangkártyájába, amikor azonban a baba beszélni kezdett, a közelebb állók hirtelen hátrahőköltek. Molly közelebb lépett Neilhez.

- Éhes vagyok. Kérek enni! - folytatta a bábu. Ahogy a baba beszélt, ajkai élethűen mozogtak, és látni engedték apró, rózsaszínű nyelvét.

Még mindig a helyiséget pásztázva, a bábu bemutatta milyen gazdag a szókincse.

- Szeretlek... baba álmos... jó éjszakát... fáj a pocim... tele a pelus... mami, énekelj nekem... baba szereti a dalaidat... jó leszek, mami... éhes vagyok... baba pudingot kér... nyami, mind elfogyott...

Aztán a baba elhallgatott. Hátrahajtotta a fejét, a mennyezetet figyelte, mintha ő is érezné az éjjeli égbolton áthaladó behemót tárgyat.

Molly a baba viselkedéséből arra következtetett, hogy az nem csupán tudja, hogy az úrhajó fölöttük lebeg, hanem valamiféle kapcsolatban is van vele.

A baba ezután újra rájuk nézett, végighordozta tekintetét a rámeredő embereken, majd folytatta:

- Mind elfogyott... mind... mind... mind...

Valaki a teremben végre megszólalt:

- Hallgattassa már el valaki!

- Ne! Várjuk meg, mi lesz a vége! - mondta egy másik.

- Hami! Hami! Ha... ha... ha... Halál... halál... halál...

Molly körülnézett, csupa sápadt arcot látott a pult előtt.

Lee Ling az öklét rágta az idegességtől, férje, Norman mellette állt, karján a megtöltött puská, mintha arra várna, hogy végre használhassa.

A baba ekkor kijelentette:

- Halál fáj - majd ugyanúgy a szája elé emelte kezét, mint Lee Ling. Aztán műanyag karjával benyúlt a szájába, megfogta rózsaszín gumiból készült nyelvét, és kitepte.

- Halál fáj.

Felemelte bal karját, kitepte vele bal szemgolyóját, és a pultra dobta, ahol pattogott egy darabig, majd leesett a földre.

- Minden gyerek - mondta a baba el-elcsukló hangon, lassan, ahogy előkereste a

szavakat a hangkártyáról - minden gyerek meghal.

27. fejezet

- Minden gyerek meghal.

Amikor a játékbaba megismételte a jóslatot, Molly a gyerekek felé pillantott, akik a helyiség túlsó végében gyűltek össze. Mind izgatottan álldogált, kíváncsian hallgatóztak. Szívesen megakadályozta volna, hogy a fültanúi legyenek e pszichológiai hadviselésnek, mert neki úgy tűnt, ez áll a bizarr előadás hátterében.

A félszemű baba mintegy nyomatékul, újra benyúlt üres szemüregébe. Molly azon sem lepődött volna meg, ha szürke, féregszerű lények buggyannak ki a sötét üregből.

- Minden gyerek meghal.

A szavak olyan súllyal nehezedtek Mollyra, hogy szinte szét akart robbanni szíve, tüdeje és lelke.

Ekkor a baba levegőbe emelte a jobb kezét, és kitépte a szemgolyót a jobb szemüregből is.

- Minden gyerek, minden gyerek meghal!

Norman Ling ekkor a pult elé lépett, és felkapta a puskáját.

- Norman, az ég szerelmére, ne kezdj el lövöldözni! - figyelmeztette Russell Tewkes, a kocsma tulajdonosa.

A boszorkányos varázslat, amely a bábut életre keltette, mintha lassan veszíteni kezdett volna erejéből, vagy talán teljesen meg is szűnt. A baba hátraesett a pulton, és mozdulatlanul fekvé, halott, üres szemekkel meredt a plafonra, az éjszakára, a vihar isteneire.

Tewkes ekkor félelemtől sápadtan lesöpörte kezével a kitépett műanyag nyelvet és az üvegszemet a pultról.

Aztán, amint a baba után nyúlt, hogy azt is kidobja, valaki felkiáltott:

- Russ, a hátad mögött!

Tewkes villámgyorsan megpördült, és ökleit maga elé rántva támadóállásba helyezkedett.

Molly először nem értette a figyelmeztetés okát, de aztán Tewkes azt mondta:

- Atyaúristen! Ez nem lehetek én!

A bárpult mögött teljes hosszában tükör borította a falat. Tewkes nem egy ismeretlen támadót, hanem csak saját magát pillantotta meg, de tükörképe arcának jobb oldala szinte teljesen összeroncsolódott.

A férfi ösztönösen arcához kapott, hogy meggyőződjön róla, valóban nem magát látja, és hogy a katasztrófa még nem sújtott le rá. A tükörben keze kicsavarodott, csonka volt.

Hirtelen a felismerés és döbbenet kiáltásai szakadtak fel a többiekből is, amikor felfedezték, hogy nem csak Tewkes tükörképe mutatta előre a halálos jövőt. A tükörben sorra pillantották meg barátaikat, szomszédaikat, és rettegve várták, hogy magukat is meglássák. A tükör pedig minden pillanatban újabb holttestet mutatott, szörnyű erőszak áldozatait.

Tucker Madison alsó állkapcsát letépték. A seriff helyettes felső fogsora a levegőt harapta.

Vince Hoyt római császárokéra emlékeztető fejének felső része hiányzott, a fantom Vince pedig a tükörből a még élő Vince felé mutatott karjával, amely könyöktől lefelé csupasz csont volt csak.

Amott egy kicsavarodott, összeégett, még mindig füstölő masszát láttak, amely valaha egy férfi volt. Úgy tűnt, mintha vigyorogna, ajkai ugyanis leszakadtak.

Molly tudta, hogy nem szabad megkeresnie önmagát e hátborzongató csoportképben. Ha a tükör az elkerülhetetlen végzetet mutatja, azzal csak a kétségbeesését fokozná. Ha pedig hazugság, szétroncsolt arcának és testének képe beivódna az emlékezetébe mindörökké, bénává és harcképtelenné téve őt.

A halál iránti kíváncsiság azonban része az emberi természetnek, így Molly sem tudott ellenállni a kísértésnek, hogy belenézzen a tükörbe.

A jövőt előre vetítő tükörben, abban a *másik* bárban, Molly Sloan nem találta meg magát a vele farkasszemet néző halottak között. Ahol neki lennie kellett volna, ott csak üresség tátongott. Az üres hely mögött az a férfi volt - szétroncsolt, szörnyű testtel -, aki a valóságos térben Molly mögött állt.

Korábban, amikor hálószobájukban belenézett a tükörbe, és meglátta a szoba indákkal behálózott, penésszel és gombákkal borított képét, saját tükörképe nem hullaként vagy eltorzult arccal nézett vissza rá, hanem pontosan úgy, ahogyan a valóságban.

Rémülten keresni kezdte Neil tükörképét. Amikor rájött, hogy neki sincs mása a borzalmas csoportképen, nem tudta, hogy megkönnyebbülést érezzen, vagy inkább arra gondoljon, a sors ennél rémesebb jövőt szán nekik.

Férjére pillantott, aki közvetlenül mellette állt. Tekintetük találkozott, és Molly tudta, hogy Neil is hiába kereste saját arcképüket, s ettől legalább olyan zavart lett, mint Molly.

Hirtelen minden fény kialudt. Teljes sötétség ereszkedett rájuk.

Tudták, hogy az áramellátás végleg megszűnt, de felkészültek erre az eshetőségre is, és hamarosan legalább húsz elemlámpa fénye gyulladt fel.

Sokan újra a tükröt kezdték pásztázni, de a káprázatban lehetetlen volt megtalálni tükörképüket.

Valaki ekkor a tükörbe hajított egy sörösüveget. A tükör apró darabokra tört, a szilánkok pedig szétszóródtak a padlón.

Russell Tewkes, a tulajdonos, egyetlen szóval sem tiltakozott.

Az elemlámpák fényének összevisszaságában azonban Molly észrevett valamit, ami tovább feszítette fáradt idegeit.

Az imént még a bárpulton fekvő baba a rövid ideig tartó, ám tökéletes sötétségben eltűnt.

28. fejezet

Számítva arra, hogy hamarosan végleg megszűnik az áram az épületben, már korábban gyertyákat és mécseket helyeztek el az asztalokon és a pulton, amelyeket most meggyújtottak. Ahogy az elemlámpák fénye kialudt, meleg, aranyszínű fény töltötte meg a helyiséget, és megvilágította a lehangolt, sápadt arcú embereket.

Ahogy a fény visszatért, egy emlék villant fel Molly fejében, amitől egy pillanatra megdermedt.

Neil mondott neki valamit, Molly azonban nem a jelenben, hanem a múltban járt, és a takarítóhelyiségben guggolva figyelte, ahogy a gomba újra összevarrja burkát, miközben Derek Sawtelle nekik magyaráz...

Az ideges emberek között próbálta tekintetével megtalálni a professzort.

Amikor Neil a vállára tette a kezét, és gyengéden megrázta, Molly így szólt:

- Mi a fene folyik itt? Mi az igazság? Van egyáltalán valamilyen igazság?

Végre megpillantotta Dereket, aki őt figyelte. A férfi mosolygott, mintha pontosan tudná, mi jár Molly fejében. Aztán elfordult, és társaival kezdett beszélgetni.

- Gyere - mondta Neilnek, és elindultak Derek felé a kisebb csoportokban izgatottan álldogáló és beszélgető emberek között. A kutyák is nyugtalanul szimatoltak, talán az eltűnt babát keresték.

Amikor odaértek Derekhez, a férfi éppen gint töltött a poharába, a félig megolvadt jégre és a citromszeletekre. Úgy fordult Molly felé, mintha harmadik szemével folyton szemmel tartotta volna.

- Molly, Neil, kedves barátaim! Feltételezem, hogy e kis színházi előadás benneteket is meggyőzött arról, hogy Bacchus vagy ha úgy tetszik, Dionüszosz az egyetlen isten, akit imádni érdemes. Imádkozzunk, hogy Russell raktárában legyen elég ital, amely segít átvészelni az utolsó szakaszt is.

- Hagyd abba ezt a baromságot, Derek! - mondta Molly. - Nem vagy olyan részeg,

ahogyan mutatod, de nagyon jól játszod a szereped!

- Miféle szerepet? - kérdezte a férfi körülnézve, zavarodottságot színlelve. - Valaki filmet forgat?

- Tudod jól, mire gondolok.

- Nem, attól tartok, nem. Sőt attól tartok, hogy te magad sem tudod, mit beszélsz.

Derek Molly elevenébe talált. A nő valóban nem tudta, mi történik, de biztos volt abban, hogy sokkal bonyolultabb a helyzet, mint képzelte, és úgy érezte, be akarják csapni.

- Amikor a takarítóhelyiségben voltunk, és figyeltük azt a rémséget, amint összefoltozza a se bét... először nem tűnt fel, de emlékszem, hogy Eliotot idézted nekem.

Derek tekintete hirtelen elborult, majd felcsillant, de nézése nem volt barátságos. - *Ki az az Eliot?* - kérdezte.

- Ne add az ostobát! T. S. Eliot!

- Sosem érdekelt a jó öreg T. S. Eliot, szívesebben foglalkozom regényekkel, mint te is tudod, azokon belül is a macho írókkal. Eliot túlságosan is úriember, egyetlen sor durvaságot nem találni a műveiben.

- Pedig azt mondtad, „Minden tudásunk tudatlanságunkhoz vezet közelebb”.

- Ezt mondtam volna? - kérdezte, és gúny villant a szemében.

- Nem egészen illett abba, amit mondtál - emlékezett vissza Molly -, de az összefüggéstelenséget a ginnek tulajdonítottam, és nem ismertem fel azonnal az idézetet.

- Miből gondolod, hogy idéztem, kedvesem? Olyan elképzelhetetlen, hogy időnként képes vagyok saját kútfőből is bölcsességeket mondani?

Molly azonban nem hagyta ilyen könnyedén lerázni magát. - A „Minden tudatlanságunk a halálhoz vezet közelebb” sor volna a következő.

- Ez különösen jól illik a helyzethez, nem?

- Harry Corrigan, az apám, te - mindenki Eliotot idéz. Mi közöd van hozzájuk? Mi folyik itt?

Derek önelégült, cinikus vigyora Rendert juttatta eszébe. - Neil, a te kedves feleséged talán túl sok összeesküvésekről szóló krimi olvasott.

- Én is emlékszem, hogy ezt mondtad - erősítette meg Neil.

- Vigyázz, Neil, az üldözési mánia ragadós. Jobb, ha megfogsz inkább egy üveg gint és leiszod magad!

- Ha azt gondolod, hogy van odakint valaki, aki el akar kapni, és ez így is van - mondta Molly -, akkor az nem üldözési mánia, hanem a valóság.

Derek a mennyezetre mutatott, arra az úrhajóra, amelyet mindannyian éreztek, anélkül, hogy látnák, majd így szólt:

- *Ez a valóság, Molly, ami a fejünk fölött lebeg! Mind halottak vagyunk, az egész világ halott! Senki sem menekülhet! Nem kell soká várunk azt az órát, amikor lesújt a balta!*

Molly nem látott Derek arcán sem félelmet vagy kétségbeesést, sem melankóliát. E helyett diadalmas fény sugárzott lázas tekintetéből, amely nem volt egészen a helyzethez illő.

- Most pedig, édes Mollym, hagyd abba a kutatást a dolgok bármiféle értelme után, és próbáld jól érezni magadat, amíg lehet. Az italért nem kell fizetni.

Molly frusztráltan és idegesen fordult el Derektől. Megdöbönt a férfi alig leplezett ellenségességén. Néhány lépés után azonban rájött, hogy fogalma sincs, hová menjen, vagy mit tegyen.

Úgy tűnt, valóban nincs más választásuk, mint várni a halált, és békésen túrni, hogy elragadja őket.

29. fejezet

Neil karonfogta Mollyt, és egy üres boxhoz vezette a kocsmá északi oldalán, de Molly nem volt hajlandó leülni.

- Egyre fogy az idő - mondta.

- Én is hallom az órát - felelte Neil. - Tennünk kell valamit, készülj!

- Rendben, de mit? Hogyan?
- Talán valóban a bank jelenleg a legbiztonságosabb hely. Ott megbújhatunk egy ideig, vagy felvesszük a harcot.

- Menjünk velük a bankba.
- Akkor nekünk annyi! Meg a többieknek is! Nem láttad a tükörben, hogy mind halottak? Talán épp a bankban fognak meghalni, ott fogják széttépni őket.

Molly megrázta a fejét, körülnézett a bárban. Láta a pánikot az emberek arcán, akik az előbb még stratégiáról és taktikáról beszéltek, és a túlélés esélyeit latolgatták. Most azonban a tükörben látottak mindent kiszorítottak az agyukból. Várták a szörnyű halált, amely hamarosan lecsap rájuk.

- Félek - mondta Molly. - Mostanáig azt hiszem, elég jól viseltem a rémségeket, de kezdem feladni.

Neil átölelte, de inkább nem szólt semmit.

Molly remegett a karjaiban, és hallgatta a szívdobogását.

Mikor Molly valamelyest megnyugodott, Neillel leültek a boxban az asztalhoz.

Ezen az asztalon nem voltak gyertyák, Molly pedig hálás volt ezért. Egyébként sem akarta, hogy Neil lássa a könnyeit, mert mindig büszke volt keménységére, kitartására.

- Mielőtt kitaláljuk, mit fogunk tenni - kezdte Neil -, talán össze kéne szedni, hogy mit tudunk.

- Egyre kevesebbet.

- Minden tudásunk tudatlanságunkhoz vezet közelebb - ismételte Neil T. S. Eliot szavait.

Molly feljebb húzta lábát a padon, és az eltűnt babára gondolt. A hirtelen jött sötétségben a baba nyugodtan bemászhatott ebbe a boxba, ide az ülése alá. Bár nem volt szeme, mégis látott.

Ellenállt a készítésnek, hogy felugorjon és elemlámpával kezdjen kutatni a baba után. Ha ezt tette volna, csak megadta volna magát ennek a gyerekes félelemnek, s utána még nehezebben szedte volna össze bátorságát, hogy szembe merjen nézni a rá váró, sokkal valóságosabb és komolyabb borzalmakkal.

Csak egy játékbaba volt. Ha pedig mégis egy apró kéz szorítását érezné bokáján, az is csak egy baba keze lenne, nem számít, hogyan kelt életre! Akkor is csak egy baba!

Megtörölte nedves arcát. - Tényleg el akarják venni tőlünk a világunkat?

- Nagyon úgy tűnik.

- Nem lehet, hogy csak félremagyarázzuk a dolgokat?

- Fogalmam sincs, hogyan lehetne másként értelmezni őket.

- Nekem sincs. Az a valami a takarítóhelyiségben... - Molly megborzongott.

Még mindig érezte a feje felett lebegő óriást, és most, ahogy a mennyezet felé fordította figyelmét, a jármű mozgását is érzékelte, ahogy dél felé halad a viharban. Egyre érzékenyebbé vált a jelenséggel szemben.

- De a gyors átalakítás Derek teóriája - mondta Molly -, és én nem bízom benne.

- Mi van Derekkel? - kérdezte Neil. - Miért viselkedett így veled?

- Nem tudom.

- Azt mondtad, hogy talán Render sem *csupán* Render volt.

- Nem tudom, miért mondtam.

- Derekkel is ugyanez lehet a helyzet?

- Annyi biztos, hogy valami nincs rendben veled.

- Megint eszembe jutottak a földönkívüli parazitákról szóló filmek.

- De miért nem bújtak bele mindannyiunkba? Miért nem irányítanak mindenkit?

- Talán nemsokára az is bekövetkezik.

Molly megrázta a fejét. - Az élet más, mint a sci-fi filmek.

- Tengeralattjárók, nukleáris fegyverek, tévé, számítógép, műholdas kommunikáció, szervátültetés - már mind létezett a sci-fik világában, mielőtt valósággá váltak volna. A legnépszerűbb sci-fi téma pedig az idegenekkel való találkozás.

- De ha megvan a hatalmuk, hogy megváltoztassák a világot, mi szükség a pszicho-

lógiai hadviselésre? Eltáposhatnának mindenkit, mint egy hangyát, mint a nagyvárosokban, ahogy a tévé is mutatta. Hamarosan elérkeznek ide is.

- A babára és a tükörré célzol?

- És Harry Corriganre, meg a T. S. Eliotos furcsaságokra. Ha képesek a mi világunkat a sajátjukkal helyettesíteni, és az emberi civilizációt napok, vagy hetek alatt hatásosabban eltörölni, mint egy minden kontinensre kiterjedő atomháború, akkor miért foglalkoznak még azzal is, hogy a tudatunkkal babráljanak?

Molly felpillantott a mennyezetre, és arra gondolt, hogy érzékenysége a lebegő űrhajó mozgására vajon megnyitja-e az ő agyát is az idegenek számára. Lehet, hogy ha már megfosztották szabad akaratától, ő is a babát fogja utánozni, és kiszúrja saját szemét?

- Azért nem haltunk még meg, mert valami céljuk van velünk - eszmélt fel hirtelen

Molly.

- Milyen céljuk?

- Van néhány ötletem.

- Nekem is - mondta Neil.

- Egyik sem túl jó.

- Emlékszel a *Mátrixra*?

- Felejtsd el a filmeket! Ez itt most egyetlen filmhez sem hasonlít.

Molly tekintete Vince Hoytra esett, aki élénken beszélgetett egy ismeretlen férfival. Akaratlanul is megjelent lelki szemei előtt a férfi tükörképe: koponyájának felső része hiányzott.

- Talán nincs mindenkivel céljuk - mondta Molly -, csak néhányunkkal. Minket vettek célba, hogy manipuláljanak. A babát és a tükröt mindenki látta, de talán csak téged és engem akartak befolyásolni.

- Lehet, hogy egyedül csakis téged - mondta Neil. - Derek veled akart beszélni, és Render is. Harry Corrigan is hozzád lépett. Tőlem nem akartak semmit.

Molly nem repesett a gondolatától, hogy sorsuk nem egyezik, és útjaik előbb vagy utóbb más irányba futnak. - Nem tudom, mi akar ez lenni, de biztosan jelent valamit, hogy mi voltunk az egyetlenek, akik nem látták magukat a tükörben.

- Nem az egyetlenek - helyesbített Neil. - A gyerekek sem voltak ott.

A hat kisgyerek együtt álldogált a fülke mellett, ahová korábban leültették őket. Előbbi izgatott várakozásuk már elmúlt, s arcukra rettegés telepedett.

A kutyák rendkívüli ösztönnel és megérzéssel ott sündörögtek, ahol leginkább szükség volt rájuk. A kilenc eb közül három - egy golden retriever, egy német juhász és egy skót terrier - a gyerekek köré gyűlt, hogy megnyugtassák és megvédjék őket.

Ahogy a kutyákat és a gyerekeket figyelte, Molly hirtelen rájött valamire. - A gyerekeken és rajtunk kívül - kérdezte Neilt - kinek az alakja nem látszott még a tükörben?

- Nem tudom. Minden olyan gyorsan történt, nem volt idő a számolásra. Talán még egy pár arcot nem láttam, de az is lehet, hogy csak mi nyolcan nem voltunk ott.

A csontjaiban, vérében, tüdejében érzett hangtalan lüktetés, amely a fejük fölött lebegő behemótot működtető magnetikus hajtóművek ritmusára pulzált, kezdett alábbhagyni.

Érezte, hogy a hatalmas súly, a rossz szándékú árnyék elhalad felettük dél felé. Molly nem mert a fedélzeten levő idegen teremtmények sokaságára, és az általuk képviselt elnyomó, kegyetlen hatalomra gondolni, nehogy végleg átengedje magát a kétségbeesésnek.

A bárban a gyertyák lángja hirtelen fényesebben kezdett lobogni, mintha egészen mostanáig valami korlátozta volna csillogásukat.

Molly feje is kitisztult, és végre képes volt kicsit összerendezni gondolatait. Hirtelen megértette, mi a cél ott, ahol korábban teljes kuszaságot látott.

- Kicsoda ez a Render? Az apám? - kérdezte Neilt, hogy lépésről-lépésre közelítsen a lényeghez.

- Ezt hogy érted?

- Ha egy szóval kéne jellemezned, minek neveznéd?

- *Pszichopatának.*
- Nem erre gondolok.
- *Gyilkos* - mondta Neil.
- Még pontosabban?
- Gyerekgyilkos.

Ekkor egy kutya jött az asztalukhoz, az a német juhász, amelyik eddig a gyerekek mellett állt. Rezzenéstelenül figyelte Mollyt, aki hirtelen kihúzta magát ülő helyzetében, mert jövője, amely mindaddig homályos és titokzatos volt, egyszerre világossá vált előtte. - Igen. Rendszeres gyermekgyilkos. És mi vagyok én?

- A mindenem vagy - mondta Neil. - A világ számára pedig író.

- Szeretlek - mondta Molly -, és szeretek mindent, amiben együtt volt részünk. De ha ez a világ utolsó éjszakája, ha nem élünk már tovább, akkor is meg kell próbálnunk még segíteni.

- Te már rengeteget segítettél életedben. A legjobbat tetted, amit ember tehet, amikor megmentetted az osztálytársaid életét. - mondta Neil, aki egyre nehezebben követte Molly gondolatmenetét.

- Rendszeres gyerekeket gyilkol, én pedig egyszer... megmentettem néhányat.

A német juhász aggodalmas nyüszítéssel vonta magára Molly figyelmét. Először azt gondolta, csak azért jött oda, hogy végigszaglássza a padlót, vagy ennivalót kunyeráljon tőlük.

A kutya tekintete azonban szokatlanul intenzív volt, sőt egyenesen cselekvésre készítő.

Eszébe jutott, milyen furcsán reagáltak a kutyák, amikor beléptek a bárba, és mint-ha azóta is titokban figyelték volna.

- Neil, eddig mindig csak magunkra gondoltunk, hogy mi hogyan élhetnénk túl. De nem találtunk rá jobb megoldást, mint hogy kerítünk egy rejtekhelyet, bevackoljuk oda magunkat, és várunk.

Neil azonnal megértette Mollyt. - De te sosem voltál ilyen, sosem voltál hajlandó passzívan várni, hogy történjen valami.

- És te sem. Ma éjjel, ebben a hihetetlen káoszban, egy csomó gyerek van odakint, akik nem tudtak elrejtőzni, védelmet keresni. - Molly megkönnyebbült attól, hogy újra talált magának egy célt.

- És ha nem tudjuk megmenteni őket? - kérdezte Neil. A kérdés hallatán a kutya felkapta fejét, és fülét hegyezve felé fordult. - Mert talán már senki sem tud megmenteni senkit - folytatta Neil -, mivel az egész világ elveszett.

A kutya úgy szűkölt a férfinak is, ahogyan korábban Mollynak.

A nőt gondolkodóba ejtette a kutya viselkedése, és átfutott az agyán, hogy talán valami különleges dolog történik, de ekkor az eb megfordult, és eltűnt a szemük elől.

- Ha nem tudjuk őket megmenteni - mondta Molly -, megpróbálhatnánk megkímélni őket a fájdalomtól és a rémülettől. A végzet és a gyerekek közé kell állnunk.

Neil a gyerekek felé pillantott.

- Nem rájuk gondoltam - jegyezte meg Molly. - Az ő szüleik itt vannak, a csoport pedig elég nagy, hogy megvédje őket. De vajon hány gyermek maradt a városban? Nem a tinédzserekre gondolok, hanem a kisebbekre, akik teljesen kiszolgáltatottak. Száz? Kétszáz?

- Vagy még annál is több.

- Sokuk szülei talán pontosan úgy viselkednek, mint Derek és csapata. Leisszák magukat. És ezáltal magukra hagyják a gyermekeiket!

- Jó-jó, de a legtöbb embert nem is ismerjük a városban - mondta Neil. - Lehet úgy... talán négy- vagy ötszáz ház, nekünk pedig fogalmunk sincs, melyik családnak van gyereke. Órákba telhet, sőt akár egy egész napba, hogy te, meg én mindenhová elmenjünk. Nincs ennyi időnk.

- Akkor megkérünk egy-két embert, hogy segítsen - mondta Molly.

- Nekik megvan a saját tervük - mondta Neil kételkedve.

A német juhász ekkor visszatért hozzájuk, szájában egy szál vörös rózsával, és megállt Molly előtt.

A nő el sem tudta képzelni, honnan szerezhette a rózsát.

A kutya láthatóan azt akarta, hogy Molly vegye el tőle a virágot.

- Akadt egy udvarlód - mondta Neil.

Hirtelen az apja jutott eszébe, aki megölte a kisfiút a rózsakertben. *Az eldobható fényképezőgépet egy rózsabokor tövébe ástam el. Mindszenty kardinális rózsája alá.*

Először Molly valamilyen kapcsolatra gyanakodott Render és a kutya között, ezért nem akarta elfogadni a virágot.

Aztán a kutyára nézett, és azt látta a szemében, amit minden állat szemében láthat az ember: bizalmat, erőt, alázatot és őszinteséget, a vágyat, hogy szeressék, és hogy ő is szerethesse gazdáját.

A kutya a farkát csóválta.

Molly megfogta a rózsza szárát, a kutya pedig elengedte a virágot. Molly látta, hogy a tüskétől vérzik az állat nyelve.

Azonnal Render jutott az eszébe, bár nem úgy, ahogyan ma este látta, hanem ahogy húsz évvel ezelőtt, az általános iskolában nézett rá: mániákus gyilkosként. Azután az áldozataira gondolt, különösen az egyikre, akinek Rebecca Rose volt a neve, és azon a délutánon Molly karjaiban halt meg.

Rebecca Rose, a szőke hajú, kék szemű, félénk kislány. Utolsó szavait fájdalomtól elcsukló hangon suttogta: *Molly... van ott egy kutya. Olyan szép... milyen fényes!*

A kutya Mollyt figyelte. Szemei titokzatosan fényltek.

A rózsza tüskéjén ott csillogott a kutya vére.

Ahogy a négy lábú felemelte a fejét, mintha azt kérdezte volna, hogy vajon Molly Sloan - az érzékeny Molly, aki mindig a jövőnek élt, soha nem a jelenben, aki fáradhatatlanul küzdött, hogy céljait megvalósítsa, s aki az íráson kívül mindenben óvatos volt és körültekintő - megérti-e a virághozó eb gondolatait.

A rózsza remegett Molly kezében. A kutya várt, figyelt, és mintha mosolygott volna.

Molly szíve hevesen dobogott, gondolatai sebesen száguldottak. Letette a rózsát, kinyújtotta kezét a kutya felé, aki megnyalta.

- Micsoda? - kérdezte Neil, mivel jól olvasott felesége gondolataiban.

- A kutya fog elvezetni azokhoz a gyerekekhez, akiknek segítségre van szüksége - mondta Molly.

Neil a négy lábút figyelte, amely most ráemelte tiszta szemét, mintha azt akarná, hogy szándékait Neil is könnyedén kiolvashassa belőle.

- Ne kérdezd, honnan tudja, mit kell tennünk - mondta Molly. - De tudja, és más nem számít. Nem tudom, hogy találunk majd rájuk, de biztosan szerencsével járunk. A szimata, az ösztönei, vagy valami magasabb rendű hatalom majd segít ebben.

Neil a kutyára nézett, aki újra Mollyt figyelte.

- Tudom, hogy örülségnek hangzik - mondta Molly.

Neil a bárpult mögötti üres falat nézte, ahol a tükör volt korábban, és megmutatta a még életben levő halottakat.

- Jól van, ha szerinted a kutya elvezet minket, hát legyen - mondta a férfi. - Végül is nincs vesztenivalónk.

30. fejezet

A kutyát a nyakörvén függő táblácska szerint Virgilnek hívták. Fiatal, ruganyos testű, csillogó szemű, szeretetreméltó állat volt, amely alig várta, hogy elkezdhesse a munkát.

A nyakörvön megtalálták a kutya gazdájának adatait is: a neve James Weck volt, és a Pine Streeten lakott.

Kérdősködni kezdtek a jelenlévők között, de hamarosan kiderült, hogy nincs ilyen nevű ember a társaságban. Virgil nyilvánvalóan az éjszakai zűrzavarban szabadult el, és keveredett ide.

Russell Tewkes éppen hatalmasat húzott egy jókora söröskorsóból, mivel úgy döntött, hogy legjobb vendégeivel, az ivócimborákkal várja be a végzetet. Nagy hangon ugratni kezdte azokat, akik már készülődtek, hogy elinduljanak a tartalékfegyverekért, és áthurcolkodjanak a bankba. Amikor észrevette, hogy Neil és Molly is indulóban van, így szólt:

- Hová mentek? Nem értitek, hogy ez elől nem tudtok elbújni?

- Nem akarunk elbújni - biztosította Molly, de elharapta a mondatot. Hirtelen erőt vett rajta az üldözési mánia, nem akart többet mondani Russellnek a szándékaikról.

- Ha felérnek ide a hegyre, az idegenek kizsigerelnek benneteket, és otthagynak oszladozni az utcán - mondta Tewkes.

Neil és Molly döbbenet néztek rá. Egyikük sem válaszolt. Tewkes ugyanis nem figyelmeztetésnek szánta, hanem érezhetően gúnyolódva bökte ki a szavakat. Mintha szinte reménykedne benne, hogy ez lesz a sorsuk, és élvezettel töltene el a gondolat, hogy Mollyék kibelevé hevernek majd az utcán.

Vidám szerzetesekre emlékeztető arcáról eltűnt a humorérzék és a jóindulat minden jele, és most inkább egy dühös gorillához hasonlított. Arca kivörösödött, erei kidagadtak az alig leplezett érzelmek hatására.

Elfordultak Tewkestől, ám ekkor a férfi közelebb lépett, beleivott korsójába, és így szólt:

- Ha kimentek oda, jobb, ha vigyáztok magatokra! A vörös szemű dögevők mindenhol ott vannak!

- Újabb verssor - jegyezte meg Neil, aki bár nem volt a költő olyan alapos ismerője, mint Molly, de felismerte, hogy mennyire furcsán hangzanak e szavak Tewkes szájából.

Amikor Molly Tewkes felé fordult, kivörösödött arcán és lázasan csillogó szemeiben cinizmust, megvetést és gyűlöletet látott. Halántékán lüktetett az ér, orrcimpái kitértek, ajkai szinte kifehéredtek, annyira összeszorította őket.

Molly nem értette, hogy alakulhatott ki benne ekkora keserűség és düh *alig néhány óra alatt*.

Még kevésbé értette, hogy a férfi miért önti minden haragját éppen rá, holott alig ismerik egymást, és soha nem tett semmit, amivel megbánhatta, vagy magára haragíthatta volna.

Tewkes ekkor nagyot kortyolt söréből, egy pillanatra a szájában tartotta az italt, majd Molly lába elé köpte a padlóra.

Neil elindult a férfi felé, felesége azonban visszatartotta. Virgil felmordult, de Molly őt is lecsendesítette.

Russell Tewkes nem ugyanaz az ember volt, aki korábban. Egy parazita, a pöttyös gomba vagy valami más megtalálta az utat a szívébe és az agyába.

A kocsmában igencsak megváltozott a hangulat. Szinte érezni lehetett a mindent átható feszültséget. Sötétség telepedett a helyiségre, de nem az áramkimaradás, vagy a kevés gyertya halvány fénye miatt. Mintha az univerzum feketesége szállt volna alá.

Molly minél előbb el akarta hagyni a bárt.

Őt gyermek volt Tucker Madison harcos csapatában, akik a bank megerősítését tervezték, és szintén induláshoz készülődtek.

A hatodik gyerek, egy kilenc év körüli kislány a hezitálók között üldögélt szüleivel. Idegesen csavargatta szökés fűrtjeit, és szomorúan bámult maga elé.

A kislányt Cassie-nek hívták. Próbált visszamosolyogni, amikor Molly megdicsérte szőke haját, de kis híján elsírta magát.

Cassie szülei, különösen az anyja, dühösen reagált Mollynak arra a megjegyzésére, hogy a kocsmában nem biztonságos, és a többiekkel kéne tartaniuk a bankba.

- És ugyan honnan tudja? - kiabálta a nő. - Maga sem tud többet, mint mi! Itt maradjunk, amíg több információnk nem lesz! Itt legalább nem esik, és tudunk világítani. Biztonságban vagyunk. Amíg a helyzet nem tisztázódik, nincs értelme elindulni! Örültség volna bárhová is menni!

- Könnyen tisztázhatják a helyzetet maguk is - mondta Molly. - Csak menjenek be a férfimoszdóba, és nézzenek be a takarítóhelyiségbe. Nézzék meg, mi növekszik ott!

- Mi a fenéről beszél? - kérdezte a nő, de egyáltalán nem érdekelte a válasz. Cassie anyja nyilvánvalóan megrémült attól, hogy Molly esetleg tud valamit, amely radikálisabb döntés meghozatalára készítené. - Miért menjek a férjvécebe? Megőrült? Hagyjon békén minket!

Molly legszívesebben megragadta volna a kislányt, hogy erőszakkal magukkal vigye, de ez csak tettegességhez vezetne, és időt is veszítenének, és a kislányt is még jobban megrémítenék.

Russell Tewkes ismét feléjük indult, hogy vitába szálljon velük, Neil azonban így szólt:

- Molly, tűnjünk el innen!

Virgilt leszámítva a nyolc kutya közül öt tartott a harcosok csapatával. A másik három Cassie-t állta körül.

Molly a szemükbe nézett, és azonnal érezte, hogy kapcsolatba léptek, s olyan kommunikáció zajlik köztük, amelyet szavakkal nem is lehet, de nem is volt szükséges kifejezni. Tudta, hogy vigyázni fognak a kislányra, sőt ha kell, meg is hálnak érte.

Ahogy Render, Derek és Tewkes is látszólag ugyanazok voltak, és mégis mások, most a kutyák is átlényegültek. A gyilkostól, a professzortól és a vendéglőstől eltérően azonban ők nem a kétségbeesés hírnökei lettek, hanem annak éppen ellenkezői.

Molly mindhárom állatot végigsimította, azok pedig viszonzásul orrukat a tenyerébe nyomták.

- Bátrak vagytok és jószívűek - mondta Molly.

- Mi folyik itt? - kérdezte a sörszagú és izzadt Russell Tewkes.

- Indulunk - mondta Molly, és elfordult tőle. Már majdnem a bejárati ajtóhoz értek, amikor az eső hirtelen elállt.

31. fejezet

Esővíz bugyogott kifelé a csatornákból, esővíz-folyamok hömpölyögtek az utcákon mindenütt. A várost szinte teljesen beborította a köd. Az eget, a környező hegyeket és a tavat is fellegek takarták.

Egy pillanatig Molly nem mert levegőt venni, mert attól félt, a felhők mérget tartalmaznak, de aztán mégis beleszipantott a légbe, és nem történt semmi.

Mollyt az eső hangos és hosszantartó zúgása után megdöbbenette a csend. Ahogy kiléptek a bárból Neillel és Virgillel, úgy érezte, megsüketült.

De a hirtelen jött csendnél és az eső megszűnésénél is jobban meglepte, hogy kezdett hajnalodni. Bár a fények mély bíbor és arany árnyalatai inkább az alkonyra emlékeztettek.

Normális körülmények között e királyi színek csodássá varázsozták volna a reggelt, pillanatnyilag azonban, a mindent eltakaró ködön átszűrődve, a káosz és erőszak eljövételét jövendölték.

A ködnek nem volt szaga. Az elmúló eső szagtalan világot hagyott maga mögött.

A föld elfoglalásának első fázisa véget ért.

Minden végben ott van valami újnak a kezdete. Ám számukra és a többi halandó számára talán most érkezik el a vég.

A látótávolság folyamatosan változott, hol alig másfél méter volt, hol tíz, néha pedig csak az orruk hegyéig láttak.

Néhány ember kilépett a bárból a csönd hallatán, de a többség bent maradt poharaival és illúzióival.

A lassan kavargó párában Neil bekapcsolta az elemlámpát. A fénycsóva furcsán megtört a tejszerű ködön, így Neil zsebre tette, mert azzal sem láttak többet.

- Jobb, ha inkább a fegyvert szorongatjuk a kezünkben - mondta Neil.

Molly is elővette a pisztolyt, amikor kiléptek a bárból, de ettől sem érezte magát nagyobb biztonságban.

Az ellenállás mellett döntők csapatának egyik fele gyalog indult a bank felé. Igye-

keztek szorosan egymás mellett haladni, s lépteik zaja hamarosan elhalt a ködben.

A csapat másik fele egy Chevrolet Suburbannal és egy Ford kisteherautóval elhajtott a város alacsonyabban fekvő részében található Ling-féle élelmiszeráruház felé.

Bár lassan, óvatosan haladtak, a motor zaját, majd nemsokára a lámpák fényét is elnyelte a fehérség.

Molly aggódott, hogy a kutya talán üldözőbe veszi az autókat, és eltűnik a ködben, de remélte, hogy majd engedelmeskedik neki, ha visszahívja.

A köd is nehezítheti a kutatást, bár nem jobban, mint a zuhogó eső tette volna.

- Jól van, Virgil - mondta Molly -, lássunk munkához.

A kutya, úgy tűnt, érti, amit új gazdája mond, és elindult előre, olyan tempót diktálva, amelyet még tartani tudtak.

Az utca közepén haladtak, kapucnijukat levették, az esőkabátot azonban magukon tartották, hátha az eső újra elered.

Alig néhány lépést tettek meg, amikor a sűrű ködben egy elhaló hang szólalt meg:

- Segítség! Valaki segítsen!

A kutya megállt, és fülét hegyezte. Molly körülnézett, próbálta meglelni a hang forrását.

- Hol lehet? - kérdezte Neil.

- Nem tudom.

Azután újra meghallották a meggyötört hangot:

- Kérem! Valaki! Kérem! Istenem, segítsenek!

Molly felismerte a hangot. Ken Halleck volt az, a mosolygós postai hivatalnok. Ő és a fia Bobby álltak őrt a kocsmá előtt, mikor Mollyék az éjjel megérkeztek. Kifelé jövet Mollynak fel is tűnt, hogy egyiküket sem látja, de aztán a bíbor színű köd teljesen magára vont a figyelmét.

- Hallanak, ugye? - szólalt meg Halleck ismét.

Hangja csupa fájdalom és félelem volt. - Kérem, ne hagyjanak itt szenvedni! Annyira félek!

Virgil rátalált a megfelelő irányra, és elindult a hang irányába, majd megállt. Lesunyta a fejét, hátán égnek állt a szőr. Halkan vakkantott, hogy figyelmeztesse társait az előttük levő fenyegetésre.

Molly megtorpant, de amikor újra meghallotta Halleck szánalmat keltő hangját, képtelen volt visszafordulni, holott - ahogy a kutya is jelezte - talán csapdát állítottak nekik.

- Óvatosan - suttogta Neil, aki szorosan Molly mellett lépkedett. A kutya mögöttük haladt.

A szagtalan homály fenyegetően zárult össze körülöttük. Olyan sűrű volt, hogy semmit sem láttak, de néhány lépés után újra ritkulni kezdett.

Az elvékonyodó ködfüggönyön keresztül Molly megpillantott valamit az úttesten. Nem látta pontosan, mi az, de amint közelebb értek, rájöttek, hogy Ken Halleck levágott feje hever előttük.

A test nélküli fej szeme nyitva volt, és elmondhatatlan szenvedés áradt tekintetéből. Ajkai megmozdultak:

- Tudjátok, hol van Bobby? Az én drága Bobbym? A fiam...

32. fejezet

Az emberi képzelet a világegyetem talán legrugalmasabb találmánya, hiszen képes olyan reményeket és álmokat szőni, amelyek küzdelmes évszázadokon át segítették a modern civilizációk építését, képes eloszlatni a kétségeket, amelyek gátolják az emberi vállalkozásokat, de olykor kísértetek egész sorát hozza létre, amelyek a legnyugodtabb álmot is megzavarják.

E néhány jelentőségteljes óra alatt azonban Molly olyan dolgokat látott és tapasztalt, amelyet korábban elképzelni sem tudott volna. Közéjük tartozott e levágott, ám nyilvánvalóan élő fej is, amely azonban Harry Corrigan szétlőtt koponyájú, sétáló hullája és az

öncsonkító játékbaba után már nem is érte olyan nagy meglepetésként.

Ken Halleck szeme egy pillanatra az övébe mélyedt. Szánalmas, ugyanakkor ördögi volt tekintete.

Az idegenek gonosz energiát hoztak a Földre, amely nem tett különbséget növény és állat, szerves és szervetlen, élő és élettelen között.

Ken ekkor keseregve, szomorúan megszólalt:

- Hol az én Bobbym? Mit tettek vele? Látni akarom a fiamat!

Az ész nemcsak megállt, hanem lázadozott is, kétségbeesetten igyekezett cáfolni ezt a förtelmes látomást, hiába mondták azt az érzékszervek, hogy igaz.

Próbáljuk meg elképzelni életünket egy olyan környezetben, amelyet úgy alakítottak át, hogy megfeleljen egy, eredetileg a galaxis túloldalán levő világ számára, amelyet furcsa, rosszindulatú növények és visszataszító, gonosz állatok népesítenek be. Csak reménykedhetnénk benne, hogy találunk egy barátságos sarkot a bolygó valamely eldugott részén, ahol titokban és szűkölködve, de mégis leélhetnénk az életünket.

Molly azonban nem akart egy ilyen örült világban élni, ahol a halottak sétálnak, a levágott fejek megszólalnak, a játékbabák fenyegetőznek, és az emberi képzelet összes rémlátomása megelevenedik. Egy ilyen helyen semmi esély a békére és boldogságra.

Itt és most Molly akár fel is adhatná a reményt. Ha így tenne, két lehetősége volna: vár, amíg az egyik rettenetes lény megtalálja, és darabokra tépi, vagy megöli magát.

De neki meg kell találnia a gyerekeket! Hogy mi történik majd velük azután, hogy összeszedte, és a megfelelő helyre vitte őket, inkább nem akart foglalkozni.

- Szeretem a fiamat, az én Bobbymat - mondta Halleck feje -, hol van az én Bobbym?

Neil felemelte a fegyverét, Molly azonban leintette.

- Ez nem Ken - mondta. - Nincs szükség arra, hogy véget vess a szenvedéseinek. Ken már halott.

- Csak azt akarom, hogy ez az izé itt befogja a száját - mondta Neil dühösen.

- Ne! Ha szétlőnéd is, folytatná a beszédet, az pedig még rosszabb lenne. És a ténnyel is takarékoskodnunk kell.

Néhány golyót már elpazaroltak Harry Corrigan házában, és ellenségeik bármikor előttük teremhetnek.

Neil leengedte a fegyvert. Kissé eltávolodtak a fejtől, s így nem találták meg azonnal Virgilt a ködben, de aztán a kutya halkán vakkantott, odament hozzájuk, és újra a helyes útra terelte őket.

Alig néhány lépés megtétele után fémes csörgést hallottak a közelből. Óvatosan közelítettek a zaj forrásához.

Ezúttal a szétnyíló ködben egy férfit pillantottak meg az úton, a járda mellett. Egy víznyelő előtt térdelt, háttal nekik, és előrehajolva próbálta kiszedni a nehéz vasrácsot a helyéről.

Bár az eső már elállt, a csatornanyílások még mindig tele voltak vízzel. Koszos, levelekkel és szeméttel keveredett víz mosta az alak kezét.

Virgil ismét halkán felmordult, óvatosságra intve őket.

Molly és Neil csendben megállt. Várták, hogy a férfi észrevegye jelenlétüket.

Szokatlan testtartása láttán Mollynak eszébe jutottak a gyűlöletes, gonosz lényekről szóló mesék, amelyekben a manók szinte mindent képesek voltak felfalni.

A csatorna fedele hatalmas csikorgással végre kilazult, és félreecsúszott.

Az alak felemelkedett, és akkor látták csak, hogy nincs feje. A fej nélküli férfi hátrafordult, és válla felett Mollyra és Neilre nézett, vagy legalábbis úgy tűnt, mintha rájuk nézne.

E földöntúlian bíborszínű, és ködbe burkolózó reggelen, amikor a természet törvényei teljesen megszűntek létezni, Molly attól félt, hogy a hajnalt soha többé nem fogja igazi nappal követni. A napkeltét rögtön napnyugta követi, anélkül, hogy reményteli napsugarat látnának, a következő éjszaka pedig végtelen, sötét és csillagtalán lesz, amelyben csak az ezernyi halott titokzatos hangját hallják.

Mind Molly, mind Neil nehezen álltak ellen a kísértésnek, hogy rá ne lőjenek a fej nélküli alakra. Ken Halleck lefejezett teste - mert ő volt az, akit maguk előtt láttak - leereszkedett a nyitott csatornanyíláson, és hatalmas csobbanással elmerült a vízben, Black Lake utcái alatt. Szándékát nem ismerték. Talán csak el akar nyújtózni a csatornában folyó víz hullámain, hogy felkínálja testét a spóráknak.

ÖTÖDIK RÉSZ

„Halunk a halókkal:
Nézd, távoznak, és mi velük
megyünk.”

*T. S. Eliot: Little Gidding
(Vas István fordítása)*

33. fejezet

Amilyen gyorsan a ködben tudta, Virgil egy, a La Cresta Avenue-n levő házhoz vezette őket, amely a tó és a hegygerinc között félúton állt.

Az egyszintes ház barátságosnak látszott, bár a vad eső és szél letépte a trombitavirág leveleit, amelyek befutották a lugas rácsát.

Ahogy a kikövezett úton a verandáról nyíló bejárati ajtó felé közeledtek, Neil váratlanul lelépett az ösvényről, és néhány lépést tett az ázott fűben egy fa felé. - Ezt nézd!

Érdeklődésének tárgya nem maga a fenyőfa volt, hanem az, amit a fa törzsének megrepedt kérgén látott. Molly feketés zuzmótelepet pillantott meg, zöld pöttyökkel.

Látott már ehhez hasonló zuzmót, bár a földi fajták nem fénylettek ennyire. Minden zöldes folt halványan sugárzott; s a fény a felettük nemrég elhaladó hatalmas úrhajó hajtóműveinek hosszú, lassú lüktetésével összhangban pulzált.

A zuzmótelep agresszívan, szemmel láthatóan nőtt, mintha gyorsított felvételt látnának. Ő és Neil körülbelül egy percig figyelték a burjánzást, s ezalatt is csaknem egy centimétert hízott a telep a fa dereka körül.

Ilyen tempó mellett, néhány óra alatt az egész fát beborítja.

A zuzmó olyan összetett organizmus, amely gyakran tenyészik anélkül is, hogy a gazdájában kárt tenne. Molly azonban úgy érezte, a fenyő ezúttal nem fogja túlélni ezt a terjeszkedést, mert vagy elhal és kidől, belsejét pedig elrohasztják az idegen organizmusok, vagy egy másik világból származó fa képére alakítják.

A sugárzóan zöld, lüktető foltoknak, és a feketés zuzmótelepnek is csillogó fénye volt. Normális körülmények között az ember azt hihette volna, hogy egy gyönyörű karácsonyfát lát. Ám az ünnepi hangulat messze elkerülte e helyet: bár a zuzmó csak nemrég fertőzhette meg a fát, az máris rákosnak tűnt, és tele volt rosszindulatú daganatokkal.

Virgil nem közelített a fához, csak az ösvényről figyelte feszülten.

Molly megértette a kutya nyugtalanságát. Ő sem érintette meg a zuzmót, el tudta képzelni, hogy az képes volna áttérjedni a bőrére.

Az ösvény másik oldalán egy ugyanolyan fenyőfa állt, és ebből a távolságból is látszott rajta, hogy hasonló állapotban van.

Virgil a bejárati ajtó elé vezette őket.

Odabent egyetlen lámpa sem égett. Az ablakok sötétek voltak, s csupán a kint kavargó lilás ködöt tükrözték vissza.

Ha kopogtatás nélkül nyitnak be, akár tüzet is nyithatnak rájuk.

Másrésről, ha a gyerekek valamilyen veszélyben vannak odabent, Molly és Neil még nagyobb bajba sodorhatja őket, ha felhívják magukra a figyelmet. Bárki lapulhat bent. Akár Michael Render is.

A dilemma legalább részben megoldódott, amikor a bejárati ajtó kattánva kinyílt. Ösztönösen elléptek az ajtó elől, hogy ne kínálják fel magukat célpontként.

Az ajtó teljesen kitárult. Bár csak a ködös reggeli napfény világította meg a folyosót, Molly számára ez is elég volt, hogy meg tudja állapítani, a hely üres.

A folyosón túli terület továbbra is sötétbe burkolózott.

Molly a tornácról próbált bevilágítani elemlámpájával. Keskeny előszobaasztalt látott, rajta két vázával. A folyosó túlsó végén egy ajtó. Molly nem érzékelt közvetlen veszélyt, de még így is össze kellett szednie minden bátorságát, és Virgilbe vetett bizalmát, hogy hívatlanul, bejelentés nélkül be merjen lépni egy vadidegen házába. Egy pillanatilag Neil is és ő is habozott.

Vonakodásukat látva Virgil hátranézett, és arany színű szemével rájuk meredt. Rendkívüli tekintete semmiképpen sem „kutyanézés” volt. Molly érezte, hogy szinte megbabonázza a kutya pillantása, de hamarosan lerázta fenntartásait. Szája kiszáradt az idegességtől, de azért összeszedte magát, és belépett a házba.

Neil követte, és amikor mindketten bent voltak, a bejárati ajtó alig halhatóan bezárult mögöttük.

Molly gyomrában dagadni kezdett a félelem, de nem fordult vissza, hogy kirántsa az ajtót. Tudta, hogy akárkik is vannak a házban, azt akarják, hogy meneküljön. Ha megfutamodik, átengedi magát az akarataknak.

Virgil körbeszaglászta a zárt ajtókat és a boltíves előszobát mindkét irányban. A beépített szekrényben nem talált semmi gyanúsat, de azért Molly kinyitotta az ajtót, Neil pedig puskája csövével benyúlt a kabátok közé.

Bár Virgil nem mutatott érdeklődést a lefüggönyözött dolgozószoba iránt, de azért Molly ide is bevilágított. Bútorokon kívül nem volt ott semmi.

A nappali ajtajánál aztán a kutya ideges hangot hallatott. Molly elsőre nem látott semmit odabent, de ő is hallotta a suttogást, zörgést és susogást.

Remegő kézzel fordította körbe a szobán az elemlámpát. A fénynyaláb végigsiklott az állólámpán, a vázán, a csiszolt kristálytálon, a kandalló fölötti tükrön és az elsötétedett tévéképernyőn.

Neil kezében a fegyverrel követte a fénycsóvát, de nem volt mire lőnie.

A zörgő, suttogó hangokat azonban egyre erősebben, szinte minden oldalról hallották már.

Virgil hegyezni kezdte a fülét, farkát leengedte, és körbefordult.

- A falak - mondta Neil, és egyik fülét a falra tapasztotta.

Molly is így tett. S ahogy feszülten figyelt, rájött, hogy a zaj leginkább verdesésre, csapkodásra hasonlít, mintha egy csapat madár vagy egy repülő rovarraj verdesett volna szárnyaival örülten a fal túlsó felén.

34. fejezet

Most már a folyosó és az étkező falaiból is a csapkodó szárnyak suhogását hallották, ahogy egymásnak és a falnak ütköznek.

Molly az elemlámpával a ráccsal fedett szellőzőnyílásra világított, amely magasan a falon helyezkedett el, de nem látott semmit, amely megpróbált volna a réseken át kiszabadulni. Az ismeretlen horda még nem költözött át a falakból a fűtésrendszer vezetékeibe.

Az épület már nem lakóház volt, hanem egy inkubátor, otthona valami sokkal veszélyesebbnek és veszélyesebbnek, mint a kígyó vagy svábbogár. Molly nem szívesen tartózkodott volna a ház falai között, amikor az izgatott légiók megtalálják a kifelé vezető utat fa- és mészbörtönükből.

Virgilt szintén kísértették a falban levő lények, de nem futott el, hanem a folyosó végéhez vezette Mollyt és Neilt. A zárt ajtó egy láthatatlan kéz közreműködésével, a ház bejáratához hasonlóan, kinyílt.

Az ajtón túl a bíborszínű reggeli fénybe burkolt, félhomályos konyha volt. Molly piztollyal és elemlámpával a kezében követte a kutyát az ajtón át. Sokkal óvatosabb volt, mint amikor a házba léptek, de amikor meghallotta a gyerekek ijedt kiáltásait, gyorsan előrerohant, sarkában az ideges Neillel.

A konyhaasztalnál egy tíz év körüli fiúcska állt. Virgil láttán annyira meglepődött, hogy egy seprűvel le akart sújtani rá. Csak ez a szánalmas eszköz akadt a kezébe, hogy szembeszálljon az ellenséggel, akár az ajtón lép be, akár a falban motoszkál - legyen az denevér, bogár vagy az univerzum túlsó feléről származó lény.

Az asztalon egy hatéves kislány ült, lábát maga alá húzva, mintha attól tartana, hogy az ideges sokadalom hirtelen kiáramlik a réseken át, és előzönlí a padlót.

- Kik vagytok? - kérdezte a fiú, és megpróbált nagyon bátornak tűnni, de nem tudta elnyomni hangja remegését.

- Én Molly vagyok, ő pedig Neil. Mi...

- *Mik* vagytok? - folytatta a kérdezősködést a fiú, aki úgy látszik már sok mindent megtanult a sci-fi filmekből.

- Azok vagyunk, aminek látszunk - mondta Neil. - A város északi részén lakunk, a hegygerinc közelében.

- Tudtuk, hogy bajban vagytok - mondta Molly. - Azért jöttünk, hogy segítsünk.

- Honnan? - kérdezte a fiú gyanakodva. - Honnan tudtátok?

- A kutya vezetett el ide - mondta Molly.

- Tudtuk, hogy maradtak gyerekek a városban, teljesen egyedül. Virgil segít, hogy megtaláljuk őket - magyarázta Neil. - Fogalmunk sincs, miért és hogyan képes erre.

Válaszaik egyenessége megnyugtatóan hatott a kislányra, vagy talán Virgil kedves viselkedésétől bátorodott fel: a kutya barátságosan emelte fel szőrös fejét, lihegett, és csóválta a farkát.

A fiú leengedte a seprűt.

- Hogy hívnak? - kérdezte Molly.

- Johnny. Ő a húgom, Abby. Nem hagyom, hogy bántódása essen.

- Egyikőtöknek sem lesz semmi baja - nyugtatta meg Molly, és azt kívánta, bárcsak betarthatnák ezt az ígéretet.

Abby szeme ugyanolyan szikrázóan kék volt, mint Johnnyé, és épp olyan rémült is.

- Hol vannak a szüleitek? - kérdezte Neil.

- Az öreg kikészült - mondta Johnny grimaszolva. - Tequila, gyógyszerek, a szokásos. Mielőtt a tévé bekrepált, a híreket nézte, aztán berúgott. Fogalma sem volt, mit csinál. Hülyeségeket beszélt, azt mondta, majd épít egy várat, és kiment a garázsba a szerszámokért.

- Hallottuk, mi történt odalent - mondta Abby halkán. - Hallottuk, ahogy kiabál. - Aggodalmas tekintettel nézett körbe a konyhában, elidőzve a plafonon. - Azok a dolgok a falban elkapták őt.

Mintha a vakolat mögötti nyüzsgő seregek értették volna a kislány szavait, dühödten csapkodni kezdtek.

- Nem - ingatta a fejét Johnny. - Szerintem valami nagyobb kapta el, sokkal nagyobb, mint ami a falban van.

- Sokáig kiabált - mondta Abby kitágult szemmel, és védekezően összefonta a karjait maga előtt.

- Ami elkapta - folytatta a kisfiú -, visított és acsarkodott, mint egy puma, de biztosan nem az volt. Jól hallottuk, mert a garázsajtó nyitva maradt.

Az ajtó most csukva volt.

- Aztán rikoltás. Sosem hallottam ilyet - folytatta Johnny. - Hangokat adott... néha mintha nevetett volna... aztán... meg... mintha enne.

A fiú megborzongott az emlék hatására, majd a kislány folytatta:

- Élve fognak megenni.

Molly még mindig kezében fogta a pisztolyt, amikor odalépett a kislányhoz, és átölelte. - Kiviszünk innen, kicsim.

- Hol van az anyukátok? - kérdezte Neil.

- Két éve itt hagyott minket - mondta a fiú.

Hangja sokkal rekedtebben csengett, mint korábban. Mintha az, amit anyjuk tett, mélyebben megrázta volna még most, két évvel a történetek után is, mint bármely borza-

lom, amely az elmúlt néhány óra alatt történt.

Johnny az ajkába harapva próbált uralkodni magán, aztán Mollyhoz fordult:

- Próbáltunk kimenni innen, de az ajtó nem nyílt ki.

- Mi ki tudtuk nyitni - mondta Neil.

- Lehet, hogy befelé sikerül, de kifelé nem hinném - rázta meg a fiú a fejét.

Johnny ekkor felemelte a teáskannát a tűzhelyről, és erősen az egyik ablakhoz vágta. Hatalmas csattanás hangja töltötte meg a kis konyhát, de a kanna visszavágódott anélkül, hogy az ablakon egyetlen karcolás is esett volna.

- Valami különös dolog történik a házzal - mondta a fiú. - Változik. Olyan, mintha... élne.

35. fejezet

Ahogy kiléptek a konyhából, és végighaladtak a folyosón az előtér felé, folyton hallották a falakban az egyre hangosabbá váló, örült szárnyverdesést és motoszkálást, mintha a horda megérezte volna, hogy finom zsákmánya menekülni próbál.

- Beszélnek - szakadt ki Abbyből, amint sietve kiléptek a konyhából Virgil után.

- Kicsodák, drágám?

- A falak. Nem igaz, Johnny? Ugye, hogy beszélnek?

- Néha hangokat lehet hallani - helyeselt a fiú. Számítva arra, hogy az eső újra elered, a gyerekek felvették bélelt esőkabátjaikat.

- Csak nem azt mondod, hogy angolul beszélnek? - kérdezte Molly hitetlenkedve.

- Igen, néha angolul, néha más nyelven. Olyan nyelven, amit nem értek.

Az egész házban finoman nyikorgott a padló, de a fal és a mennyezeti illesztékek is nyöszörögtek. A ház teljes szerkezete úgy recsegett-ropogott, mint egy hajó a viharos tengeren.

Virgil eddig nem nagyon adott hangot, de most hangosan vakkantott, mintha azt mondaná:

- *Induljunk!*

A nyikorgó ház hirtelen még hangosabbá vált, a padló, a mennyezet, az ajtófélfák, az ablakkeretek és a falak egyre hangosabban panaszkodtak.

A vízvezetékek csörögni kezdtek. A csövek mintha forró levegőt akartak volna magukból kilövellni. A hely úgy fujtatott, mint egy fáradt, öreg behemót, aki évezredes álmából tér magához.

Amikor Neil lenyomta a bejárati ajtó kilincsét, az nem engedelmeskedett neki.

- *Tudtam* - mondta a fiú, a kislány pedig kétségbeesetten kapaszkodott Mollyba.

Neil rángatta a reteszt, és minden erejével próbálta kinyitni az ajtót, de az ellenállt.

A nyögések, reccsenések, roppanások és pattogások közepette Molly úgy érezte, a ház összezáródik körülöttük, mint egy állkapocs, összemorzsolja testüket törött fogaival, majd lenyeli, és nem marad belőlük más, mint egy halom por.

Neil ellépett az ajtótól. - Lépjetek hátra! - adta ki az utasítást puskáját felemelve, és a zárra célzott.

Ekkor Virgil a puska csöve elé lépett, és mancsával megérintette az ajtót, amely azonnal befelé lendült.

Molly fejében megfordult, hogy Neil talán csak elveszítette nyugalmát, és ezért rossz irányba fordította el az ajtó gombját, és az valójában nem is volt zárva. De az is lehet, hogy a kutya birtokol valami hatalmas varázserőt, amit eddig nem tapasztaltak. Mindenesetre most nem akarta ennek ellenőrzésére vesztegetni az időt, inkább szó nélkül elindult Virgil és Johnny után, Abbyt szorosan maga mellett tartva.

Amikor kiértek a verandára, Molly megfordult, és megkönnyebbülten látta, hogy Neil közvetlenül mögötte siet, és nem zárták magukba a megelevenedő ház falai, amely egyébként most pontosan olyannak tűnt, mint amikor először látták.

A bíbor ködben Molly attól tartott, hogy kint is hallani fogja a szerkezet recsegését, ropogását, nyöszörgését, ahogyan Poe művében, *Az Usher-ház rejtélyében* is történik, fé-

lelme azonban - szerencsére - nem igazolódott be, mert a ház síri csendben állt ott.

Az ajtó nemsokára, ki tudja milyen gonosz mechanizmusnak köszönhetően, bezárult mögöttük.

A zuzmó a fenyőfa törzsén smaragdzölden csillogott, és gyorsan kúszott felfelé az ágakon, de kifejezetten ünnepi hangulatúnak tűnt ahhoz képest, hogy milyen pokoli dolog növekedett a ház falain belül.

A köd, amely korábban megvastagodott a fejük fölött, most mintha oszlani kezdett volna az alsóbb régiókban. Kissé világosabb is lett.

- Most hová megyünk? - kérdezte Johnny.

Molly Virgilre nézett, aki várakozóan figyelte.

- Ahová a kutya vezet.

A juhászkutya azonnal megfordult, és eliramodott az ösvényen az utca felé.

Mind a négyen követték Virgilt a ködbe, amely elvékonyodott és felszállt, így már két sarokkal messzebb is elláttak.

Molly érzése, hogy odafent viszont a köd jelentősen megvastagodott, helyesnek bizonyult. Attól félt, hogy összenyomja a magasban levő áthatolhatatlan ködtömeg, amely alig engedte át a fényt. Egyre jobban elfogta a klausztrófóbia érzése.

Volt még valami, ami zavarta az egyre lejjebb ereszkedő égen, de amit nem tudott azonnal meghatározni.

Egy fél utcán át követte Virgilt, mikor végre rájött az okra: a ködben minden láthatatlan, és néma tud maradni.

A felhők közül, nyugat felől ekkor fényt pillantott meg, bár nem tudta megállapítani, honnan származik, mert a köd szétszórta a fényugrakat. A világító valami feléjük tartott.

Minél közelebb jött, annál kivehetőbb volt a tárgy korong vagy gömb alakja. A fényforrás a közepén helyezkedett el. Molly úgy gondolta, furgon nagyságú lehet, bár az árnyok pontosan nem voltak kivehetőek, és a jármű magasságát sem tudta megbecsülni.

Nem volt kétsége, hogy egy űrhajót lát. A filmek már felkészítették e látványra.

A tárgy hangtalanul közlekedett, hajtóművei nem berregtek, a levegő sem mozgott körülötte. Nem áramlott belőle vibráció, pulzálás sem, ahogyan a nagyobb hajóból, amibe szíve és csontjai is beleremegtek.

A délnek haladó, irtózatos méretű tárgy, amely nemrégiben elrepült felettük, ezek szerint egy anyahajó volt, s most egy kisebb gép közeledett, amely valószínűleg arról vált le. Talán egy megfigyelő hajó, egy bombázó, esetleg csapatszállító lehetett.

Vagy egyik sem. Ez a háború egyáltalán nem hasonlított egyetlen emberi háborúhoz sem, így nehéz volt bármilyen párhuzamot vonni az eszközöket illetően.

Aztán az űrhajó közelebb kúszott, lelassult, és könnyedén, mint egy hőlégballon, közvetlenül maroknyi csapatuk feje fölött állt meg. Némán lebegett.

Molly szíve egyre izgatottabban dobogott.

Taníts minket törődni, és nem törődni. Taníts meg ülni csöndesen: Molly ezúttal magának mondogatta Eliot sorait, hátha megnyugvást talál az ütemben, erőt merít a ritmusából.

Amikor Abby rettegve nekitámaszkodott, Molly letérdelt, hogy a kislánnyal egy magasságban legyen. Közelebb húzta magához, és segített neki összeszedni magát, hogy szembe tudjon nézni azzal, ami jön.

36. fejezet

Mind a négyen dermedten néztek felfelé, a titokzatos, lebegő tárgyra. Nem mertek megmozdulni.

Amikor először megpillantotta a közeledő fényt, Molly úgy gondolta, hogy futásnak ered a gyerekekkel, és elrejtőzik, de aztán rájött, hogy ha az űrhajó pilótája meg akarja találni őket, akkor meg is fogja. Megfigyelőrendszerük bizonyára sokkal fejlettebb az emberi technológiáknál.

Molly úgy érezte, figyelik, sőt, nagyító alatt tanulmányozzák; feltérképezik minden

fizikai és szellemi adottságát. Egyre jobban feszengett, és egyre jobban félt. Hirtelen előntötte a szégyen - arca vörösen lángolt -, mintha meztelenül állna az idegenek előtt.

Amikor meghallotta magát, amint imát mormol, rájött, hogy szíve mélyén úgy érzi, hamarosan meghal. Itt, az utcán.

A fehér felhőréteg egyre vastagodott, hogy elrejtse a gép körvonalait és egyéb részleteit.

Attól tartott, hogy mindjárt kilő valami sugár, ő pedig elég, és nem marad belőle más, mint egy lángoló zsírdarab a forró flaszteren. Vagy egyszerűen atomjaira bontják; és ha a hajó leereszkedik, és őt felhurcolják a fedélzetre? Akkor szembetalálja magát a földönkívüliekkel, akiktől nem sok jót várhat. Akkor már inkább az atomokra bomlás, mint, hogy mindenféle kísérleteket és megaláztatásokat kelljen kiállnia.

Ám mire mindezt végiggondolta, a fénylő tárgy váratlanul elmozdult a fejük fölül, és gyorsan távolodni kezdett.

A sűrű köd újra bíborszínűvé vált, az utca pedig hamis szürkületbe burkolózott.

Abbyt továbbra is szorosan ölelve, Molly felemelkedett. Neil egyik kezét megnyugtatóan Johnny vállán tartotta.

Mindketten megkönnyebbültek, de nem tudtak beszélni az iménti jelenetről. Mi van, ha az úrhajó, az első hangra azonnal visszatér?

Megkeresték tekintetükkel a kutyát, akiről teljesen megfeledkeztek a történetek közben. Biztosan ő is félt, de úgy tűnt, gyorsan visszanyerte bátorságát, amint az úrhajó eltűnt a ködben. Újra éber volt és figyelmes, készen állt, hogy további gyerekeket kutassanak fel.

Molly hálás volt, hogy a kitűzött feladat ilyen fontos és nehéz, így legalább nincs ideje az ellenséges, új világon törni a fejét, amelyben a következő időszakot le kell élniük.

Virgil elindult, és észak felé vezette őket. Molly észrevette, hogy a sugárzó zuzmó sok helyen megtelepedett: főként a fenyő- és a fügefákon. A Föld átalakítása gyors iramban haladt.

Némelyik fán Molly olyan szürke mohaszakállat látott, amelyet Black Lake környékén eddig soha. A moha néhol vékony és átlátszó, máshol pedig sűrű és áthatolhatatlan volt, s a rothadás és betegség bűzét árasztotta magából.

Két hatalmas fa kidőlt, de úgy tűnt, ennek nem az idegenek munkálkodása az oka, csupán annyira eláztatta az eső a körülöttük lévő földet, hogy gyökereik nem tudtak tovább megkapaszkodni benne. Az egyik fa keresztben rádőlt az úttestre, teljesen elzárva azt, a másik pedig egy házra zuhant, jelentős károkat okozva benne.

Virgil határozottan, egyetlen szimatolás, egyetlen tétova lépés nélkül haladt. Egy háztömbnyit mentek észak felé, majd keletnek fordultak, s felkaptattak a Chestnut Lane-en.

Molly azt gondolta, hogy egy újabb házhoz mennek, amelynek falaiban hemzsegek majd a szárnyukkal verdeső lények, ehelyett azonban a Szent Perpetua templomnál találták magukat a Chestnut Lane és a Hill Street sarkán.

Az épületet a környező hegyekből származó kövekből építették. A mészkő timpanon alatt egy hatalmas, erős, kétszárnyú tölgyfaajtó volt, fölötte a boltív, afölött pedig egy ólomüveg rózsablak.

A templom északi és déli falait szintén ólomüveg ablakok díszítették. Molly tudta, hogy a főhajó oltár felőli végén csak két keskeny ablakon keresztül szűrődik be a halvány fény, de ez is elég volna ahhoz, hogy meglássák, ha valaki elrejtőzött a falak között.

Korábban, amikor Molly és Neil autójukkal végighajtottak a városon, a közös védelem érdekében összeverődött városlakókat keresve, betértek a Szent Perpetuába is, ami akkor tökéletesen kihaltnak tűnt.

Ám Virgil nem a templom főbejáratához ment, mint hitték, hanem az épület melletti temető kovácsoltvas kapujához lépdelt.

Most először tűnt úgy, hogy valóban fél: füleit lelapította, lélegzetét visszafojtotta, farkát behúzta. Hátsó lábai remegtek. Aztán némi habozás után mégis belépett a sírkertbe.

Molly, Neil és a gyerekek vonakodva követték.

Két öreg tölgyfa vetett árnyékot a temető hátsó végében levő sírokra. A hatalmas lombkoronák teteje nagyrészt ködbe burkolózott.

A kapuhoz közelebbi, nyílt területet azonban nem fedte olyan sűrű köd, hogy ne lássák, néhány sír a vandálok áldozatául esett. Gránit köveket, faragott angyalokat, kereszteteket és kelta fejfékat döntöttek le, és törtek össze.

A sírok közül legalább tizenkettő-tizenöt nyitva volt.

Abby egyre szorosabban markolta Molly kezét.

A fűben a sírok mellett sárhalmok, kiásott föld, a sárban pedig különböző koporsótető-darabok heverték.

A nyitott sírokban magasan állt a víz, s az egyikben ott úszkált a foltos, csipkés szélű párna, amelyen egykor a halott feje pihent. A másikban egy fekete cipőt, ruhafoszlányokat, apró csontokat találtak...

A kutya azért hozta őket ide, hogy mindezt lássák, bár Molly nem értette, miért.

Vagy talán mégis tudta e gyalázat jelentését, csak nem volt mersze követni a logikát, mert fogalma sem volt, hová jutna akkor.

37. fejezet

A templom előcsarnokában csupán egyetlen ablak volt, az ólomüveg rózsablak a bejárati ajtó fölött, amelyen alig jutott be fény.

Sötét, mahagónival burkolt épület volt. A levegőben édeskés füstölő illata és penészszag terjengett.

A kutya prüszkölt egyet, hogy orrából kiűzze a furcsa szagokat.

Molly elemlámpája egy gombatelepet világított meg a sarokban, amely az eddig látottakkal szemben hófehér volt.

A példány két létformát tartalmazott, nyilvánvalóan véletlenszerű keveredésben. A kerek, hólyagszerű alakzatok különböző méretben nőttek egymás mellett. Duzzadtak voltak, mintha valamilyen folyadék lett volna bennük, a felületükön pedig tejszerű nyálka fénylett. A lágy anyagú zsákok lassan emelkedtek és süllyedtek, mint holmi tüdők.

A telep körülbelül másfél méter széles, ugyanilyen hosszú és két méter magas volt. Tömör. Rosszindulatú. *Mintha élne, és őket figyelné.*

Molly nem tudta, hogy ezt csak képzele, vagy érzi, de bizonyos volt benne, hogy a fehér hólyagok belsejében gonosz lény rejtőzik.

Jobb szerette volna, ha Abby és Johnny inkább kint marad, a gyerekeket azonban nem hagyhatták egyedül, és Neillel sem akartak elválni egymástól.

Virgil mancsával megérintette az ajtót az előcsarnok és a főhajó között, mégpedig olyan érezhető izgalommal, amely azt sugallta, idejük egyre fogy.

Amikor Molly kinyitotta az ajtót, rögtön jobbra megpillantott egy fehér, márványból készült szenteltvíztartót, de figyelmét aztán a gyertyák vonták magukra, amelyek a templom elejében, a szentély korlátjának jobb oldalán álltak.

Megszokásból belenyújtotta két ujját a kis márvány tálkába, de a hideg víz és a nyugalom érzete helyett keze valami puha, visszataszító dolgot tapintott.

Visszarántotta ujjait, és az elemlámpával a szenteltvíztartóba világított. Egy levágott emberi kéz hevert a vízben, tenyérrel lefelé.

A rémülettől a kiáltás a torkába szorult, s csak erőtlen hörgés szakadt fel belőle.

Hogy a gyerekeket megkímélje a látványtól, azonnal elfordította az elemlámpát a kőtálcáról, és inkább a főhajót világította meg.

- Ne menjetek közel a tartóhoz, ne is nézzetek bele! - figyelmeztette őket, és remélte, hogy a rossz világításban nem látják majd a borzalmat.

Bár friss volt az emlék, Molly nem tudta pontosan felidézni a kéz képét a fejében. Pedig úgy érezte, van valami vele kapcsolatban, amit észre kellett volna vennie.

Ennek ellenére nem fordult vissza, hogy másodszor is megnézzze. Inkább az előtte levő főhajó vontá magára a figyelmét, mivel három gyermeket és két férfit pillantott meg a gyertyák fényében a templom délnyugati csücskében, a szentély előtt.

A távolból az öt alak testtartását védekezőnek, ijedtnek látta. Viselkedésükből arra következtetett, hogy nincs fegyverük, és hogy inkább számítottak a távoli világból érkezett harcosok belépésére, mint az övékre.

Molly váratlanul rájött, hogy a gyertyák között állók egyáltalán nem látják őket, és fogalmuk sincs, hogy ki jött be a templomba. Ezért, ahogy elindultak előre a főhajóban, Molly hangosan megszólalt, barátságosan üdvözölte őket, és bemutatkozott.

Az öt alak azonban továbbra is némán és mozdulatlanul állt, szinte megdermedve a félelemtől. Talán az éjszaka átélt tapasztalatok miatt attól tartottak, hogy átverik őket.

Még a sok gyertya sem világította be a főhajó gyülekezeti részében uralkodó félhomályt.

Ahogy Virgilt követték az oldalhajóban, Molly fülét halk hang ütötte meg, mintha a Miatyánkot mormolta volna valaki, majd egy második, amely ha lehet, még halkabban az Üdvözlégy Máriát mondogatta.

Rájött, hogy jó néhányan kerestek menedéket a Szent Perpetua templomban, Istenhez fordulva e válságban. A hívők egyedül vagy kettesével üldögéltek csendben a sötét padosorokban.

Molly nem akarta megzavarni az imádkozókat azzal, hogy rájuk világít az elemlámpával. Igyekezett tiszteletben tartani áhítatukat.

Ahogy az első padosor és a szentély korlátja közötti nyitott területhez ért, lába alatt megrendült a talaj, majd recsegni kezdett a padló.

Lámpásával levilágított a fényes padlóra. Az elhajlott deszkák kissé elemelkedtek a földtől, amely azt mutatta, alulról nagy nyomás nehezedik rájuk.

Virgil körbeszimatolta a rogyadozó padlót.

A templom alatt pince húzódott. Talán valami nem evilági szörnyeteg vette be magát odalentre, az ünnepi dekorációk, a kazán és a vízmelegítő közé.

A gyertyaállványon minden gyertya égett a kis piros üvegekben, de állt néhány a szentély korlátján, és Mária életnagyságú szobra előtt is, a szentélyben.

A rubint és az arany hullámzó ragyogásban, Molly három gyermeket pillantott meg, mindhárman szeplősek, zöld szeműek voltak. Egészen biztos volt benne, hogy testvérek.

A legfiatalabb, egy öt év körüli, vörösesbarna hajú kislány arca könnyektől csillogott. Abby azonnal megállt mellette, és megragadta a kezét, talán mert ismerték egymást, vagy csak mert rájött, hogy így bátorságot önthet a nála fiatalabb kislányba.

A másik kettő fiú volt, egypetéjű ikrek, nyolc-kilenc évesek lehettek. Húgukkal ellentétben nekik sötét, majdnem fekete hajuk volt. Rémültnek tűntek, de látszott, hogy a tettvágy is feszíti őket. Tenni akartak valamit, de ugyanakkor tudták, ők itt nem sokat segíhetnek.

A gyerekek társaságában lévő négy férfi láthatóan nem volt a rokonuk. Az első magas és vékony volt, erős ádámcsutkával és hegyes orral. Idegesen rágta alsó ajkát, és üzönten tekintgetett körbe.

A másik férfi alacsonyabb, testesebb volt, dundi kezét idegesen tördelte, és őszinte bocsánatkéréssel mondta:

- Sajnálom, annyira sajnálom, de nem tehattünk mást.

- Mit sajnál? - kérdezte Neil.

- Nincs fegyverünk - mondta a testes férfi. - Reméltük, hogy maguknak van, és lám, tényleg. Bár nem tudom, van-e értelme használni.

- Nem szeretem a rejtvényeket - jegyezte meg Neil.

- Figyelmeztethettük volna magukat, hogy ne jöjjenek ide, de akkor velünk mi lesz? Ezért engedjük, hogy beszéljenek a csapdába. Sajnálom.

Újabb rengés rázta meg a padlót. A piros üvegekben megremegett a gyertyák lángja.

38. fejezet

Bármilyen is volt a templom alagsorában, a zömök férfit láthatóan sokkal jobban nyugta-

lanította a mögöttük levő sötét szentély, és az előttük a padokban ülő imádkozók. Tekintet idegesen kapkodta egyik sötét árnyékról a másikra.

- Ki tud vinni innen? - kérdezte a magasabbik, mintha elfelejtette volna, hol vannak az ajtók.

Molly hirtelen mozgást hallott a háta mögül. Mintha a padokban imádkozók egyszerre felálltak volna, az oltár felől érkező hívó szóra.

Amint megfordult, Molly lelki szemei előtt megjelent a szenteltvíztartóban heverő emberi kéz. Most végre tudatosodott benne, mi az a fontos részlet, ami felett belépésükkor, a rémülettől megzavarodva, elsiklott. Azt a kezet biztos, hogy nem a közelmúltban vágta le. Duzzadt volt és elszíneződött, tele kelésekkel és hegekkel.

Egy régóta halott ember keze hevert a tartóban. Nyilván a balzsamozás miatt, csak lassan adta meg magát az enyészetnek, ezért nem mállott szét teljesen a sírban.

Molly elemlámpája vagy tíz álló alakot világított meg a padok között. Nem imádkozó emberek voltak, hanem lélektelen, féregrágtá testek, rothadó ruhákban. Csupán testük mozgott újra, valószínűleg valami varázslat révén. Átverés. Paródia. Istenkáromlás.

Megint csak arról van szó, hogy ez a nem földi hatalom, amely rájuk telepedett, nem tesz különbséget élők és holtak között, sőt szerves és szervesetlen között sem. Úgy tűnt, az uralmat a Földön nem a Tejútról, vagy egy másik galaxisról érkező idegenek vették át, hogy átalakítsák, hanem egy teljesen más univerzumból érkező lények, akiknek hazájában a természet törvényei teljesen eltérnek az ittenitől.

Az emberiség valósága, és a Föld új birtokosainak tökéletesen eltérő valósága összeütközött, és összekapcsolódott. Úgy tűnt, most minden lehetséges ezen az új világok legrosszabbikán.

Ahogy felálltak, a halottak körül felkavarodott a bomlás szaga. A fehér gomba bűzét is sokkal áthatóbban lehetett érezni.

Virgil - aki sokszorta élesebb és kifinomultabb érzékszervekkel rendelkezett - biztosan tudta, hogy mik ülnek a sötét padsorokban, de amikor korábban elhaladtak mellettük, nem jelzett nekik. A kutya most az öt gyermek mellett állt. Molly még sosem tapasztalta, hogy egy négylábú ennyire komolyan vette volna megbízatását, aztán eszébe jutott, hogy a kutya sokkal több, mint aminek látszik.

A balzsamozó öltései nem mindenhol tartottak megfelelően, és az egyik halott mindkét szeme felnyílt. Az elemlámpa fénycsóvája azonban nem hályogos szemgolyókat mutatott, hanem a koponya, szemüregből kibuggyanó tartalmát - az ismerős fekete-sárga pöttyös gombát.

Molly torkát összeszorította a félelem. Szíve hevesen dobogott, ugyanakkor csodálkozva állapította meg, hogy e sírból kikelt zombik közel sem rémítették meg annyira, mint a kocsmában Render.

Egy másik élőhalottnak nyitott bordáin keresztül türemkedett elő a fekete-sárga gomba, amely, mint egy kígyó, már jobb karjára is feltekeredett, csuklótól vállig.

A templom padlója ismét megremegett, a deszkák recsegték-ropogtak, mintha alatta valami egyre éhesebb lenne, és készülné a percre, amikor elpusztíthat mindent.

Három gyertya leesett a korlátról. Az egyik magától kialudt, a másik kettőt Neil taposta el.

A halottak megmozdultak. Nem csoszogtak, nem acsarogtak, nem fröcsögtek a haragtól, mindössze közömbösen elindultak a folyosókon, hogy elzárják a templom minden kijáratát. Lassan, szinte méltóságteljesen haladtak.

Ha vissza akar térni a előcsarnokba, hogy a főbejáraton át menekülhessen ki, Mollynak legalább három feltámadt Lázárral kellett volna szembenéznie, ehhez pedig nem sok kedve volt, főleg most, hogy a gyerekekről is gondoskodnia kellett.

Neil, mintha olvasott volna a gondolataiban, így szólt:

- Van másik kijárat is. A sekrestyén át, a hátsó ajtón keresztül a plébánia udvarába.

- Nem jó - mondta a magas férfi elhaló hangon.

A kijelentés megerősítéseként csattogás hallatszott a sekrestyéből, a korláton túlról, a szentély sötétségéből.

Bár nem szívesen fordította el elemlámpáját a főhajóban lassan mozgó hullákról, Molly mégis a hang felé lendítette a fénycsóvát. Az oltárnál egy pap állt.

Illetve, ami megmaradt belőle.

Dan Sullivan atya - aki ebben a egyházközségben szolgált majdnem három évtizeden át - előző év augusztusában halt meg. Most azonban visszatért az oltárhoz, mintha életének napi rituáléi beleégték volna bebalzsamozott testének sejtjeibe, és most is munkára kényszerítenék őt.

Abból a szögből, ahol állt, Molly csupán a profilját látta, de így is megismerte. Fekete öltönyt, papi inget viselt, azt, amiben tizenhárom hónappal ezelőtt eltemették. Egykor vörös, ma már ősz haja összeragadt a kosztól, papi öltönyét sár szennyezte.

Alig egy perccel azután, hogy a fénycsóva rátalált, a halott pap megragadta a hímzett terítőt, amely az oltár elejét takarta és nagyot rántott rajta. A szentségtartó a padlóra zuhant, szétnyílt, és kihullt belőle a kehely és a kehelytányér.

El kellett haladniuk e kísértet mellett, hogy a sekrestyébe jussanak. Egy ellenfél azonban kevésbé volt ijesztő, mint tíz.

Újabb remegés a padló alatt, ezúttal még erőteljesebb. Megrázkódtak az oszlopok, a mennyezeten megcsörrentek a csillárok üvegdíszei.

A korláton álló utolsó gyertyák is leestek, és begurultak a pad alá.

Neil bekapcsolta az elemlámpáját, és átnyújtotta a zömök férfinak. - Majd én megyek elől. Maga maradjon szorosan a jobb oldalamon, és világítson elém.

Virgil átugrott a szentély alacsony korlátján, az öt gyermek pedig utána iramodott.

A főhajóban a halott imádkozók lassan, minden sürgetés nélkül közeledtek, mintha pontosan látnák a jövőt és tudnák, hogy gonosz szándékaik teljesülni fognak, akár sietnek, akár nem.

39. fejezet

Elhaladtak a vörös üvegben égő gyertyák polca mellett, és az alacsony korláton át beléptek a szentélybe. Molly a magasabbik férfi után lépkedett, aki a gyerekek és a kutya nyomában haladt. A sor elején Neil volt, háta mögött az elemlámpát tartó köpcös férfival.

A férfi folyamatosan jobbra-balra pásztázott a lámpával, ahogy Neil kérte.

Molly a sarkokban megbúvó sötét árnyakat próbálta elűzni elemlámpája fényével, mert attól félt, előbb-utóbb valamilyen támadás éri őket.

A kórus számára elkerített rész az oltár és közöttük húzódott. A lépcsőzetesen egymás fölé helyezett székek eldőlték az egész épületet megrázó rengések erejétől.

Elhaladtak a kórus és az orgona mellett, s ahogy sietve lépkedtek a sekrestye felé, az egykori Dan atya elindult, hogy elkapja őket.

Molly lámpájának fénye a halott pap felpuffadt, hamuszürke arcába világított. A bal szeme nyitva volt, a felső szemhéjából szakadt cérnadarabok lógtak. Kimeredt szeme kifejeztelenül bámult rá.

Ez a teremtmény is a kétségbeesés hírnöke volt, aki összezúzta maga körül a reményt és a bátorságot. Molly legszívesebben elfordította volna tekintetét, de nem tehetette. A félelem és a döbbenet fogva tartotta. Hasonló érzés lett rajta úrrá, mint amikor Renderrel találkozott. Amit itt látott, az a halál volt a maga teljes valójában, ám életnek álcázva. A templomban eluralkodott az eszeveszett új világ rendje, amelyet a távoli csillag hercegei erőszakoltak rájuk. Valóra váltak a legsötétebb csodák, amelyek bántották, fenyegették, ugyanakkor lenyűgözték, és bűvöletbe ejtették őket.

A pap arca hirtelen szétnyílt. A benne fészkelő valami kirobbant, az arc külső része oldalra hajlott, és a kócos, ősz haj közül egy rémítő, vöröses színű, csápokkal és tíz centi hosszú tüskékkel vagy fullánkokkal rendelkező életforma bukkant ki. Nyúlványainak mindegyike vonaglott és égnek állt.

A boltíves helyiségben, gyors egymásutánban több lövés visszhangzott.

A mellkason lőtt, oszladozó hulla hátratántorodott, és a padlóra esett.

A hullába költözött valamit azonban nyilvánvalóan nem bántortalanította el néhány

lövés. Megrázta magát, és az oltárterítőbe kapaszkodva újra talpraevickélt.

A pisztoly nyilvánvalóan nem sokat ért ellene, hiszen a zombit valószínűleg egy teljes tár lövedék sem állíthatná meg. Az inkább állati, mint növényi életforma nagyon ellenállóknak látszott.

A csoport továbbhaladt az elemlámpa fényében. Alig tettek két lépést, amikor a padló hatalmas erővel megrázkódott, és recsegve szétnyílt.

Molly mebotlott, és majdnem elesett.

Átható bűz szállt fel az alagsorból, s ezzel egy időben Molly megpillantott valamit.

Talán valami bogár, gondolta.

Az erőtlen fényben egy pillanatra egy fényes páncél, szarvak, csipkézett állkapocs, és egy páncélos hasfal villant meg a szeme előtt. Rovarféle lehetett, hatalmas példány. Összetett szemek, különös, fénylő tekintet. Az egész állat csupa gyomor, mint egy cápa.

A zömök férfi ekkor hatalmasat ordított, mert a lény a szentély padlójáról magával rántotta az alagsorba.

Aztán a szörnyeteg ahogy jött, egy pillanat leforgása alatt el is tűnt.

Az öt kisgyerek eddig szorosán összekapaszkodott a rémülettől, de amikor megmozdult a padló, és a kövér férfi eltűnt alatta, hárman a földre estek, a szeplős, vörös hajú kislány pedig a lyukba szédült. Még idejében sikerült elkapnia egy deszka törött végét, s most két kézzel kapaszkodva kapálózott a mélység felett.

A kislány alatti sötétségből a férfi elkínzott sikolyai hallatszottak. Kegyelemért és gyors halálért könyörgött a lassú, kíméletlen kimúlás helyett.

40. fejezet

A gonoszság lehet túl mély ahhoz, hogy észérvekkel felfogható legyen.

A tizenkét lányi mélységben húzódó alagsorban Molly szemei számára teljesen áthatolhatatlan volt a sötétség.

A köpcös férfi elejtette a lámpáját, amikor a lény lerántotta a mélybe. A lámpa a falhoz gurult és most a sekrestye felé világított.

Molly nem mert saját elemlámpájával a lyukba világítani, félt, hogy felidegesíti az odalent rejtőző teremtményt. Inkább a magas férfi kezébe nyomta a lámpát, és megkérte, hogy pásztázza végig a szentélyt, és figyeljen minden apró rezdülésre, neszre, hogy Neil, ha kell, megállíthassa puskájával a támadót.

Ő maga pedig letérdelt és megragadta a levegőben himbálózó kislányt, aki a lenről jövő vérfagyasztó sikolyoktól csak még inkább megdermedt. Hiába fogta őt Molly, nem merte elengedni az összetört deszkát.

- Engedd el, majd én kiemellek. Fel akarlak emelni - mondta Molly biztatóan.

A kislány könyörögve nézett rá; alig várta, hogy segítsen rajta valaki, de nem bízott senkiben.

Molly azonban nem adta fel. Megpróbált kapcsolatot teremteni a kislánnyal, hogy kicsit oldja félelmét. - Hogy hívnak, kicsim? - kérdezte.

Alulról ekkor reszkető, sutyorgó hangok szálltak fel, és a szerencsétlenül járt férfi kétségbeesett és elhaló hangja hallatszott.

A kislány zokogni kezdett.

Testvérei is odajöttek, és a lyuk fölé hajoltak, hiába mondta nekik Molly, hogy maradjanak ott, ahol vannak. Egyikük kérlelni kezdte a kislányt:

- Bethany, segíteni akar neked. Engedd, hogy segítsen!

A halott pap teste nyilvánvalóan újra feltápászkodott, mert eldőrdült Neil fegyvere.

A lövés hangja visszaverődött a boltívekről és az ólomüveg ablakokról, ezért Neilnek kiabálnia kellett:

- Molly, siess!

- Bethany - rimánkodott Molly -, kérlek, engedd el a deszkát!

Ekkor újabb lövés dördült, jelezve, hogy már nemcsak a pap hullájától kell tartaniuk. Molly hátra sem nézett, mi lehet az, mert végre valami reményfélét látott a kislány

pillantásában.

- Bethany, kérlek, bízz bennem! Akár meg is halok érted, ha kell. Ha leesel, akkor én is utánad megyek. Kérlek, higgy nekem!

Molly mögött ekkor sárga fény lobbant. A leeső mécsesek felgyújtottak valamit.

- Bízz bennem!

A kislány tekintete ekkor Mollyról átvándorolt valami másra, és zokogása alábbhagyott.

A kutya állt meg Molly jobb oldalán. A hűséges Virgil bátran odalépett a lyuk széléhez.

Lentről a szenvedő férfi nyögései hirtelen elhallgattak.

Molly erősen fogta Bethany karját. Lenézett a kislány mellett a mélybe, de csupán sötét árnyak mozgását látta. A suttogó hangok értelmét nem tudta kivenni.

Egy pillanatig a kislány némán nézte a kutyát, majd így szólt Mollyhoz:

- Segíts! - Ahogy ezt kimondta, a pánik eltűnt zöld szeméből.

Molly erősebben megragadta Bethany felkarját, és lassan húzni kezdte. A kislány elengedte a deszkát, és lábával rugdalózva - mintha attól félne, hogy valami elkapja lentről - kimászott a lyukból a folyosó padlójára.

A lángok most már bevilágították a falakat. Molly füstszagot érzett, majd meg is látta a padlón kavargó szürkeséget.

Molly óvatosan, de gyorsan elindult a megrongálódott padlón, a gyerekeket maga előtt noszogatva, hogy valami biztonságosabb részt találjanak. Visszanézett, és megpillantotta a hajóban gyorsan terjedő lángokat.

Egy égő ruhás hulla kinyitotta a szentélykorlát kapuját, és lángoló hajjal, elszántan közeledett feléjük.

Molly gyorsan elfordult, és a magas férfi után indult, aki Bethanyval és két testvérével már kicsit előtte járt. Együtt haladtak Neil, Abby és Johnny után, a sekrestye felé.

Ekkor mintha földrengés rázta volna meg az egész épületet. A padló felpúposodott, visszazuhant, hullámozott.

A magas férfi megbotlott és majdnem a mélybe zuhant, de karjaival kapálózva visszanyerte egyensúlyát.

Ám ekkor a mélyből egy százlábúhoz, dongóhoz és fülbemászóhoz egyszerre hasonlító szörny csapott ki, és átdöfte a férfi hasfalát egyik fullánkjával, ami olyan hosszú volt, mint egy lándzsa, és lerántotta a mélybe.

Molly hirtelen perzselő meleget érzett a hátánál. Lelki szemei előtt látta, amint a lángoló hulla tüzes keze a haja után nyúl. Rohanni kezdett.

41. fejezet

A hórihorgas férfi rettegéssel teli kiáltásai visszhangoztak a mélyből, s hangja összekeveredett valami meghatározhatatlan eredetű sziszegéssel, és a rémült gyerekek síkolyaival. Molly alig tudta kivenni, mit kiabál Neil, olyan erősen lüktetett a szíve.

Neil előre lépett, és Molly felé fordította a fegyverét. Molly lehajolt, és a füstbe vetette magát, így a férje rá tudott löni a mögötte fenyegető rettenetre.

Molly visszatartotta lélegzetét, mégis az orrába jutott a zsíros permet, aztán öklen-dezve és köpködve sikerült lábra állnia.

A szakadt, rongyos ruhás imádkozók lassan közeledtek. Közülük soknak lángolt valamelyik része, és égő darabok potyogtak le belőlük.

A föld rengett, a falak remegtek, az ablakok megcsörrentek.

Virgil vakkantott egyet, hogy haladásra bírja őket.

Molly egyetértett, mert ismét meghallotta a puska dörrenését.

Johnny felvette a földről az elemlámpát, amelyet a kövér férfi ejtett el, és Mollynak adta, aki másik kezében a pisztolyt fogva berúgta a sekrestye ajtaját.

A küszöbön túl alig láttak valamit a sötétben.

Molly idegesen pásztázott ide-oda lámpájával, készen arra, hogy bármire rálőjön,

ami megmozdul.

A templom megremegett, a szekrény ajtajai kivágódtak, Molly pedig kétszer rálőtt a reverendára és a miseruhára.

Virgil megkerülte a nőt, és gyorsan a külső ajtóhoz ment.

A templom alagsorából kísérteties nyögések, vad csaholás szűrődött ki. A padló remegett és ezúttal besüppedt.

Molly a gyerekek felé kiáltott, de azok már elindultak utána. Mögöttük Neil állt az ajtóban, a szentély felé fordulva, készen arra, hogy fedezze a visszavonulásukat.

A padló hirtelen szivacsossá vált, és minden lépésnél hártaként megremegett.

Molly kivágta a külső ajtót, a kutya pedig kirohant az épületből.

A nő és a gyerekek utána. A plébánia udvarán a már szokásos, lilás köd ült, pedig már jócskán benne jártak a délelőttben. A ködfelhő alacsonyan és sűrűn borult a városra.

A kis csapaton kívül senki nem volt az utcán, sem földi, sem idegen lény. Black Lake teljes némaságba burkolózott.

Amikor végre Neil is kihátrált a sekrestyéből az udvarra, az épületben kitört a káosz. Hatalmas mennydörgés rázta meg a falakat, mintha ezer mennykő csapott volna le az égből.

A kőfalak omlani kezdtek, és a sekrestye nyitott ajtaján át sűrű porfelleg szállt az udvarra.

A padló valószínűleg beszakadt, és az alagsorba zuhant. A tűz hirtelen rövid időre alábbhagyott, majd minden eddiginél erősebben és fényesebben csaptak fel a lángok, megvilágítva a színes ablakokat.

De még e dübörgés sem csalt ki senkit az utcára. Az emberek valószínűleg baseballütőket és egyéb fegyvereket szorongatva rejtőztek a házukban, de az is lehet, hogy máshová menekültek, vagy meghaltak. Sőt, ennél rosszabb eshetőség is volt - az élők testébe talán beköltöztek az idegen gombák, és most gyors tempóban fejlődve várták a megfelelő időpontot.

42. fejezet

A lángoló templom megvilágította a bíbor eget, Mollynak azonban már elege volt a látványból. Csak azt remélte, hogy a beszakadó padló és a tűzvész elpusztítja a pincében rejtőzködő szörnyeteget, és hamuvá változtatja a járkáló hullákat. Elfordult, és a kerten keresztül az utca felé kezdte tessékelné a gyerekeket.

Neil megrendültnek, de elszántak látszott, amikor csatlakozott hozzájuk. - Most hová?

- Ha Virgil még máshová is el akar vezetni - mondta Molly -, akkor követnünk kell őt, de először visszamegyünk a kocsmába.

- Miért?

Mollynak eszébe jutott Cassie, a kilencéves, kék szemű kislány, az egyik hezitáló pár lánya, akit otthagytak a bárban. Felidézte, milyen izgatottan szaglászott a kilenc kutya a terem padlóján, és biztos volt benne, hogy nem ételmaradékok után kutattak.

- Ha a kocsmának van pincéje, biztosan van ott lent valami, erre mérget veszek. Ki kell hoznunk a többieket onnan, mielőtt késő lesz.

Alig húsz lábra voltak az utcától, amikor egy mozgó valamit pillantottak meg a lilás ködön keresztül, a plébánia pázsitján. A csapat megállt.

Egy fehér gombakolónia - hasonló ahhoz, amit a Szent Perpetua előterében láttak - közeledett.

Különböző nagyságú, kerek, hólyagszerű részekből állt, melyeken tejszerű váladék csillogott, és lágy, erekkel behálózott zsákok lógtak rajta, amelyek folytonosan megteltek, majd összeestek, mintha lélegeznének. A lény, vagy lények, olyanok voltak, mintha kifordították volna őket, szinte felismerhetőek voltak belső szerveik. Nyolc kurta, de erős lábukon haladtak előre.

A gyerekek közelebb bújtak Mollyhoz, aki erőt és bátorságot merített feltétlen bi-

zalmukból.

Neil három újabb töltenyt helyezett puskája tárába.

A lény, amely Virgilnél kétszer nagyobb volt, komótosan haladt előttük. Bár Molly nem látta, hol vannak a szemei, ha vannak egyáltalán, mégsem zárta ki a lehetőséget, hogy a teremtmény sokkal nagyobb sebességre is képes, ha észreveszi őket. S az is lehet, hogy a látásnál sokkal megbízhatóbb érzékszervek irányítják. A krokodil is képes gyorsabban mozogni, mint az ember, ha éhes, vagy feldühítik.

Ha ez a túlzottan is valóságos kísértet tényleg csak gomba, vagy hasonló növényi életforma, nem valószínű, hogy olyan veszedelmes ragadozó volna, mint a *Rémségek kicsiny boltjában* szereplő húsevő növény. Másrészt azonban, az ártalmatlan növények nem növesztenek lábakat, és nem változtatják a helyüket.

A hátuk mögött a templom ablakai berobbantak a hőségtől. Színes üvegcserep záporozott alá.

Narancssárga tűz fénye vetődött az esőáztatta fűre, különös színűre festve a nyálkás testű lényt.

Mollynak az jutott eszébe, amikor az előtérben először pillantott meg egy ehhez hasonló, nagyobb példányt. Már akkor is arra gondolt, hogy a lény gonoszszágot, rosszakaratot sugároz, és mintha figyelte volna őket.

Derek Sawtelle talán valóban részeg volt, de mégis rátapinthatott a dolgok lényegére, amikor azt mondta, hogy azon a bolygón, ahonnan ezek a betolakodók jöttek, az állati és a növényi élet között nincs olyan egyértelmű különbség, mint itt a Földön. Következésképpen nem könnyű felismerni, melyikük ragadozó.

A kreatúra nem tért le eredeti útvonaláról, nem indult el felénk, hanem egyenesen dél felé masírozott.

Ahogy távolodott, váratlanul különös, zavarba ejtő hangot adott ki, amitől Molly úgy érezte, szétrobban a feje. E sápadt szörnyeteg szomorú, női sírásra emlékeztető hangot bocsátott ki.

Egy pillanatig nem is akarta elhinni, hogy a hang forrása ez a lény, ezért körülnézett, hátha megtalálja a közelben síró embert. Senkit sem látott.

Kétségtelenül a nyolclábú fürtelem gyászolt ily keservesen. Sírása tökéletesen valóságosnak tűnt, s az emberi fül számára úgy hangzott, mint egy magányos jajkiáltás, s ez felkavarta Mollyt. Persze nagyon valószínű, hogy a hang félrevezetés volt csupán.

Egy ilyen visszataszító, nyugtalanító, sőt vérfagyasztó lény nem adhat ki ilyen szármalmas hangokat.

A lény ekkor elhallgatott, ám egy perc múlva valahonnan az utca túloldalán álló házak mögül halk válasz érkezett a sirámokra.

Egy másik lény is volt a környéken, ezért az őt szólító rémség megállt.

Ekkor egy másik irányból is felhangzott a különös hang, ezúttal mélyebben, mintha egy síró férfit hallanának.

Amikor e hangok elhallgattak, a szörnyeteg újra elindult, folytatta eredeti útját.

Szürreális. Teljesen valószínűtlen.

- Odanézz! - mutatott északi irányba Neil. Egy újabb lény kúszott elő a sűrű ködből, némán haladva a városban délnyugat felé.

- Ott is van egy! - mondta megint.

A következő fénylő kreatúra nyugatról bukkant fel, és elindult kelet felé a szerpentinon.

HATODIK RÉSZ

„De mögöttem hallom, hideg huzat,
Csontzene közeleg, s a kuncogás
fültől fülig hasad.”

*T. S. Eliot: Átokföldje
(Vas István fordítása)*

43. fejezet

Útban a Szent Perpetua templomból a kocsmá felé, Johnny és Abby végig Neil mellett haladt, Virgil pedig mögöttük ügetett, és éberrel figyelt minden irányba. Mintha megértette volna, hogy pillanatnyilag a védekezés az elsődleges kötelessége, nem pedig a csapat irányítása.

Kis csoportjuk élén Molly haladt az ikrekkel és húgukkal. A fiúk neve Eric és Elric Crudup volt, és éppen tíz évvel ezelőtt, újév napján születtek. Nevüket viking hősookról kapták, bár egyetlen skandináv ősiük sem volt.

-A szüleink imádták az Aquavitet és az Elephant sört - mondta Eric. - Egyiket a másik után itták.

- Mindkét sört Skandináviában készítik - magyarázta Elric.

Kishúguk - akit világos fűrtjeivel már könnyebben nézhetek volna skandinávnak, mint sötét hajú bátyjait - szívesebben vette, ha második keresztnévén Bethanynek szólítják, mert első neve Grendel volt.

Szülei azért adták neki ezt a nevet, mert tetszett nekik, hogy olyan északiasan hangzik. A kislány már majdnem betöltötte a negyedik életévét is, amikor a szülők rájöttek, hogy azt a szörnyet hívták Grendelnek, akit a mondabeli Beowulf megölt. A skandináv mítoszok közt, úgy tűnt, kevésbé ismerték ki magukat, mint az északi szeszek között.

A templomban elpusztult két férfi nem volt a Crudup-testvérek rokona. A köpcösebb, akit utólag Mr. Fosburke-ként említettek, abban az általános iskolában tanított, ahová a gyerekek is jártak. A magasabb férfit nem ismerték.

Eric, Elric és Bethany úgy hitték, hogy szüleik még életben vannak - anyai nagymamájukkal együtt, aki szintén velük élt -, bár az éjszaka „átmentek a plafonon”, magukra hagyva őket.

Később, amikor az áramszolgáltatás megszűnt, a három gyerek már annyira félt, hogy nem mertek otthon maradni. Két sarkot rohantak lefelé a zuhogó esőben, hogy a templomban találjanak menedéket, de a gonosz itt is rájuk talált.

...átmentek a plafonon...

A bíborlilás ködtengerben, a halvány, halottasházakban szokásos fényben, a szabadon kószáló, gonosz, földönkívüli szörnyek között, Molly számára az volt a legfontosabb feladat, hogy éber maradjon. Miközben sietve haladtak az utcán, feszülten figyelt minden árnyékra, ezért képtelen volt arra koncentrálni, hogy kiszedje Ericből, Elricből és Bethanyból, pontosan mit is értettek azon, hogy a szüleik „átmentek a plafonon”.

A gyerekek próbálták lépést tartani vele, és közben elmesélték, mit láttak.

- Egyszerűen felrepültek a nappaliból - mondta a hatéves Bethany, aki figyelemreméltó gyorsasággal tért magához az őt ért trauma után, amikor is egyetlen deszkába kapaszkodva himbálózott a szörnyű rovar fölött.

- Úgy lebegtek, mint az úrhajósok. Mintha nem is létezne gravitáció - mondta Elric.

- Felrohantunk - folytatta Eric.

- A hálószobában bukkantak elő, de aztán onnan is felszálltak - mondta Elric.

- Nagyon félttem - görbült le Bethany szája.

- Mi is - tették hozzá az ikrek egyszerre.

- De a nagyi nem félt. Egyáltalán nem.

- Megbolondult - jelentette ki Eric.

- Nem is igaz - ellenkezett Bethany.

- De igen. Teljesen becsavarodott - erősködött Eric. - Nevetett. Hallottam, ahogy vihog.

Egy közeli kertből vagy utcából ekkor síró női hang ütötte meg a fülüket. Normális esetben Molly azonnal a hang forrásának keresésére indult volna, most azonban csupán a gyerekekre volt hajlandó pazarolni könyörületességet. Különben is biztos volt benne, hogy a hang csapda, a fehér lények hangja.

Meggyorsította lépteit, mert eszébe jutott, hogy Cassie még a bárban van, a része-

gek és az önámítók kétes értékű felügyelete alatt. A három kisgyerek igyekezett lépést tartani vele.

- Na jó, mindegy, hogy a nagy megbolondult vagy sem, az csak később volt - mondta Elric. - Először felszaladtunk, és láttuk, hogyan jönnek fel anyuék a nappali padlóján át.

- Azután pedig felrepültek és átmentek a hálószoza plafonján.

- Felkaptak minket is - mesélte Bethany -, mint egy pelyhet, de aztán mégis elengedtek.

- Nem tudtak megfogni bennünket - mondta Eric.

- Amikor később megint megpróbálták - emlékezett Eric -, a nagy ládába kapaszkodtam.

- Én pedig Elricet fogtam, mert attól félttem, hogy ő is felrepül utánuk - mondta Bethany.

- Hogy érted azt, hogy a plafonon keresztül? - kérdezte Molly döbbenetben.

- Ahogy mondtam - felelte Eric. - Mintha a plafon nem lett volna szilárd. Mintha csak olyan álombéli plafon lenne.

- Azt hittük, hogy mi is felrepülünk, ahogy ők - mondta Bethany -, de nem így lett.

- Felmásztunk a létrán a padlásra, ők pedig ott sikoltoztak fent - mondta Eric.

- De később, mikor a nagy repült el, ő nem kiabált - emlékeztette Bethany.

- Nem, mert megbolondult.

- Nem igaz!

- De igen!

- Szóval, anyu meg apu kiabáltak, és próbáltak valamiben megkapaszkodni - folytatta Elric.

- Azt kiabálták nekünk, hogy „Gyerünk már, kis szarosok, csináljatok valamit!” - mondta Eric.

- Sok csúnya szót mondtak - emlékezett Bethany. - Rondábbakat is, de mi megígértük néhány hónappal ezelőtt, hogy nem beszélünk csúnyán.

- Akartunk segíteni - bizonygatta Eric -, de nem tudtuk, mit tegyünk. Nem tudtuk mi-be kapaszkodni, így egyszerűen átrepültek a tetőn.

Befordultak egy utcába, ahol a fák nagy részét már körülfonta a szürkés moha. A göcsörtös törzseket eltakarta, és eldeformálta a fényes zuzmó.

- Nem tudtunk felmenni a tetőre - mondta Eric Mollynak -, így nem is láttuk, mi történt ezután.

- De a hangjukat hallottuk - suttogta Bethany komolyan.

- Sikoltoztak - mondta Eric -, ott kint az esőben, a ház felett.

- Féltünk.

- Nagyon.

- Aztán gyorsan elhalt a hangjuk az esőben - folytatta Eric.

- Felszippantotta őket a fénycsóva - magyarázta Bethany.

- Az anyahajó - mondták az ikrek egyszerre.

- Legalábbis azt hisszük - bólintott a kislány is. - Tehát vissza fognak jönni. Akiket felszippantanak, előbb vagy utóbb vissza is küldik, bár néha máshová teszik le őket.

A megfertőzött fák kinövésekkel borított ágai egészen az utca közepéig nyúltak. Molly ezt látva kis híján visszafordult, bár tudta, hogy már nincsenek messze a bártól.

A teljes szélcsendben Molly halk neszezést hallott a fejük fölül. Felnézett az ágak ködbe vesző sűrűjébe de nem látott túl sokat.

A gyerekek is féltek, s e félelmet még több fecsegéssel próbálták elnyomni.

- Aztán később, mikor a nagy után másztunk fel a padlásra - mondta Elric Mollynak miközben végighaladtak a kísértetjárta erdőhöz hasonló ág-alagúton -, az a dolog ott volt, bár először nem láttuk.

- De a szagát azonnal éreztük - tette hozzá Eric.

- Olyan szaga volt, mint a záptojásnak és az égő gyufának - mondta Bethany.

- Mint a szarnak - vágta ki Elric durván.

- Kakának - javította ki feddően Bethany. - Záptojás, égő gyufa és kaka.
A följük boruló lombokban, Molly gyors, finom mozgást vett észre, de nem tudta kivenni, mi a csuda az, amely ágról ágra követi őket.

- Nem láttuk azt a valamit, amíg nagy át nem ment a tetőn - mondta Elric.
- És aztán sem láttuk pontosan - idézte fel Bethany.
- Pedig akkor még volt áram - tűnődött Eric -, égett a villany a padláson.
- De amikor egyenesen arra a dologra néztünk, nem láttuk a részleteit, csak az alakját - mondta Elric.
- Amit mindig változtatott.
- A legtisztábban a szemem sarkából láttam - mondta Eric. - A padlásfeljáró ajtaja mellett volt, és jött felénk.
- Akkor már nagyon féltünk - ismerte be Bethany.
- Be voltunk szarva - mondta Elric, majd hozzátette: - Bocs, Grendel.

Minél tovább haladtak az ágak baldachinja alatt, Molly annál intenzívebb mozgást érzékelt a fejük fölött. Gyanította, hogy már nem csak egy, hanem számos lugaslakó lény követi őket.

Amikor Neilre, Abbyre, Johnnyra és Virgilre pillantott, látta, hogy ők is hallják a fák között mocorgó különös lényeket.

Neil két kézzel markolta a puskát, készen arra, hogy bármilyen irányba lőjön, ha az ágak közül rájuk tör az a valaki vagy valami.

- Az a dolog a padláson - mondta Elric - biztosan elvitt volna minket, ha az a nő nem kergeti el.
- Hiti - bólintott Bethany.
- Hirtelen előlépett a levegőből. Olyan volt, mint az a fickó abban a régi filmben, a *Csillagok háborújában* - mondta Eric -, de persze ő nem fickó volt, és nem volt sem fénykardja, sem bármilyen más kardja.

Közvetlenül Molly előtt a mohák megremegtek, mert megjelent köztük az egyik vadász keze, és megkapaszkodott egy ágban, hogy egyensúlyát megtartsa.

- Obi-Wan Kenobi - talált rá Elric a névre.
- Igen, ő az - csapott le Bethany. - Úgy hívták azt az öregembert.
A megjelenő kéz akkora lehetett, mint Mollyé, de eggyel több ujj volt rajta, és mélyvörös, pikkelyes, hüllőszerű karmaival nagyon erősnek tűnt.

- Az a nő viszont nem volt öreg - mondta Eric.
- De, elég öreg volt - vélte Bethany.
- Jó, de nem olyan öreg, mint Obi-Wan Kenobi.
- Ez igaz.

A lény ujjain négy ujjperc volt, a végén pedig fekete karom, olyan hegyes, mint egy rózsa tüskéje. Am a skarlátvörös kéz ekkor hirtelen elengedte az ágat, és eltűnt a lombok között, s a láthatatlan lény tovább haladt előttük.

- Fogalmam sincs, hogyan tudta távol tartani tőlünk - elemezte tovább Eric a padláson történeteket.
- Megbabonázta őket - felelte Bethany. Molly elcsodálkozott, hogyan képes egy ember méretű lény ilyen fürgén mozogni az ágak között, és ilyen csendben, alig-alig mozdítva a leveleket és a lelógó mohát. Vajon hányan lehetnek körülöttük a fák között a ködben?
- Dehogyan babonázta! Olyan nincs! - türelmetlenkedett Eric.
- De igen, bűvös szavakkal - mondta határozottan Bethany. - Szerintem azt mondta, hogy távozzatok, meg hogy az erő legyen veletek.

Molly tudta, hogy tovább kell haladniuk. Ösztönei azt súgták, hogy a tétovázást a lények könnyen gyengeségnek értelmezhetik, s ez támadásra ingerelheti őket.

- Ez marhaság - mondta Eric. - Egyáltalán nem mondott semmi olyat, hogy az erő legyen veled.
- Tényleg nem? Akkor mit mondott?
Tizenöt méterre voltak a következő kereszteződéstől. Előttük már látszott a Main

Street háromsávós aszfaltcsíkja, ahol lassan elfogytak a belógó ágak.

- Nem emlékszem, mit mondott - ismerte el Eric.
- Én sem - mondta ikertestvére.
- Pedig valamit mondott - erőltette az agyát Bethany.

Három lépéssel előttük a vörös kéz ismét megjelent egy csupasz ágon.

Molly legszívesebben belelőtt volna a fába, de még ha el is találná a vöröskezűt, a helyzet akkor is reménytelen lenne. Ösztönei azt súgták neki, hogy a lövés azonnali támadásra ingerelte volna a többi lényt, akik a fák között bujkáltak.

A kéz megjelenésével egyidejűleg, egy legalább másfél méter hosszú, zöldes-vöröses, kábé két centiméter átmérőjű nyúlvány lendült le előttük az ágról. Talán egy farok lehetett, de amint leereszkedett, vissza is csapódott, és eltűnt szem elől.

Bethany és bátyjai is látták a kísérteties előadást. Ellenségeik bizonyára akarták is, hogy lássák, hiszen a rémületkeltés fél győzelem.

A gyerekek megtorpantak, és összekapaszkodtak.

- Ne álljunk meg - suttogta Molly -, de nem szabad futni sem. Csak sétáljunk, ahogy eddig is.

Még tíz méterre voltak a lombalagút végétől.

Ekkor, mintha valaki pontosan összehangolta volna e rémes színjáték minden kis mozzanatát, a bíborszínű reggeli némaságban ismét felhangzott a keserves női sírás, amelyre ezúttal is egy távoli, de hasonlóan kétségbeesett síró férfihang felelt. Molly előtt és tőle jobbra egy vas csatornafedél csörömpölt az aszfalton, amelyet alulról lökött ki valami nyugtalan lény, talán épp Ken Halleck lefejezett teste.

44. fejezet

Emberi hangon síró nyálkás gombák, vörös, pumanagyságú hullók a fák között, fej nélküli férfiak a csatornalejárónál. Anarchia szabadult a világra, olyan véráztatta özönvíz, amely azzal fenyegetett, hogy gyökerestül mossa el a józan ész utolsó darabkáját is.

Molly nem állt meg, bár igencsak kételkedett benne, hogy ép bőrrel kerülnek ki a fák közül. Meglepetésére azonban hamarosan ott álltak a Main Street kereszteződésében, ahol véget értek a lelógó ágak, s ismét csak a bíborszínű köd hömpölygött előttük.

De mielőtt még Molly hiú ábrándokba ringatta volna magát, az égen ismét megjelent a kísértetiesen fénylő úrhajó. Nyugati irányból tartott feléjük, majd megállt a fejük felett. Hatalmas erejét csupán a lebegés tökéletes hangtalanságából lehetett sejteni.

Mint korábban, Molly most is úgy érezte, mintha egyetlen pillanat alatt az utolsó sejtjéig kielemeznék, minden rostját és elméjének minden négyzetcentiméterét feltérképeznék. Átvilágították és megismerték őt elemző sugaraik, a ki tudja milyen telepátikus szkennerek vagy más ismeretlen műszerek.

Molly most is, mint az előző találkozáskor, hirtelen meztelennek, rémültnek és megszégyenítettnek érezte magát.

A gyerekeket, ahogy várni lehetett, elkápráztatta az úrhajó jelenléte, még ha féltek is, de Molly úgy látta, szerencsére egyiküket sem szégyenítették meg annyira, mint őt.

Neilre pillantott, akinek arcáról és mozdulataiból egyetlen perc alatt mindent le tudott olvasni, s akinek tekintetében Molly nem egyszerű félelmet látott, hanem egyenesen rettegést és mardosó kétségbeesést.

Szívét harag töltötte el. Úgy érezte, élő játékszerek egy kegyetlen mester kezében, aki szabadon kínozhatja őket.

De azt képtelen volt felfogni, hogyan tud egy idegen faj, amely fejlettségben több ezer évvel az emberek előtt jár, képes a fénysebességnél gyorsabban közlekedni, szempillantás alatt átszelni a galaxisok között lévő óriási távolságokat, hogy tud egy ilyen faj ennyire barbár és ilyen kíméletlen módon viselkedni. Egy civilizációnak, amely eléggé fejlett ahhoz, hogy hegy nagyságú úrhajókat és olyan gépeket alkosson, amelyek alig órák alatt egész világokat alakítanak át, rendelkeznie kellene némi érzékenységgel is a szenvedés és igazságtalanság iránt.

De annak a fajnak, amely az elmúlt éjszakai kegyetlen pusztítást véghezvitte, egészen biztosan nincs lelkiismerete.

Gonosz.

Egy olyan társadalom, amelyben az egyéneket empátia és együttérzés híján, kizárólag az önérdek mozgatja, nem juthat nagy magasságokba. A gonosz önmagát dönti a romlásba, és az ilyen fajok eltűnnek, mielőtt a csillagokba jutnának.

Ha csak...

Ha csak nem egy kaptárról van szó. Egy olyan közösségről, ahol az egyedekből hiányzik a lelkiismeret, nem ismerik a szénelmet, fürdenek a kegyetlenkedésben, és pontosan ugyanolyan a személyiségük, mint sok milliárd társuké. Ám mindenki a kaptáron kívül éli ki gonosz készletéseit, s hogy minél messzebb juttathassák el gonoszságukat, lelkesen fejlesztik sötét technológiájukat. A pusztítás az alaptermeszetük, és engesztelhetetlen haragjuk célba vesz mindent, ami a kaptáron kívül van. Tombolva tesznek tönkre mindent, ami az útjukba kerül. Például a Földet.

Uralmuk alá hajtják, egy évtizeden vagy évszázadon át gyarmatként kezelik, majd egyszerűen továbbállnak egy másik világba. S nem marad utánuk más, mint halál. Egy élettelen bolygót hagynának maguk mögött, amely olyan terméketlen, mint a Mars, csupa homok és kő, jég és fagy.

A mostanáig láthatatlanságba burkolozó világpusztítók örömeiket lelik a romlásban, a vér és félelem látványában. Az irányítja őket, hogy el kell pusztítaniuk mindent, ami más, mint ők, s az egyedüli örömet az általuk okozott pusztításban lelik. Ennek nyomai jól láthatók mindenfelé Black Lake-ben.

E gondolatok vágattak Molly fejében, miközben maga előtt terelte a gyerekeket a Main Streeten, a lebegő úrhajó alatt. A hajó fényes reflektoraival hangtalanul követte őket a kocsmá felé.

Az épület ajtajánál nem álltak őrök. Az ablakokon leengedték a rolókat, ezért nem lehetett belátni.

Bár Molly és Neil kötött egy megállapodást, amely szerint mindenhová együtt mennek, s ha kell, együtt halnak meg, most mégis meg kellett szegniük fogadalmukat.

Ha mindketten bemennének, hogy meggyőzzék a többieket arról, hogy a padló alatt egy halált hozó szörnyeteg fejlődik, az öt gyermeket egyedül kéne hagyniuk kint. Erről pedig szó sem lehet.

Másrészt, ha magukkal viszik a gyerekeket a bárba, talán ugyanannak a veszélynek teszik ki őket, amitől a templomban sikerült megmenekülniük.

Pillanatnyilag tehát a legjobb, amit tehetnek, hogy szétválnak. Ha nincs bátorságuk egyedül cselekedni, akár egyenesen a bankba is vehetnék az irányt az öt gyerekkel, akikért immár felelősséggel tartoznak, és elfelelhetnék a többi kisgyereket, akiknek fontos lenne, hogy megtalálják őket.

Mint például Cassie-nek odabent.

Neil akart bemenni, de abban megállapodtak, hogy mindig annál marad a fegyver, aki a gyerekekkel marad.

Molly a kavargó ködben lebegő úrhajóra mutatott. - A puska az ufót ugyan nem fogja kilyukasztani, de ha időnként kilősz egy sorozatot, talán több nagy rovar, vagy más rusnyaságot állíthatsz meg, mint amennyit én tudnék.

Neil próbálta rábeszélni, hogy legalább cseréljenek fegyvert, de Molly nem akarta. Egyrészt nem tudott bánni a puskával, másrészt azt akarta, hogy a jobbik fegyver vigyázzon a gyerekekre.

Neil tehát az utcán marad a kicsikkel, Molly pedig a pisztollyal a kezében bemegy a kocsmába, hogy rábeszélje a többieket az épület elhagyására, és valahogyan kihozza Cassie-t.

A Main Streeten semmi sem mozdult. Black Lake-re csend telepedett.

Aztán a távolból egy férfi keserves sírását hallották. Egy síró női hang felelt rá, majd egy harmadik is csatlakozott hozzájuk.

Mindegyik szívszorítóan, és igen meggyőzően szólt, amíg fel nem fedezték, hogy a

szomorúság három dallama tökéletesen egyforma.

A délelőtt egyre melegebb lett, Molly levette esőkabátját.

A fák vörös sárkányai biztosan most is figyelik őket a távolból. Lehet, hogy csak a lugasban vadásznak, de az is előfordulhat, hogy lejönnek az utcára gyilkolni. Bár Mollynak már ez sem igazán számított; ha nem ezek a lények, majd mások ölik meg őket.

A fejük fölött öt méter magasan húzódó sűrű, bársonyos köd függönyként választotta el a haldokló emberiséget Armageddon utolsó cselekedeteitől. Lassan közeledett a végítélet utolsó jelenete.

A fényes úrhajó lebegve figyelte őket. Molly képtelen volt megszokni a fedélzeten ülők átható tekintetét. Megalázottnak érezte magát, szégyen, harag és félelem járta át testét.

Igyekezett saját hasznára fordítani a haragot, remélte, hogy legyőzi vele kétségbeesését.

Virgil orra hegyével megbökte Molly kezét, majd visszatért a gyerekekhez.

Molly belépett a kocsmába.

45. fejezet

Russell Tewkes bárjának falai és plafonja remegett. A levegő furcsán fényes volt és csillogott, és egy pillanatra Molly megkönnyebbült, mert azt hitte, hogy az emberek saját belátásból elhagyták a helyiséget. Ugyanis senki nem volt bent. Sem az asztaloknál, sem a pultnál, sem a boxokban.

Derek és részeg ivócimborái is eltűntek, hasonlóan a békeszeretőkhöz, és a hezitálókhoz, akiknek társaságában Cassie-t hagyta.

A felületes szemlélő könnyen azt hihette volna, hogy mindenki a bankba ment, hogy felkészüljenek a védelemre. Ám Molly némi vizsgálódás után rájött, hogy nem ez történt.

Először is: minden fegyver itt maradt. Ott álltak sorban a fal mellett.

Az ivócimboráknál és a békeszeretőknel ugyan nem volt fegyver, a hezitálók közül azonban jó páran hoztak magukkal, hogy ha úgy fordul a kocka, megvédhessék magukat. Nem lehet, hogy mindegyikük úgy döntött, fegyver nélkül lép ki ebbe a megváltozott világba.

Aztán itt voltak a ruhák. Kabátok, dzsekik, pulóverek szerteszét, sőt, ingeket és egy farmernadrágot is észrevett.

Ahogy beljebb lépett az ajtótól, a padlón mindenhol eldobott ruhadarabokat talált: nadrágok, farmerek, ingek, blúzok, zoknik, férfi és női alsóneműk heverték mindenfelé, de bőven látott cipőket, csizmákat, öveket és sapkákat is.

Azonnal látta, hogy az emberek nem jószántukból vették le őket: különböző színű és típusú gomboktól fénylett a padló. A ruhákat olyan dühvel és tombolva szaggatták le, hogy lerepültek róluk a gombok. Jó néhány ruhadarabot a varrás mentén téptek szét.

Az áldozatoknak nyilvánvalóan esélyük sem volt használni a fegyvereiket.

A csend mindent áthatott. Molly visszatartotta lélegzetét, de semmit sem hallott.

Arrébb rúgott az útjából néhány gombot, s ez végre bizonyította, hogy nem süketült meg.

Az asztalokon és a padlón karórák és ékszerek heverték.

Molly tanácstalanul állt a teremben, és csak arra tudott gondolni, hogy a harminc-negyven eltűnt embert akaruk ellenére vetköztették le.

Ennek ellenére mégsem használták fegyvereiket.

Talán... valami közös örület lett úrrá rajtuk... talán akaratlanul belélegeztek valami mérget, és az idézte elő a pszichózist.

Bizonyos ritkán előforduló egzotikus penészgomba-félék - köztük egy, a kukoricát is megtámadó fajta - okozhatnak hallucinációt, és a kialakuló tömeghisztéria akár egy teljes közösséget magával sodorhat. Néhányan azon a véleményen vannak, hogy ez - és nem a vallási fanatizmus - lehet a salemi boszorkányperek hátterében is, mivel az események éppen e penészfajta kialakulásának évszakában estek meg.

Az asztalokon és a padlón törött sörösüvegek. Corona. Heineken. Dos Equis.

Némelyik mintha nem véletlenül tört volna össze, hanem azzal a szándékkal, hogy fegyverként használják. Molly megvizsgálta őket, és néhányon vért talált. Az egyikén még egészen friss volt.

Itt-ott véres foltokat látott az eldobált ruhákon is.

Legalább negyven ember tűnt el, nyilvánvalóan meztelenül. De vajon életben vannak, vagy már meghaltak? Hová lettek?

Molly ismét lélegzetvisszafojtva hallgatózott egy darabig, de semmit nem hallott.

A helyiség végéből nyílt a mosdókhöz vezető folyosó, a folyosótól jobbra pedig egy ajtó állt, rajta a SZEMÉLYZET RÉSZÉRE felirat.

A bár nagy, közös helyiségében félhomály volt, a gyertyák fénye nem ért el a terem végébe, de Molly még így is észrevette, hogy a korábban zárva tartott ajtó most félig nyitva van.

Nem nagyon lelkesedett a gondolatért, hogy egyedül kelljen körülnéznie a kísérteties helyen.

Egyetlen dolog tartotta vissza attól, hogy feladja: Cassie.

Ha a kislány még él, itt kell lennie valahol. Biztosan retteg, nem szabad magára hagynia.

Lehet, hogy véletlen, hogy Cassie haja is szőke, mint Rebecca Rose-é volt, sőt a szeme is ugyanolyan kék.

Molly mindeddig nem hitte, hogy vannak véletlenek, mostanában azonban kezdte feladni elveit.

Mindenben látta a rendszert, bár az okokat és okozatokat gyakran nehéz volt kihámozni, sőt néha egyenesen lehetetlen. Mint most, ebben az esetben is.

Regényírás közben, amikor már érezte, hogy szereplői hitelesek, azok szinte saját akaratuknál fogva kezdtek cselekedni, önálló életre keltek, és olyan dolgokat tettek, amelyek elbűvölték, ámulatba ejtették, vagy megdöbbsentették Mollyt. Szabad akaratot adva nekik, Molly örült bölcs döntéseiknek, győzelmeiknek, elszomorította, ha butaságuk, önzésük szemtanúja volt, és gyászolta halálukat. Sokszor úgy érezte, ő inkább csak lejegyzi, semmint kitalálja szereplői életének eseményeit.

Ahogy itt állt egyedül a kocsmban, Molly most várt volna némi útbaigazítást. Azt gondolta, milyen jó volna, ha egy regény szereplője lehetne, és tudhatná, hogy írója örökös felette.

Nem abban kellett döntést hoznia, hogy visszavonuljon, vagy inkább folytassa az utat. Tudta, hogy mi a dolga. Gyerekeket kellett megmentenie. Őket nem hagyhatta cserben.

Ha Cassie barna hajú lenne, és nem hasonlítana Rebecca Rose-ra, Molly akkor is utána jött volna. Nem az volt a kérdés, hogy megmentse-e vagy sem, hanem az, hogyan fogja megtalálni, és kivinni innen.

A bár hátsó részében a SZEMÉLYZET RÉSZÉRE feliratú ajtó nyitva volt. Az ajtó mögött pislákoló fény szinte hívogatta Mollyt.

Lehet, hogy ez iránymutatás? Vagy inkább csapda?

46. fejezet

Folyamatosan szemmel tartva az ajtót, Molly a bárpult végébe sétált, felcsapta a pult lapját, amin át be lehetett lépni mögé, oda, ahol korábban Russell Tewkes csapolta a sört, és keverte a koktélokat.

Körbevilágított lámpájával, de senki sem guggolt a tükör törött darabjai között.

Sötétség borult a folyosóra is, amely a mosdókhöz vezetett. Lámpájával ide is benézett, de senkit sem talált.

Úgy döntött, megvizsgálja a vécéket, bár a gondolat cseppet sem lelkesítette.

Kicsit aggasztotta, vajon mekkorára terebélyesedett a fekete gomba, amióta utoljára látta. Vajon mire képes most?

Renderrel való találkozása után Molly nem csukta be az ablakot a női mosdóban. Bármilyen bemászhatott kintről egy ilyen kísérteties éjszakán, és elrejtőzhetett a fülkékben. Persze a negyven eltűnt emberre nyilván nem itt fog rábukkanni.

Hirtelen olyan érzés fogta el, hogy a változó világ nyugvópontjához érkezett, és a pillanatban egyszerre van jelen a múlt és a jövő.

Bár ő egész életében mindig a jövőben élt, és igyekezett ambícióit megvalósítani, most végre megértette, hogy ez az emberiség valódi állapota. Az élettánc nem bontható szét tegnapi és holnapra, hanem kizárólag egy ilyen nyugvópontban, itt és most van jelen. Az igazság ilyen egyszerű.

Cassie! Meg kell találnia Cassie-t.

A pisztollyal és az elemlámpával a kezében óvatosan közelített az ajtóhoz.

A nyíláson át hat-nyolc mécesest látott a padlón, lángjuk narancsos sávokat festett a falra.

Egyik lábával beljebb tolta az ajtót, és megállt a küszöbön.

Sehol senki.

Egy kábé négyszer öt méteres, betonfalú raktárhelyiségben állt. Ablakok nem voltak, a padlót szürke cementlapok borították, közepén egy lefolyót látott.

A bejárattal szemközt egy széles acélajtó állt, amely a kocsmá mögötti keskeny utcára nyílt. Innen hordták be az árut a szállítók.

A gyertyák fénye egy liftajtót világított meg Molly jobb oldalán.

A kocsmának nem volt második szintje, a lift tehát valószínűleg a pincébe vitt.

Balra újabb ajtót látott, ez nyitva volt. Úgy gondolta, itt van a pincébe vezető lépcső.

A bejárati ajtó és a pincelejáró ajtaja között a falon friss vért pillantott meg, apró, elmaszatolt vérfoltokat.

Mivel az épületben nem volt áram, valószínűleg gyalog, a lépcsőn mentek le, ruhátlanul, véresen. Ki tudja, micsoda borzalom várt rájuk odalent!

Molly megborzongott, amikor maga elé képzelte a különös menetet, és azokat a szörnyűségeket, amelyeken a pincében kellett átélniük.

Visszanézett a kihalt kocsmába, de semmi változást nem látott.

Belépett hát az ablaktalan helyiségbe, és lámpája fényénél igyekezett követni az utat, amelyen társai haladtak lefelé.

A pincelejáró ajtajának egykor csillogó rézgombját most vérfoltok borították. Lábfejjével betolta az ajtót, és bevilágított. A lépcsőkön is vörös foltokat látott.

Hideg huzatot érzett, s olyan átható szag csapta meg, amilyen eddig még soha. Nem tartotta túlzottan kellemetlennek, inkább zavarbaejtő volt.

Ahogy lejjebb világított, egy lépcsőfordulót látott, majd egy újabb rövid lépcsősor vitt le egészen a pince aljába.

Az emberek nyilvánvalóan nem hoztak magukkal gyertyát. Társai tehát teljes sötéttségben ereszkedtek alá. Molly szívét a kétségbeesés és a szánalom mardosta.

Ó éj, ó éj. Mind eltűnnek az éjben.

A pince alja teljes sötétségbe burkolózva hevert előtte, az elemlámpa nem tudta bevilágítani.

Bár a halál árnyékának völgyében sétálok, nem félek a gonosztól.

Persze ezt csak mondani könnyű. Mollyt a félelem fojtogatta, pedig még be sem lépett abba a bizonyos völgybe.

De ha valóban meg akarja tudni, hogy miért véresek a lépcsőfokok, és hogy Cassie él-e még, megóvta-e őt a három kutya, ahhoz le kell mennie egészen az alsó lépcsőfordulóig. Onnan elemlámpájával már be tudja világítani a legalsó kamrát.

Nem tudta eldönteni, vajon bátorságát vagy bölcsességét teszik most próbára. A jelenlegi helyzet óriási elővigyázatosságot igényel, de nagyon nehéz dolog különbséget tenni az óvatosság és a gyávaság között.

A különös szagú fuvallat nem hozott magával hangokat. Sem halk mormolás, sem sóhajok vagy köhintések, nyöszörgés vagy ima hangját.

Pedig ha az ablaktalan, sötét és hideg helyiségben negyven ember zsúfolódott ösz-

sze, és még élnek, biztosan hallani lehetne hangjukat, mocorgásukat, lélegzésüket.

A kocsma pincéjében azonban a mélységesnél is mélyebb csend honolt.

Molly torka kiszáradt, s alig jött ki hang rajta, amikor megszólalt:

- Cassie!

A pince csendje elnyelte a kislány nevét. Molly homloka verejtékezni kezdett az idegességtől. Másodszor valamivel hangosabban szólalt meg:

- Cassie!

A válasz nem a kislánytól érkezett, sőt nem is a pince sötétjéből, hanem közvetlenül a háta mögül, a rakodóhelyiségből:

- Tudok harapni, de nem tudok vágni!

47. fejezet

Molly a hang hallatán hirtelen megpördült, de még időben lekapta ujját a ravaszról, hogy ne löje le a nőt.

Angie Boteen, a huszonéves klarinétos, Benson bárjának pincérnője állt előtte. A sötét hajú, szürkés szemű lány meztelenül állt a raktárhelyiség betonján, egy sörösüveg letört nyakát szorongatva a kezében.

- Mindig félttem a fegyverektől, főleg a késektől, a borotváktól... a törött üvegektől - mondta Angie.

Mintha valóban Angie lett volna, ugyanakkor valaki más is. Pontosan úgy nézett ki, mint Angie, és mégsem. Hangjában a szorongás valóságosnak tetszett, mégis, mintha egészen távol lett volna, mintha egy álmvilágból szólt volna Mollyhoz.

- Meg kell vágnom magam, meg akarom vágni magam! Engedelmeskedni akarok, tényleg, de mindig nagyon félttem az éles tárgyaktól.

Molly az övébe dugta az elemlámpát, hogy mindkét kezével a pisztolyt foghassa.

- Angie, mi a fene történt itt?

A lány mintha nem is hallotta volna a kérdést, révetegen folytatta:

- Amikor hatéves voltam, láttam, ahogy Carl bácsi megvágta Veda nénit, mert a néni megcsalta őt. Elvágta a torkát. Ott voltam, mindent láttam.

- Angie...

- De életben maradt, és azontúl furán krákolva beszélt. A seb ott maradt a torkán. A bácsit börtönbe zárták, de amikor kijött, a néni visszafogadta.

Molly épp olyan meztelennek és kiszolgáltatottnak érezte magát, amilyenek Angie-t látta, ahogy ott állt.

- A börtön után az emberek máshogy bántak Carl bácsival. Nem rosszabbul, hanem figyelmesebben, valahogy több tisztelettel.

Molly nem szívesen vette le tekintetét Angie Boteenről, mégis hátrafordult, hogy körülnézzen. A lépcsőn senkit sem látott.

Amikor újra Angie felé fordult, látta, hogy a nő egy lépéssel közelebb jött hozzá.

- Maradj ott! - mondta Molly, és két kézzel fogva maga elé tartotta a pisztolyt.

A gyertyák vibráló fényében nehezen olvasott Angie arcáról.

- Ezután pedig az történt - folytatta Angie -, hogy összejöttem Billy Marekkel, akinek szintén sok baja volt a késekkel. Ő is megszurkált néhány embert.

A különös, transz-szerű állapotban az összes elnyomott érzélem előtört a nőből. Kín. Gyötrelem. Nyugtalanág. Fojtogató rémület. De vajon hová vezet mindez? Molly remélte, hogy nem valami őrjöngő, gyilkos hangulathoz...

Bár Molly egy pillanattal ezelőtt nézett le a lépcsőn, de máris megint úgy érezte, van ott valami. És mi van, ha most nem képzelődik?

- Egyszer a kedvemért megkéselt valakit - mondta Angie. - Azt akartam, hogy megtegye, ő pedig hajlandó volt rá. Később rossz érzésem volt miatta, sajnáltam. De megcsinálta, és újra megtette volna, ha kérem. Ettől biztonságban éreztem magamat.

Molly ellépett az ajtóból, hátát a falnak fordította, hogy kissé eltávolodjon a meztelen nőtől, és a lépcsőtől is.

- Ha most itt lenne - folytatta Angie -, megkérném, hogy szúrjon belém, Billy megtenné. Nem túl mélyen vágna meg. De legalább nem nekem kéne csinálnom.

Molly úgy érezte, a levegő vibrál az örültségtől. Emlékeztette magát küldetésére, és próbált úrrá lenni a helyzeten, amikor megszólalt:

- Volt itt korábban egy Cassie nevű kislány.
- Engedelmeskedni akarok, komolyan, mint a többiek. Ugye, megvágysz?
- Kinek akarsz engedelmeskedni, Angie? Segíteni szeretnék neked, de nem értem, mi folyik itt.
- A vágás olyan, mint egy meghívás. A véren keresztül jönnek be.

A *gomba*, gondolta Molly. *Spórák*.

- Több ezren vannak - mondta Angie -, a véren át jönnek be. A húsba vágynak, ott akarnak élni egy darabig, az élő húsban, amíg meg nem halok.
- Angie, drágám, tedd le azt az üveget, engedd, hogy segítsek! - Mollyt megrendítette a nő zavarodottsága. - Hadd vigyelek ki innen!

Molly javaslatától Angie hirtelen éktelen haragra gerjedt. - Elég ebből a szarságból, te szemét! Nem lehetséges, te is tudod! Nincs hová mennem, nem tudok hol elrejtőzni, és te sem! Meg fogják mondani, hogy mit tegyél, majd meglátod, te pedig azt teszed, amit mondanak, vagy szenvedsz!

Molly egyre inkább a hűvös betonfalhoz szorult. A hideg bekúszott ruhái, bőre alá, a csontjaiba, átjárta minden porcikáját. Nem tudta abbahagyni a remegést.

- Engedelmeskednem kell! - Hosszú, elkínzott nyögés szakadt fel torkából, és öklével verni kezdte a mellét. - Engedelmeskedj vagy szenvedj!

Molly egyre kétségbeesettebben próbálkozott újra:

- Cassie. Kilencéves, szőke hajú, kék szemű! *Hol van?*

Angie a lépcső felé pillantott. Hangja éles és sürgető lett:

- Mind lent vannak! Ők már átnyújtották a meghívót, ők már megvágták magukat, és megnyitották az utat!
- Mi történik odalent? - kérdezte Molly. - Hol találom meg lent a kislányt?

Angie lassan felmutatta a bal tenyerét, majd azt mondta:

- Haraptam, ahogy bírtam. Itt a vérem.

Még a halvány fényben is jól látszottak tenyerén a harapásnyomok, és a rászáradt vér.

- Tudok harapni, de nem tudok vágni! Itt a vérem, de nem fogadták el, mert azt mondták, vágás kell!

A nő ekkor Molly felé lépett, de ő hátrálni kezdett. - *Vedd el és vágj meg!* - hajtogatta Angie, kinyújtva felé a törött üveget.

- Nem! Tedd le!

A nő szemeiben könnyek gyűltek. Haragja hirtelen átcsapott kétségbeesésbe és önsajnálatba. - Fogy az időm! Fel fognak jönni a lépcsőn, vissza fognak jönni értem!

- Kicsodák?
- Ők uralkodnak.
- Kicsodák?
- Ők! Azok a dolgok! Azok a lények! - A lány arcán végigfolytak a könnyek.
- Milyen lények? - kérdezte Molly.

Forró könnyek mosták Angie Boteen arcát. - Azoknak a lényeknek odalent arcok vannak a kezében - mondta Angie egy halálra rémült kisgyermek hangján.

48. fejezet

A Betlehemi Szent Mária Kórház a XV. században nyitotta meg kapuit Londonban, elmebetegeket kezeltek itt hosszú időn át. A mindenki által csak Bedlamnek nevezett intézmény már régen bezárta kapuit, itt és most azonban egy újabb Bedlam született. Az egész világ egy hatalmas bolondokházává változott.

Molly már nem tudott megkapaszkodni abban a hitben, hogy a pincében rejtőző

lény csupán Angie Boteen zavarodott elméjének a szüleménye.

- Félek az éles tárgyaktól, gyenge vagyok - mondta Angie. - Mindig is gyenge voltam. Engedelmeskedni akarok, mert azt várják el, de képtelen vagyok megválni magam! Tudok harapni, de vágni nem!

Molly hátralépett, óvatosan lavírozott a gyertyák között.

Angie maga előtt tartotta az üveg nyakát, és lassan haladt felé. - Vedd el - mondta Mollynak -, szűrj meg, vágj belém! Mielőtt visszajön! - A lépcső felé pillantott, majd vissza Mollyra. - Vágj meg, mielőtt visszajön!

Molly megrázta a fejét. - Nem! Tedd le!

Angie könnyörögve, mégis dühösen haladt előre. - Bármit is gyűlölsz a világon, képzeld azt, hogy én vagyok! Képzeld azt, hogy én vagyok, akitől félsz, és vágj belém! Szűrj meg!

Molly úgy érezte, valami megroppan benne, hiába tartotta magát erősnek. Összetört benne valami, pedig ki kellett volna tartania, míg meg nem találja Cassie-t, hiszen ezt a feladatot kapta valamely magasabb hatalomtól.

Hirtelen könnyek tolultak a szemébe. Pislogva igyekezett visszatartani őket, nem engedhette meg magának, hogy látása elhomályosuljon.

- Angie... - Molly a szenvedő kisgyermekhez beszélt, aki e háborodott nő lelke mélyén lapult. - Mit tettek veled?

Angie Boteen zavarodott elméjével is megérezte a Mollyból áradó kedvességet és melegséget, és eldobta az üveget.

- Bárcsak meghaltam volna - mondta Angie, és remegni kezdett, mintha most ébredt volna rá meztelenségére a hideg szobában. - Bárcsak halott lennék.

Molly leengedte pisztolyát, és így szólt:

- Hadd vigyelek ki innen.

Angi rémülten kapta fejét a pince lépcsője felé. - Már jön!

Molly közelebb oldalazott a kocsmahelyiségbe nyíló ajtóhoz, s közben a pincelejáró felé emelte pisztolyát.

A nő ekkor már nem törődött Mollyval, csupán saját kilátástalan helyzetével, Molly azonban nem adta fel:

- A kislány kilencéves, biztosan láttad! Ő volt a társaságban az egyetlen gyerek!

Angie Boteen ekkor a padlóba süllyedt, mintha futóhomok nyelte volna el.

49. fejezet

Egy fejlettségben több százezer évvel előttünk járó, földön kívüli faj a birtokában lehet olyan technológiáknak, amelyek nem tudományos eredményeken, hanem mágián alapulnak.

Ezt mondta Neil, amikor egy tudományos-fantasztikus író idézett a Corrigan-házban történtek után.

Az azóta eltelt idő alatt Mollynak bőségesen volt lehetősége erről megbizonyosodni. Most például szemtanúja volt annak, ahogy Angie Boteen áthaladt a raktárhelyiség padlóján.

A kőkemény és szilárd vasbeton - amelyből óvóhelyeket és lőszerraktárakat építenek - atomjai összekeveredtek a nő testének atomjaival. A padlón egyáltalán nem látszott, hogy megpuhult volna. Nem is gyűrűzött kifelé koncentrikus körökben, mint a víz, ha egy kő esik bele. Annyi történt, hogy a padló befogadta Angie Boteen testét, mintha csak egy lélek lett volna.

Angie azonban nem volt szellem. Teste ugyanolyan tömör és törékeny volt, mint Mollyé. Eldobta a sörösüveget, amely azonnal darabokra tört.

Nem egy szempillantás alatt tűnt el, ahogy a csőposta beszippanja az üzenetet, hanem szépen fokozatosan: először a lába süllyedt el, majd szép lassan az utolsó hajszál is eltűnt a padlóban.

Ahhoz képest, hogy mennyire félt attól a lénytől, amelynek arcok vannak a kezében,

Angie meglepően nyugodtan, szinte zaj nélkül tűnt el. Nem kiabált, nem hívta segítségül sem Istent, sem Billy Mareket és késeit.

Csak egy elhaló „Ó” hagyta el a száját - nem is a meglepődés, inkább a felismerés jeleként -, majd megilletődve lenézett betonban eltűnő lábaira. Szeme elkerekedett, de nem igazán tűnt ijedtnak.

Amikor Molly kinyújtotta felé a kezét, Angie is felé nyúlt, és csak annyit mondott: „*Sauvez-moi, sauvez-moi!*”. Ezek voltak a francia úrhajós, Emily Lapeer segélykiáltásai is a nemzetközi úrállomáson, amikor szemtől szembe találta magát a hívatlan vendégekkel. „Mentsenek meg, mentsenek meg!” - ismételte Angie franciául Emily Lapeer hangján, szemében pedig hirtelen különös fény villant, ellenséges és gúnyos lett tekintete.

A nő nem félt, mert már nem Angie volt többé. Csupán a testét adta át annak az erőnek, amely belebújt és használta.

Molly gyorsan visszakapta a kezét, és figyelte, ahogy a meztelen nő besüllyed a kemény betonba, majd végleg eltűnik.

Ha nem rántja vissza a kezét, talán Mollyt is magával húzta volna. A lehetőség gondolata szinte megbénította. Vonakodva mozdult meg, attól félve, hogy a padló őt is elnyeli.

Aztán eszébe jutott egy különös részlet az úrállomásról adott rádióközvetítésből. A légkamra belső részén, mielőtt Arturo kiabálni kezdett, Lapeer olyasmit mondott, hogy valami a *zárt* fedélen át jön be, „...egyszerűen *áttűnik, egyenesen az acélfalon át* ölt testet”

Tehát nemcsak az fenyegeti, hogy valami leviszi a pincébe a padlón át, hanem az is, hogy az ismeretlen szörnyeteg kiemelkedik onnan, és váratlanul mögötte terem.

Sem a falak, sem a padló, sem a bank vastag ajtajai nem jelentenek védelmet. Az ellenségnek egyetlen erődítmény sem tudná útját állni. A Földön egyetlen helyen sincsenek biztonságban többé.

Más már a valóság, mint régen.

Ez volt a kedvenc mondása az egyetemen a liberális művészeti és irodalmi kurzusok hallgatóinak, amikor Molly a Berkeley-re járt. Az írás tanfolyamon ők voltak azok, akik elutasították az irodalom hagyományos értékeit, és az „érzelmi és nyelvi anarchián keresztül megvalósított intellektuális szabadság”-ra szavaztak, bármit is értettek ez alatt.

A valóság pedig tényleg alapos változáson ment át a mai napon.

Molly úgy érezte, hogy a józan esze lassan kezdi cserbenhagyni. Ha az idegen, akinek arcok vannak a kezében, egy olyan technológia birtokosa, amely képessé teszi arra, hogy kiemelkedjen a padlón át, tehát a mozgásban semmi sem akadályozza, akkor semmivel sem kevésbé veszélyes lemenni a pincelépűcsőn, hogy megkeresse Cassie-t, mint ha itt, vagy odakint az utcán álldogál Neillel. Minden elővigyázatosság fölösleges. Bátraké a szerencse!

A gyertyafényben követte a vérnyomokat a pinceajtóhoz. Már majdnem a küszöb-höz ért, amikor a szeme sarkából mozgást látott és megfordult. A három kutya közül az egyik, egy golden retriever állt az ajtóban. Feszült testtartásban, komoly, nyugodt tekintettel mérte végig Mollyt, majd örömeiben csóválni kezdte a farkát.

50. fejezet

A farkcsóválás meggyőzte Mollyt, hogy elemlámpájával kövesse a négylábút a női mosdóba. Egyetlen kutya sem csóválná a farkát, ha elvesztette volna a gondjaira bízott gyermekeket, különösen nem ezek az ebek, akikben a szokatlan intelligenciához páratlan hűség is társult.

Cassie a női mosdóban állt, az egyik sarokban, és a két keverék kutya vigyázott rá. Amikor Molly megjelent, a két eb vicsorogni kezdett, de nem ellenségesen, inkább csak mintha meg akarnák mutatni, milyen szívvel-lélekkel végzik a dolgukat.

Valaki becsukta az ablakot, amelyen át Render megszökött. Az ablak alatt a földön még mindig nagy víztócsa állt, de semmi sem nőtt ki belőle.

A zavarodott, idegesen reszkető Cassie azonnal Mollyhoz szaladt, átölelte, meg-

szorította.

Molly igyekezett megnyugtatni a kislányt, a haját simogatta, és megígérte neki, hogy nem engedi bántani.

A régi valóságban a logika azt diktálta volna, hogy azonnal hagyják el a kocsmát, az új világban azonban tulajdonképp egyre ment, kint vannak, vagy bent.

Itt a névtelen szörny a pincében, és az öncsonkító társaságot lakmározó spórák, a városka utcáin pedig az egyre nagyobb számban kóborló különös és ellenséges életformák...

E mágikusnak tűnő idegen technológia atyjai képesek voltak kiszippantani áldozataikat bárhol, falakon, padlón, plafonon át, sőt ők maguk is bármely szilárd anyagon át tudtak hatolni.

Persze lehet, hogy nem mindegyikük. Johnny és Abby házában a lécek és a gipszkarton mögött hemzsegő örült horda eszelősen próbált kiutat találni a falak mögül. És az óriási rovarszerű képződmény a templomban sem tört volna ki az épület tölgyfa padlója alól, ha képes lett volna egyszerűen áttűnni rajta.

Következésképpen, bár a falak nem nyújtottak biztonságot az invázió hatalmas urai ellen, bizonyos védelmet jelentettek az élőviláguk haragos teremtményei ellen.

- Mind meghaltak, ugye? - kérdezte Cassie.

- Talán nem, drágám. Lehet, hogy... - mondta Molly, és arra gondolt, hogy a kislány szülei is az eltűntek között vannak.

- Nem - mondta a kislány, mert nem akarta, hogy hitegessék. - Jobb, ha már nem élnek... mintha azokkal a dolgokkal a testükben kéne élniük.

- Miféle dolgokkal? - kérdezte Molly.

- Amiknek arcok vannak a kezükben.

Angie is valami hasonlóról beszélt, és ő is többes számban emlegette. *Azok. A lények.*

Tehát a kislány nem a spórákra utalt, amelyek a sebeken keresztül jutnak be a testbe. Cassie valószínűleg nem is látta, mi növekszik a férfimosdó takarítóhelyiségében, sőt azokat a fehér telepeket sem, amiket ők láttak az utcán.

A három kutya körülöttük járkált, és idegesen hörögtek, mintha emlékeznének a kislány által említett lényekre.

- Cassie, mit jelent az, hogy arcok vannak a kezükben?

A kislány suttogni kezdett:

- Elveszik az arcodat, a kezükben tudják tartani, megmutatják neked a saját arcodat és mások arcát is, aztán összeszorítják az öklüket, az arcok pedig sikoltoznak a fájdalomtól.

A magyarázat csak fokozta Molly zavarát. Néhány további kérdés után azonban kezdte megérteni, mi történt Cassie szüleivel és a többiekkel a kocsmában.

Három lény a taverna padlóján keresztül emelkedett ki, éppen ott, ahol az emberek összegyűltek. Alakjukat tekintve humanoidok voltak, magasságuk két méter fölötti, de két lábukon és két karjukon kívül semmi másban nem hasonlítottak az emberekhez.

A teremtmények idegenszerű volta még a békeszeretőket is megrémítette. Néhányan menekülni próbáltak, de az idegenek kezük egyetlen suhintásával megállították őket. Hasonló módon csendesítették el a kiabálókat, sikoltozókat, a fegyver után nyúlókat.

Molly arra gondolt, hogy bizonyára valamiféle telepatikus irányításról lehetett szó.

A három lény ezután elindult az emberek között, hogy „elvegye az arcukat”. Hogy ez pontosan mit jelentett, Molly nem értette igazán.

Cassie elmondása szerint az a terület, ahol korábban az emberek arca volt, sima maradt, de az eltávolított arc „életben maradt a lény kezében”.

Ezt követően egy pillanatra az egyik idegen arca - a padló alól felbukkanó három lény egyikéé - jelent meg a sima területen, ahonnan ellopták az arcot. Aztán elhalványult, és az eredeti emberi arc visszatért.

Cassie úgy gondolta, hogy az idegenek beköltöztek ezekbe az emberekbe, ám ez inkább volt a mozifilmeknek köszönhető elgondolás, mint a valóság.

A kislány nem látta azokat, akiken végrehajtották e kísérletet, mert annyira félt, hogy a női vécében keresett menedéket a kutyákkal. Nem mert az első ajtón át távozni, mert akkor túl közel kellett volna kerülnie a földönkívüliekhez.

Cassie tehát itt a mosdóban várakozott, s közben végig attól rettegett, hogy megtalálják őt, és elveszik az arcát.

Molly nem sok hasznos információt tudott meg a kislány bizarr beszámolójából, de azt tudta, hogy Cassie nem véletlenül vagy figyelmetlenségből menekült meg. Szándékosan engedték, hogy kicsússzon a kezük közül.

A változó, szinte életre kelt házba bezárt Abbyt és Johnnyt sem támadta meg a szörnyeteg, amely részeges apjukkal végzett a garázsban, és a falakban suttogó ideges rovarok is békén hagyták őket.

Ericet, Elricet és Bethanyt nem szippantották ki a házból a plafonon keresztül a viharba, ahogy azt szüleikkel és nagyanyjukkal tették. A padláson is megmenekültek az amorf, „égett gyufa, rohadt tojás és kaka” szagú ragadozótól.

A templomban mind az öt gyerek megmenekült a haláltól - bár Bethany elég közel járt hozzá -, és nem biztos, hogy ez is csupán annak volt köszönhető, amit Molly és Neil tett értük.

Abból, hogy Cassie-t tudatosan tartották életben, újabb következtetéseket lehetett levonni: a világ átvételének ebben a szakaszában a háborús tervek szerves része volt az emberiség kegyetlen kiirtása, de csak egy bizonyos életkor fölött.

A gondolat először igen zavarbaejtőnek és megmagyarázhatatlannak tűnt, de az elmúlt tizenkét óra eseményei alapján Molly megértette az események logikáját, és olyan következtetésre jutott, amelybe beleborzongott.

Végignézett a három kutyán - a két keveréken és a golden retrieveren. Az állatok várakozva figyelték, lelkesen csóválva a farkukat.

Majd a padlóra, a falakra és a plafonra nézett.

Ha valóban olvastak gondolataiban, nyilvánvalóan tudták, hogy gyanakszik, Molly tehát joggal várhatta, hogy nem sokára belép egy lény a szilárd felületen át a mosdóba, elveszi az arcát, azután az életét.

Itt, a változó világ e nyugvópontján Molly arra várt, hogy meghaljon, de ez nem következett be.

- Gyere, kicsim - mondta Cassie-nek. - Menjünk innen!

51. fejezet

A felhők továbbra is alacsonyan ültek a városon. Úgy tűnt, a félhomály mostantól állandósul hajnaltól napnyugtáig.

A haldokló városban újra felhangzott a síró női hang, amelyre rögtön két másik felelt. A mászó, fehér gombák mintha folytonosan kutatnák a környéket, hogy újabb kolóniákat telepítsenek ott, ahol erre ideális körülményeket találtak.

A kocsma előtt Molly Neil gondjaira bízta Cassie-t, majd félrevonta a három Crudup-testvért, hogy még egyszer mondják el neki a történetet, amelyet a templomtól idáig vezető úton meséltek. Angie-vel való találkozása és Cassie összefoglalója után, talán jobban megérti majd Eric, Elric és Bethany elbeszélését is.

Tehát anyjuk és apjuk kilebegett a nappaliból, mintha hirtelen megszűnt volna a gravitáció. A házaspár áthaladt a nappali, majd a második emeleti hálósoba plafonján, s végül a háztetőn keresztül kirepült a házból. A gyerekek döbbenet és rémülettel figyelték az eseményeket, majd felrohantak a lépcsőn, aztán a padlás létráján, követve szüleiket felfelé.

Mindez akkor történt, amikor az óriási űrhajó a város fölött lebegett, s hatalmas súlyával szinte összenyomta őket. Akkor, amikor a hajtóművek néma lüktetését a csontjaikban érezték. Ezért jutottak a gyerekek arra a következtetésre, hogy szüleiket felszippantotta az anyahajó.

Nagymamájuk - akiről a gyerekek a szüleik esetében nem tapasztalható szeretettel

beszéltek - borzasztóan megijedt, amikor meglátta, hogy lánya és veje emelkedni kezd. Unokái sem tudták megnyugtatni azzal, hogy azok, akiket felvisznek az idegen úrhajók fedélzetére, mindig vissza is hozzák, miután alaposan kivizsgálták.

Alig egy óra múlva aztán, váratlanul a nagymama is felszállt a mennyezet felé. De ő nem kiabált, mint ahogy azt az ember várta volna, csupán egy meglepett, halk kiáltás hagyta el a száját, amint elemelkedett a földtől. Lenézett unokáira, a gyerekek pedig döbbenetlenül látták, hogy mosolyog, és integet nekik, mielőtt átrepül a plafonon.

Mire a kicsik felértek a második szintre, a nagy már nevetett. A padláson pedig, mielőtt végleg kirepült a házból, így szólt:

- Ne aggódjatok miattam, drágáim! Egyáltalán nem kínoz már a reuma!

Eric változatlanul azon az állásponton volt, hogy nagymamájuk megbolondult, hiába tiltakozott Bethany. Eric nem foglalt állást az ügyben.

Mollynak már akkor szörnyű gyanúja támadt, amikor Cassie-t hallgatta, s most ennek a történetnek különösen az a része érdekelte, amikor a nagy már eltűnt, s a gyerekek egyedül maradtak a padláson.

Az ellenséges lény iszonyatos bűzétől öklendezni kezdtek. Bethany kezével eltakarta orrát és száját, hogy ne kelljen belélegeznie a bűzt.

A szag forrását viszont csak akkor vették észre, amikor nagyanyjuk már átrepült a háztetőn. A szemük sarkából jobban látták a lényt, mintha egyenesen ránéztek volna, bár így is inkább csak az alakját érzékelték, amelyet folyton változtatott. Elállta előlük a padlás lejáróját.

- Minket akart - jelentette ki Bethany, s erről mindhárom gyerek meg volt győződve.

El is kapta volna őket, ha ekkor nem jelenik meg egy nő, aki a kicsik szerint olyan volt, mint Obi-Wan Kenobi. Márhogyan annyiban, hogy kissé áttetsző volt, mint mikor Obi-Wan hologramként jelenik meg.

Egyébként kimondottan csinos volt, s olyasmi korú, mint Molly. Arra nem emlékeztek, hogy mit viselt.

A gyerekek nem tudtak dűlőre jutni abban, hogy a nő mivel vette rá a szörnyet a távozásra - bűvös szavakkal, mágikus gyűrűvel, kézmozdulatokkal vagy személyiségének pusztá erejével -, de abban egyetértettek, hogy száműzte a gonosz lényt padlás túlsó végébe, s így megnyílt az út a lejárathoz. A gyerekek azonnal lerohantak a padlásról, hátra sem néztek a bűzös, alakját változó szörnyetegre, de az őket megmentő kísértetre sem.

- Hasonlított hozzád - mondta Bethany Mollynak.

- Egyáltalán nem - mondta Eric.

- Szerintem is hasonlított - nézett a nőre Eric.

- Olyan volt, mint te - erősítette meg Bethany.

- Na jó, lehet, hogy mégis - visszakozott Eric Molly arcát tanulmányozva.

Molly nem tudta mire vélni ezt az új fejleményt. Mindenesetre a legfontosabb az volt, hogy a történet újbóli meghallgatása csak megerősítette gyanúját, amely még a kocsmában tört rá.

Végigpillantott a városon. Nyugatra nézve egy fényes úrhajót látott a levegőben, amint északról dél felé hasít a ködben.

Az átalakított Föld új urai közömbösebbek voltak a szenvedés iránt, és kegyetlenségük messze túlszárnyalta az emberi gonosztságot. Mégis engedték, sőt talán biztosították, hogy a legtöbb gyermek életben maradjon.

A civilizáció elpusztítóiból hiányzik a kegyelem. S ha a gyermekeket szándékosan kímélték meg, az csak egyet jelenthet: különleges céljuk van velük.

52. fejezet

- Mégis milyen céljuk? - kérdezte Neil.

- Fogalmam sincs - mondta Molly.

Az utca közepén álltak, a hat gyerektől és a négy kutyától kissé távolabb. Halkan beszélgettek, s közben a környező épületeket és fákat figyelték.

Mostantól kezdve vajon életük végéig őrséget kell állniuk?

Persze nem tudhatták biztosan, hogy Molly helyes következtetést vont-e le az eseményekből. Egyetlen reményük a kitartás volt.

- Olyanok vagyunk, mint az aratók! - jutott Molly eszébe.

- Micsodák? - kérdezte Neil.

- A gyerekek a termés, minket pedig azért küldtek a mezőre, hogy betakarítsuk a termést, azaz összeszedjük őket.

- Mindenesetre alaposan megdolgozunk érte - mondta Neil.

- Tulajdonképpen hasznot hajtunk az idegeneknek, mert összeszedjük a gyerekeket nekik! - fakadt ki Molly. - De bármilyen sorsot is szántak nekik, nem fogjuk kiszolgáltatni őket!

Tekintettel az idegenek és közöttük levő egyenlőtlen erőviszonyokra, a fogadalom kissé hősködésnek hangzott, bár Molly akár az életét is adta volna azért, hogy teljesíthesse.

- Talán nem kéne bízunk a kutyákban! - jutott hirtelen eszébe.

Neil végignézett a négy állaton, akik éberem köröztek a gyerekek körül. - Pedig láthatóan a gyerekek szolgálatában állnak. - vélte.

- Igen, valóban hűségesek és bátrak - bólintott Molly -, ahogy minden kutya, de ezek itt nem átlagos állatok.

- Ezt jól tudjuk a viselkedésükből - mondta Neil.

- Kutyák, de valahogy mégis többek, nem csak azok. Először olyan varázslatosnak tűnt Virgil, meg az a rózsza, de talán éppen emiatt a másság miatt nem kellene bízunk bennük - mondta Molly.

- És egyébként minden rendben? - kérdezte Neil.

- Igen, bár a bárban elég rémes volt - bólintott Molly.

- Mind meghaltak?

- Vagy valami még annál is szörnyűbb történt velük.

- Ha eljön az idő... - kezdte Neil.

- Szóval, ha meg kell halnunk... - segítette ki Molly.

- Igen, szóval, akarod, hogy feladjam neked az utolsó kenetet?

- Megtennéd?

- Nem üzöm már a mesterséget, de még tudom, hogyan kell csinálni, és hiszek is a szavakban - mosolyodott el Neil.

- Rendben van - mondta Molly. - Örölnék neki. Ha valóban meg kell halnunk.

- Felkészültél rá?

- Igen. Amikor a fényes úrhajó először lebegett fölöttünk az utcán, már akkor vártam a halálos sugarakat, mint a *Világok harcában*.

- A filmben mindkét főhős túlélte a támadást - mondta Neil.

- Mert a Föld baktériumai megölték az összes marslakót - jutott Molly eszébe, aki ezúttal nem remélt ilyen befejezést.

Ekkor Virgil jelent meg Molly mellett, és türelmetlenül morogni kezdett.

A nő lehajolt a farkaskutyához, megvakarta füle tövét, és a legkisebb jelét sem adva annak, hogy megrendült benne a bizalma, így szólt:

- Jól van, öreg. Tudom. Ideje munkához látni.

Erre Virgil megfordult, és elindult a Main Streeten dél felé.

Újra útra keltek: Virgilt Molly követte, utána haladt a hat gyerek és a három kutya, a sort pedig Neil zárta.

Ahogy mentek és figyelték a kihalt utcákat, a járda szélén sorakozó elhagyott autókat, a bezárt üzleteket és mozdulatlanul álló házakat, a csend szinte fojtogatta őket. Már a síró férfi és női hangokat sem hallották.

Molly érezte, hogy Black Lake legtöbb lakója már nem él. Nemrég még úgy gondolta, hogy az emberek házuk menedékében rejtőznek felfegyverkezve, készen arra, hogy megvédjék a családjukat, mostanra azonban Molly már tudta, mi az igazság.

Akiket nem mészároltak le, azokat elvitték a földönkívüliek. E házak mostanra lakat-

lanná váltak. Csak a túlvilági férgesek tekeregnek a szobákban, s az idegen növények mélyesztik gyökereiket a pincék talajába.

Molly hátrapillantott a gyerekekre, és biztatón rájuk kacsintott, amikor észrevette, milyen reménykedve néznek rá. Viszonzásul a gyerekek halványan elmosolyodtak.

Bár hajlandó volt értük az életét is feláldozni, Molly úgy érezte, nem érdemli meg bizalmukat. Tudta, hogy Neil és ő kevesek a rájuk rótt feladat végrehajtásához.

Egy megbukott író pisztollyal, és egy kiugrott pap puskával. Ezek voltak ők. Életük során csupán egyetlen dologban voltak igazán és egyformán sikeresek, a szeretetben. Egymás iránt érzett erős szerelmükben találták meg a békét és a megnyugvást.

Az ellenség azonban érzéketlen volt a szeretet erejére. Az eddigiekből ítélve a látogatók nem is tudták, mi a szeretet.

Virgil jobbra fordult a sarkon, rá a Marine Avenue-ra. Molly elindult utána, de az elé táruló különös látványtól meg is torpant. Arra gondolt, hogy e párás, ködös levegő és a különös fény bizonyára csapdát állít nekik. Az utca végére nézve ugyanis, mintha önmagukat látták volna viszont egy hatalmas tükörben.

Aztán rájött, hogy egy másik csapatot látnak, és a vezető kutya sem Virgil, hanem egy ír szetter. A menet élén két fegyveres nő haladt, s egy Neilnél alacsonyabb és idősebb férfi zárta a sort. Közöttük egy tucat gyerek és hat kutya.

A csoport észak felé haladt a keresztutcán. Megálltak és felnéztek Mollyékra. Molly ebből a távolságból nem látta tisztán az arcukat, de nyilván a másik csapat tagjai is legalább annyira meg voltak lepve, mint ők.

Molly integetni kezdett, mire a másik csapat szintén üdvözölte őket.

Vezető kutyájuk, az ír szetter azonban már indult is tovább. Rövid habozás után a csapat tagjai is követték, hiszen küldetésük még nem fejeződött be, s ez pillanatnyilag fontosabb volt, mint hogy Mollyékkal találkozzanak. Nyilván észrevették, hogy Molly és Neil ugyanolyan feladatot kapott, mit ők. Black Lake túl nagy volt ahhoz, hogy egyetlen csapat képes legyen felkutatni az összes gyermeket. Rajtuk kívül biztosan volt még vagy három-négy.

A másik csapat hamarosan eltűnt szemük elől.

Virgil egy közeli, Viktória-korabeli házhoz vezette őket, amelyet elegáns oszlopok és cirádák díszítettek.

Molly karójára nézett. A mutatók most nem pörögtek, a valós időt mutatták. Majdnem dél volt. Tíz óra telt el azóta, hogy először meglátta a fényes esőt, és a verandán a kojotokat. Érezte, hogy kezdenek kifutni az időből, és a háború végső ütközetére hamarosan sor kerül.

HETEDIK RÉSZ

„Kezdetemben a vég.”
T. S. Eliot: East Coker
(Vas István fordítása)

53. fejezet

A ház maga volt a rendezettség, a tervezettség és az elegancia. Gazdag díszítése, karcsú, faragott oszlopai, a kovácsoltvas kerítéssel körülzárt kert kankalinágyásai, mind annak bizonyítékai voltak, hogy az emberiség hosszú ideje harcol azért, hogy legyőzze a káoszt, és megtalálja a rendet.

Mollyt, amint Virgilt követte felfelé a tornác lépcsőin, a kimondhatatlan veszteség érzése fogta el. Ez a gyönyörű épület, amelyet olyan nagy szeretettel és gondnal terveztek és építettek, jelképe volt mindannak, amit az új vegetáció és a Föld új urai most gyökerestül kiirtanak a bolygó felszínéről. És ezzel együtt az emberi életet is eltörlik, mintha nem is létezett volna.

Virgil már az ajtóban állt. Molly hátranézett Neilre, aki a hat szerencsés gyermekkel az utcán várakozott. Házasságuk hét éve olyan gyorsan elrepült. Nem nagyon remélte, hogy van még egyszer hét évük. Vagy akár hét napjuk.

A gyerekek kínzóan védtelennek tündek. A gonosz mindig vonzódott a gyermekekhez, hiszen az ártatlanok megrontása és elpusztítása jelenti számára a legnagyobb boldogságot.

Virgil morgott.

Hasonlóan Johnny és Abby házához, az ajtó itt is azonnal kinyílt, mintha a házban lakozó gonosz hatalom akarná rávenni Mollyt, hogy belépjen.

A kutya bement, Molly azonban habozott.

Ha ezek élete utolsó órái, szerette volna a gyerekek és Neil mellett tölteni. Iszonyatosan fáradt volt, szeme égett. Túl sok rémes dolgot látott ma. Kétkedni kezdett abban, hogy képes lesz teljesíteni a küldetést.

Hirtelen Eliot egyik verssora jutott eszébe: *Az Élet elől kitérhettek, de a Halál elől soha.*

A verssor kegyetlensége most inkább félelmetesen őszintének tetszett.

Molly belépett a házba a kutya után.

Az ajtó nyomban bezárult mögöttük, egyetlen érintés nélkül.

Azonnal meghallotta a falak mögül jövő motoszkálást: a soklábú, szárnyas rovarok nyüzsgését.

Ezúttal nem tudott erőt meríteni Neilből, csupán a német juhász volt mellette, aki talán szintén a gonosz szolgálatában állt. De ahhoz, hogy megérzéseiben, melyek még sosem hagyták cserben, bízni tudjon -, bíznia kell a kutyában is.

Felkapcsolta elemlámpáját, és igyekezett nem gondolni arra, vajon meddig tartanak még ki az elemek.

Virgil elindult felfelé a lépcsőn.

Molly követte, és hirtelen úgy hallotta, hogy a falból jövő surrogó, csapkodó, motoszkáló hangok összeállnak, ritmusuk egymáshoz igazodik. A ritmikus suttogás megállásra készítette a fordulóban.

Feszülten figyelt, és meglepetésére a több ezer hang szavakat formált.

- *Pusztítás... Halál... Pusztítás... Halál... Pusztítás...*

Ahogy a több ezer alig hallható hang összeadódott, olyan alattomosan finom suttogás jött létre, hogy Molly kezdte azt hinni, hallucinál.

Most eszébe jutott, hogy Abby is mondta, hogy a falak néha beszéltek, de arról nem mesélt, mit mondtak.

- *Pusztítás... Halál... Pusztítás...*

Molly nem tudta eldönteni, hogy fenyegetést hall-e, vagy utasítást. Azt mondogatta magának, hogy el kell terelnie figyelmét az erőszakos és sötét kórusról, de valami mégis egyre közelebb vonzotta a falhoz.

Lámpájával a tapétára világított, majd végighúzta tenyerét a papírvirágokon, bár nem tudta, mit keres. Talán egy kidudorodást, vagy sérülést, vagy más jelet a falon.

A felület azonban sima volt és száraz. Tenyere alatt mintha enyhe vibrációt érzett volna.

- *Pusztítás... Halál... Pusztítás...*

Az angol szavak között mintha idegen beszéd is megütötte volna a fülét.

Fülét a falhoz nyomta.

Enyhe, különös szagot érzett a tapétán.

Amikor az idegen beszédre próbált figyelni, hirtelen világosan meg tudta különböztetni a francia, spanyol, japán, kínai, német, svéd nyelveket, jó néhányal azonban nem boldogult.

Aztán a ritmus megtört. A szavak ütemes áradata érthetetlen hang- és szófolyammá változott.

Fülét a falra tapasztva próbálta a hang alapján kitalálni, miféle rémség tobzódik a gipszkarton túlsó felén, amikor egy magányos, síri hang emelkedett ki a verdesés és mo-

toszkálás zajai közül:

- *Molly.*

Ijedten lökte el magát a faltól.

Elemlámpájával gyorsan végigpásztázta a lépcsőt felfelé, egészen addig, ahol a kutya várakozott, de senkit sem látott, aki a nevét mondhatta.

A bolygót sújtó apokalipszis váratlanul és zavarba ejtően személyessé vált. Egy idegen eredetű valami, amely ismeretlen céllal a falak mögött mászkál, a nevét mondta, mégpedig olyan kísértetiesen bizalmaskodó hangon, amely iszonyattal töltötte el.

S akkor újra felhangzott, ezúttal vágyakozón:

- *Molly.*

54. fejezet

Virgil sürgető nyüszítéssel várta Mollyt a lépcső tetején, és egy bezárt ajtóhoz vezette.

Egy gyermek sírása hallatszott bentről. Hangja fáradtnak tűnt, mintha már hosszú ideje rimánkodna ott egyedül.

Molly elfordította az ajtó gombját, de nem nyílt ki.

Egy pillanatig még várt, hátha a kutya, vagy valami földönkívüli lény utasítására mégis kinyílik, de zárva maradt.

A pisztolytól nem volt hajlandó megválni, ezért az elemlámpát tette le a földre, és szabad kezével újra megpróbálkozott a gombbal. Semmi.

Bekiáltott a síró gyermeknek:

- Kicsim, segíteni akarunk neked! Itt vagyunk, nem kell félned! Kiviszünk innen hamarosan!

Az ajtó váratlanul kivágódott. Feltárult előtte a tökéletes sötétség, egy éhes szörnyeteg feketesége.

A falak és a mennyezet egyre mohóbban, egyre éhesebben suttozta a nevét:

- *Molly, Molly, Molly, Molly...*

Idegesen hátralépett.

Virgil azonban nem törődött semmivel, hanem bement a szobába.

Molly lehajolt a földre tett elemlámpáért. Amikor felemelkedett, mozgást vett észre a hallban, és valami megjelent jobb oldalán.

A férfi gyomorszájon vágta. Ütése erejétől Molly megtántorodott, kiejtette kezéből a lámpát és a fegyvert, majd a földre esett.

Az erős testalkatú férfi rávetette magát, szinte kipréselte belőle a levegőt, és azt sziszegte a fülébe:

- Nem fogod megszerezni őket! Ők az én áldozati bárányaim!

A leesett lámpa épp megvilágította a férfi arcát. Rövidre vágott, vörös haj. Közönvégy arc, nehéz szempillák, türkizszínű szemek, telt ajkak. Bal arcán egy vágás húzódott a füle és a szája sarka között, bizonyára egy régi késelés nyoma.

- A kis bárányok az enyémekek - mondta. Bűzös lehelete a nő orrába csapott. Fel-emelte óriási öklét, hogy arcon vágja Mollyt, aki azonban elfordította a fejét, így az ütés a bal fülén találta el. A férfi ökle a padlóba vágódott.

Mindketten felkiáltottak a fájdalomtól, Molly pedig tudta, hogy nem lesz képes elkerülni még egy ütést. A férfi szétveri az orrát, az arccsontját, és utána megöli.

A támadó kétszer akkora volt, mint ő, nem tudta lelökni magáról. Mielőtt a férfi újra ütött volna, Molly felemelte fejét a padlóról, és az arcába harapott. A torkát akarta volna célba venni, de nem tudta kellő magasságba emelni fejét, így az állát találta el.

A férfi felordított, és le akart fordulni róla, de Molly úgy kapaszkodott bele, mint egy terrier. A gyilkos próbálta lerázni, hogy engedjen végre a harapás, de Molly nem könyörült. A férfi céltalan ökölcsapásai mind a feje mellé mentek.

Aztán Molly egy heves mozdulattal végre lelökte magáról, és igyekezett távolabb mászni.

A dúvadat megdöbentette a támadás; ordítva oldalára gurult, és mindkét kezével sebzett arcát tapogatta.

Molly köpködve és öklendezve kapkodta a levegőt, majd megragadta az elemlámpát, és talpra állt.

Sikerült egy kis időt nyernie. Gyorsan kellett cselekednie, mert a férfi nemsokára feláll, bosszúja pedig kegyetlen lesz és brutális.

A bárányok, mondta a férfi. *A kis bárányok az enyéme.* Ezek szerint nem csak egy gyerek van a szobában, ahová Virgil bement. *Áldozati bárányok.*

Molly füle csengett, ropogott és sajgott.

Meg kell találnia a pisztolyát. Ez az egyetlen reménye.

A szőnyegen tapogatózott, majd körbevilágított a lámpával, de sehol nem látta.

A férfi közben tájékozva és átkozódva feltápászkodott.

Molly remélte, hogy időt nyer, ezért fejbe akarta rúgni a fickót, ám elvétette. A férfi elkapta a lábát, és majdnem legyűrte Mollyt, de végül nem sikerült neki.

Szőnyeg, szőnyeg, vérfoltok, érmék, szőnyeg, kézzel sodort cigaretta, szőnyeg, a pisztoly sehol. Sehol! Lehet, hogy a fickó ráesett!

Nincs több idő. Amilyen gyorsan tudott, a legközelebbi szobába rohant, bevágta az ajtót maga mögött, és ráfordította. A zár fölött tapogatózott, remélte, hogy van rajta retesz, de nem, nincs!

A zár nagyot kattant, mert a férfi kint az ajtóra csapott, és a gombot rángatta. Legközelebb bele fog rúgni! A zár nyelve pedig nem elég erős. Nem fog kitartani!

55. fejezet

A szobában az ajtótól balra egy egyenes hátú szék állt.

A hallban a sebesült örült rugdalni kezdte az ajtót. A zár nyelve nagyot reccsent, de nem engedett, bár úgy tűnt, egy újabb rúgást már nem bír ki.

Molly a széket az ajtó gombja alá támasztotta.

A második rúgástól széttört a zárszerkezet, de az odatámasztott szék tartotta az ajtót, így még a harmadikat is kibírta.

A férfi, hangosan átkozódott, az öklével verte az ajtót. - Még visszajövök érted! - kiabálta. - Visszajövök, amint végeztem a báránykáimmal!

Csend lett. Talán valóban elment.

De akár várt rá, akár nem, csak egy férfi volt, nem egy idegen egy másik világból. Végül is nem volt képes arra, hogy átjöjjön az elbarikádózott ajtón.

Számos nem evilági fenyegetéssel kellett ma már szembenéznie, de nem esett bántódása, s most egy hétköznapi férfi az, aki majdnem megölte. Volt ebben valami jelentőségteljes, amit csak érzett, de nem tudott megmagyarázni. Most ismét mintha valami nagyon fontos dolog felismerésének a küszöbén állt volna.

De most nem volt ideje, hogy összerakja a kirakósjáték darabkáit. Az elmélkedéshez időre és nyugalomra lett volna szüksége.

A szörnyeteg, akit megharapott, azt mondta, hogy a gyerekek az ő áldozati báránykái. Hogy kinek és milyen oltáron akarja feláldozni őket, az most nem számított. Egy volt a lényeg: megállítani.

Molly szétzúzott, vérző füle sajgott a fájdalomtól, de már nem csengett. Elég jól hallott.

Pillanatnyilag az egyetlen zaj a falakból jött; a korábbi rovar-surrogás hallatszott újra.

Hirtelen hányinger hullámozott végig rajta. Érezte szájában a vér ízét, ezért köpött egyet.

Elfordult az ajtótól, és körbevilágított a szobában. Először egy fejszét pillantott meg, amely egy magas szekrény oldalán lógott. Véres volt a penge és a nyél is.

Rosszullét fogta el, és legszívesebben nem nézelődött volna tovább, de kénytelen volt.

A dolgozószobában volt. Az ablakok a mohával benőtt fákra néztek. A helyiségből fürdőszoba is nyílt, ajtaja nyitva állt.

Molly ekkor vette csak észre, hogy két felszabdalt holttesttel osztja meg a szobát: a férfi a padlón hevert, a nő pedig a karosszékben. Molly megedződött a rettenetekkel szemben, de mégsem bírta jobban megnézni őket.

A falon lógó családi fotókról megállapította, hogy minden bizonyos, ők voltak a lépcső melletti szobába zárt gyerekek szülei. A képen egy gödrös arcú kislány és egy idősebb, fekete hajú kislány állt.

A heges arcú férfi pedig egyszerűen betört ide. Nyilván nem Michael Render szabadult ki egyedül az elmeegógyintézetből, hogy kihasználja az összeomló civilizációban uralkodó káoszt.

Áldozati bárányok.

Molly sietve átkutatta a fiókokat, hátha talál valami fegyvert, de csupán egy ollót lelt.

A háta mögött ekkor váratlanul megjelent a sebhelyes arcú férfi. - Dobd el! - mondta, és egy pisztolycsövet nyomott Molly tarkójához.

56. fejezet

A támasztékként használt szék továbbra is ott volt az ajtógomb alatt. Molly egy pillanatra megingott, de aztán rájött, hogy a gyilkos mégsem a falon át, vagy egyéb természetfeletti módon jelent meg a dolgozószobában. A szomszédos fürdőszobából egy hálószobába lehetett eljutni, a férfi pedig már elég régóta volt a házban ahhoz, hogy jól kiismerje magát, így azon át jutott be.

Molly nem dobta el azonnal az ollót a felszólításra. Élénk fantáziájával máris maga előtt látta, ahogy az alak megerőszkolja és megkínozza, s ettől fogva úgy gondolta, megér egy próbát, hogy megkísérelje az ollót a hasába vágni, mielőtt az tarkón lőné.

Aztán mégsem cselekedett. A múlt és a jövő egyformán elérhetetlen messzeségben volt, az egyetlen pillanat, ami létezik az itt és most van, ahol még élet van. És míg élet van, van remény is. Nem kockáztathat.

Eldobta az ollót, ami csörömpölve az asztalra esett.

A férfi Molly torkának szegezte a pisztoly csövét, egyik karjával szorosan lefogta, és hogy fájdalmat okozzon neki, szorongatni kezdte a melleit.

- Szeretsz harapni, mi? - kérdezte az idegen, aki csak nehezen tudott beszélni a Molly okozta sebtől. - Bárányt is eszel?

Ha sikoltott volna, Neil azonnal bejön a házba, magára hagyva a hat kisgyermeket az utcán a kutyákkal, akiket már szintén gyanakodva figyeltek.

- Bárányhúst is eszel? - ismételte meg, s olyan erősen szorította Mollyt, hogy az majdnem felkiáltott a fájdalomtól.

- Nem. Nem szeretem.

- Majd meg fogod szeretni, meglátod - mondta. - Leviszlek a hallba, hogy megnézd a két báránykám, és figyellek, amint beleharapsz a puha husikába.

A falban az ismeretlen lények egyre örültebben motoztak.

- Minél nagyobbat és minél jobb helyeken harapsz beléjük, annál jobb esélyeid lesznek a túlélésre.

- Áldozati bárányoknak nevezte őket. Miért? Minek vagy kinek akar áldozatot mutatni?

- A gyerekeket akarják, mindennél jobban, de nem érinthetik őket.

- Kik?

- Akik most a világot uralják.

- Miért nem érinthetik meg őket?

- Nem tudsz semmit! A gyerekeket nem lehet megrostálni - mondta. - De rám nem vonatkoznak a szabályok. Ha megszerzem és megölöm a gyerekeket, a Föld új urai jók lesznek hozzám.

Molly úgy érezte magát, mint egy vak, aki Braille-írást tapogatva próbál megérteni

egy szöveget, csak hogy egy csomó jel hiányzik. Fontos részletek hiányoztak, hogy mindent tökéletesen megértsen.

A férfi elengedte Mollyt, de közben még erősebben nyomta torkához a pisztolyt. - Vedd fel az asztról az elemlámpát, és indulj el lassan. Maradj mellettem, mert ha próbálkozol, szétloccsantom azt a csinos fejed!

Molly az ablakból látta, hogy odakint hideg, fehér fény árad lefelé az égből, s azt is tudta, hogy honnan jön. Egy csillogó űrhajó lebegett a ház fölött.

A hajó ugyanúgy hatott rá, mint korábban. Úgy érezte, figyelik, analizálják, de most mintha a szívébe, a lelkébe hatolt volna a sugár, s teljes összetettségében tudnának róla mindent.

Fogvatartója nyilvánvalóan ugyanezt érezte, mert teste mozdulatlanra dermedt, majd hátralépett az ablaktól, magával rántva Mollyt is. - Mi a franc ez? - kiáltott fel.

A félelem elvonta a férfi figyelmét, és a fegyver csövének nyomása engedett Molly torkán. Tudta, hogy eljött a cselekvés ideje. Tisztán, gyorsan és hideg fejjel cselekedett, minden múltbéli tapasztalatát és jövőbeli reményét a jelenben összpontosítva.

Felkapta az asztról az ollót, és ellökte magát a férfitől. Hallotta, hogy a pisztoly ravasza kétszer kattant, de lövés nem dördült.

A férfi felé lendült, aki újra meghúzta a ravaszt. A fegyver ismét csődöt mondott.

Molly az ollót a férfi fegyvert tartó kezébe vágta. A támadó felordított, és elejtette a pisztolyt.

Molly hozzávágta az ollót, majd lehajolt és villámgyorsan felvette a földről a pisztolyt. Amikor felegyenesedett, látta, hogy a férfi kinyújtja felé a kezét. Molly meghúzta a ravaszt. A pisztoly hatalmasat dörrent.

A lövedék egyenesen a férfi szívébe vágódott. Azonnal meghalt.

Molly állt, és hirtelen tudta: az imént nem véletlenül mondott csődöt a pisztoly kétszer is. Bizonyos erők mellette álltak.

A nyüzsgő kaptár hirtelen elhallgatott a fal mögött.

57. fejezet

A fent lebegő űrhajó fénye beömlött az ablakon, túlságosan is megvilágítva a hullaházzá változott szobát. Molly magához vette elemlámpáját, és a fürdőszobán keresztül elindult a háló felé.

A fürdőszobai tükör visszaverte a kinti fényt, s így Molly láthatta benne magát - s még egy alakot, aki azonban nem volt jelen a helyiségben. Egyetlen pillanatra látta csupán a jelenést. Döbbenet állt meg, hogy alaposabban megnézzé, de már csak saját tükörképét látta.

Fogalma sem volt, hogy édesanyja, Thalia, akit a tükörben megpillantott, valóban ott volt-e, vagy csak a vágyait vetítette ki a látomás. Lehet, hogy hallucinál, vagy kezd megőrülni!

Szeretett volna még maradni, hogy a tükröt tanulmányozhassa, de a báránycáknak, akiket sikeresen megmentett a feláldozástól, szükségük volt rá. Elindult hát a következő szobán át a hallba. Útját végigkísérte az ablakokon bevilágított űrhajó fénye.

Amikor a lépcső tetejénél levő ajtóhoz ért, az hirtelen kivágódott előtte.

A kislány hálószobáját látta maga előtt. Az ágyon plüss állatkák sorakoztak, a falat tinisztárok képei díszítették.

Két szék állt a szoba közepén egymásnak háttal. Az egyik a tíz-tizenegy év körüli sötéthajú kislány, a másikon pedig gödrös arcú öccse ült. Mindkettőjük csuklóját és bokáját ragasztószalaggal kötötték össze.

Virgil éberem őrködött a gyerekek mellett, mivel az egyik sarokban óriási gombakolónia dagadozott. Egy második, amely már kinövesztette vaskos, rovarszerű lábait, az ágy fölött, a plafonon trónolt. A folyamatosan lélegző zsákokon kívül tökéletesen mozdulatlanok voltak, bár belsejükben valószínűleg nagyon is nyüzsgött az élet.

Az ágyon ott hevert a félig elhasznált ragasztószalag és a kés, amellyel a gyilkos

elvágta.

Molly kivételesen hasznát látta, hogy az úrhajó továbbra is a ház fölött lebeg, így nem kellett elemlámpáját bekapcsolnia a tenyésző gombák jelenlétében. Fogta a kést, és elvágta a gyerekek kötelékeit.

A gyermekek neve Bradley és Allison volt. Molly igyekezett megnyugtatni őket, majd elmagyarázta nekik, hogy a házat minél gyorsabban el kell hagyniuk. Amikor a gyerekek a szüleikről érdeklődtek, Molly nem mondta meg nekik az igazat.

Egyelőre meg akarta őket menteni. És ahhoz, hogy a dolgát megfelelően el tudja végezni, e pillanatban arra volt szükség, hogy reményt és támogatást nyújtson nekik. Most nekik is a jelenben kell élni.

Csak most jött rá, hogy amióta a ház ajtaján belépett, kezdte úgy érezni, hogy van jövőjük, holott korábban nem látott okot a reménykedésre. De hogy miért érzi így, nem tudta megmagyarázni. És volt még valami. Ahogy Virgilre nézett, tudta, hogy nagyot tévedett, mikor kételkedett benne.

Ahogy indultak volna kifelé, Molly fülét nedves, cuppanásszerű hang ütötte meg. Felnézett, és látta, hogy egy kerek, dinnye nagyságú gombán a bőr visszahúzódik, mint egy szemhéj. A hártya alatt egy emberi arcot pillantott meg.

Az eddig látott és tapasztalt elképesztő dolgok közül, ez tűnt a legbizarrabbnak, a legérthetetlenebbnek és leginkább zavarba ejtőnek. Visszataszítónak találta, de nem tudta levenni róla a szemét.

Ahogy alaposabban megfigyelte, látta, hogy a gombabeli arcnak nem volt térbeli kiterjedése. A visszahúzott szemhéj alatti felület sima, domború és áttetsző volt. Az emberi arc, mintha lebegett volna benne, mint karácsonyi üveggömbben a hópelyhek.

Egy kék szemű, szőke bajszú férfi arca volt. A férfi Molly felé fordította tekintetét, mintha valóban látná őt. Arckifejezése szorongást tükrözött. Úgy tűnt, kiált valamit Mollynak, de a hangját nem lehetett hallani.

Ekkor egy újabb gombáról húzódott hátra a fehér hártya, s egy másik gömbben újabb arc tűnt elő: egy sikoltozó nő nyomorult, elkínzott arca. Kiáltásai nem hallatszottak.

Nem lehetnek valódi arcok, gondolta Molly, de amint szinte megbabonázva nézte őket, arra gondolt, hogy mindegyik egy-egy ember tudatát képviseli. Valaki olyannak az emlékeit és tudatát, aki valóban élt. És most e visszataszító lények tartják fogva e lelkeket.

Minden egyes fehér gombakolónia valamiféle szerves börtön, amelyben a Föld új urainak kezétől elhunyt emberek tudatát tartották fogva. Lehet, hogy a kolóniák egyfajta adattároló rendszerek, amelyekben az emberi elmék tartalmát összesítik, köztük a memóriát, a kognitív funkciókat és a személyiséget.

Molly hevesen lüktető szíve majdnem megállt, erre a gondolatra.

Még több szemhéj nyílt fel, alattuk újabb arcokkal, de nemcsak a mennyezeten mászó telepen, hanem a sarokban terpeszkedőn is. Molly pedig hirtelen rájött, abból, ahogyan az arcok őt és a gyerekeket nézték, hogy ezek a szerencsétlenek nemcsak figyelnek, hanem éreznek és élnek is börtönükben. Néhányuk arcán néma téboly.

Virgil végre elindult a hall felé, Molly pedig gyorsan utánarohant a gyerekekkel.

Az ajtóból még visszanézett, és látta, hogy újabb szem nyílik ki. A sebhelyes férfi arca meredt rá belőle, akit alig két-három perce lőtt le. Tekintete Mollyra szegeződött, arcvonásai gyűlöletet sugároztak.

Aztán a néma arcok hirtelen megszólaltak, s a szobát megtöltötte a síró, nyöszörgő, segítségért könyörgő emberek hangjának kórusa.

Miközben Molly a gyerekekkel levágtatott a lépcsőn, az eddig a fejük fölött lebegő úrhajó tovább siklott, és újra lilás félhomály borult rájuk.

58. fejezet

Neil meg akarta vizsgálni Molly sérült, véres fülét, ő azonban ragaszkodott ahhoz, hogy folytassák a munkát.

Ezúttal a gyerekek - akiknek száma mostanára nyolcra duzzadt - haladtak legelől,

mögöttük Virgil ügetett. Keleti irányba haladtak, vissza oda, ahonnan jöttek. Molly és Neil éberén követte őket.

- Úgy tűnik, kizárólag az emberektől kell megóvnunk a gyerekeket - mondta Molly. - Hétköznapi, átlagos, apától és anyától született, de elmebeteg, vagy rosszakaratú emberektől. Különös, de az idegenek és a világukból behurcolt különféle lények nem nyúlnak a gyerekekhez.

- Honnan tudod? - kérdezte Neil.

- A gyerekeket nem lehet megrostálni, mint a búzát - idézte Molly a sebhelyes arcút.

- Micsoda?

- Olyan dolgok történtek abban a házban, amelyek más megvilágításba helyezték a dolgokat. Majd később elmesélem. A legfontosabb, hogy a gyerekeket nem tudják bántani.

- Hogyhogy?

- Nem értem én sem, de már dolgozom az elméleten. Van még valami... Azt hiszem, hogy akik a gyerekeket keresik, azok is sérthetetlenek.

- Ehhez képest valaki elég szépen helybenhagyta a füledet - jegyezte meg Neil.

- Az nem idegen volt. Volt a házban egy fickó, egy pszichopata örült. Megölte a gyerekek szüleit, és velük is végezni akart.

- Mintha egy lövést is hallottam volna, de nem esküdnék meg rá. Majdnem utánad mentem.

- Akkor már vége volt.

Neil elkerekedett szemmel nézte a feleségét. - Nagyon megváltoztál, tudod? Eddig csak könyveket írtál, drágám.

- Tényleg. Istenem, de régnek tűnik.

A juhászkutya visszairányította őket Black Lake belvárosába.

A feketés színű moha lassan az összes fát beborította, néhányat már meg is fojtott. Most már az épületekre kezdett felkúszni, behálózta az ereszcatornákat, befolyta az ablakpárkányokat.

- Szóval - kérdezte Neil -, most akkor megmentjük, vagy learatjuk őket?

- Azt hiszem, mentjük. És visszatért a bizodalma a kutyában.

Fürge, sötét figurák ugráltak a háztetőkön, épületről épületre szökdécseltek a ködben. Akkorák lehettek, mint a majmok, de hiányzott belőlük a játékosság. Fejük túl nagy volt pikkelyes testükhöz képest, és a távolból úgy tűnt, mintha aszimmetrikus arcuk egyik fele megégett volna. Kezükön annyi ujj volt, mint a majmoknak, de ujjperceik sokkal nagyobbak voltak. Időnként mellkasukat ütötték és szaggatták, mintha valami gyötörné őket, bár a közben kiadott, fojtott hang inkább gonosz kuncogásnak tűnt.

Mindenhol gombák sarjadtak: a parkok fűvén, a virágágyásokban és -ládákban, a járdák repedéseiben, a házak falán. Olyan szín- és formagazdagság jellemezte őket, amelytől az embernek olyan érzése támadt, mintha egy fantázia szülte világban volna, amely folytonosan változtatja alakját.

- Lehet, hogy tévedtünk, amikor azt hittük, hogy az idegenek egy monolitikus kaptárt alkotnak, amelynek egyetlen küldetése van.

- Nagyon úgy fest.

- Igen, de az egész olyan, mintha hiba csúszott volna a gépezetbe: eltörlik a Földről az emberi szemetet, hogy idehozzák a sajátjukat, de közben a gyerekeket megkímélik. Talán közöttük is lehetnek klikkek, mint az emberek között. Az egyik ilyen csoport talán nem hisz abban, hogy az emberi fajt és a teljes civilizációt el kell pusztítani.

- Ha így van, akkor ez a csoport jelentős kisebbségben van az eddig látottakból ítélve.

- De annyit mégis elértek, hogy nem engedik bántani a gyerekeket.

- Még most sem adták fel, hogy elvegyék tőlünk a világunkat - mondta Neil. - Hogyan tudna bárki, különösen a gyerekek, életben maradni egy ilyen örült környezetben?

- Sehogy - mondta Molly homlokát ráncolva.

- Azt hiszem, hogy valamit nagyon félreértettünk. Meg kell próbálnom helyretenni a dolgokat a fejemben.

Virgil a bankhoz vezette őket, ahová múlt éjjel a harcolni akarók csoportja húzódott. Molly először úgy gondolta, hogy mentési akciójuk ezennel véget ért. Remélte, hogy itt letáborozhatnak azok társaságában, akik a harc mellett döntöttek, és elszánták magukat akár a halálra is.

Aztán körülnézett, és látta, hogy a bank bejáratát senki sem őrzi. A redőnyök be voltak húzva, így csak annyit tudott megállapítani, hogy senki sem tartja szemmel az utcát bentről.

- Valami baj van - mondta Neil. - Rosszat sejtek.
 - Öt gyerek pedig még mindig odabent van - felelte Molly.
- Munkájuk tehát mégsem ért véget.

59. fejezet

Ha a gyerekek valami módon valóban érinthetetlenek az idegenek számára, akkor biztonságban vannak az utcán, főként, ha a kutyák szemmel tartják őket. Neil tehát nyugodtan bemehet Mollyval a bank épületébe.

Ez azonban, bár alátámasztotta néhány dolog, mégis csupán elmélet volt, így Mollyék nem merték magukra hagyni a kicsiket.

Ezúttal Neil ragaszkodott hozzá, hogy ő megy be a bankba, Virgil azonban láthatóan nem lelkesedett az ötletért. A kutya nem volt hajlandó tartani, sőt egyszerűen leült a bejárat előtt a járdára, elállva az útját, és nem engedte be.

Neil átnyúlt a kutya feje fölött, de nem tudta kinyitni az ajtót.

Amikor Molly közelebb lépett, Virgil azonnal talpra ugrott, és boldogan csóválni kezdte a farkát. Mancsával megérintette az ajtót, amely azonnal kitárult.

Neil átölelte és megcsókolta feleségét, majd átengedte neki a terepet. Visszasétált az utcán várakozó gyerekekhez és kutyákhoz.

Molly a bank felé menet újratöltötte pisztolyát, nadrágja zsebébe pedig további töltényeket tett. Egyik kezében az elemlámpával, másikban a pisztollyal belépett Virgil után az épületbe.

Ez volt Black Lake-ben és környékén az egyetlen bank. Az épületet 1936-ban emelték, és bár pompában nem vetekedhetett a nagyvárosok bankjaival, még így nagyon szép volt: mindenhol márványpadló, márványoszlopok, a falakon pedig elegáns faburkolat.

A pénztárfülkék ablakát bronzkeret díszítette, az asztalok fölött mives lámpák lógtak.

Molly eloltotta elemlámpáját, és eltette, hogy mindkét kezével a fegyvert foghassa.

Bár több mint húsz felnőtt és öt gyerek hagyta el a kocsmát azzal a szándékkal, hogy beveszik magukat a bankba, és megerősítik, Molly csupán négy felnőttet - három férfit és egy nőt - látott a tágas teremben. Sorban, egymás mellett álltak a pénztárfülkék előtt, háttal a bejáratnak.

Nem fordultak meg a zajra, amivel Molly belépett, és ez igen furcsa volt.

Hátulról csak egyiküket, Vince Hoytot, a történelemtanárt és futballedzőt ismerte fel.

- Vince! - szólította meg.

A férfi nem mozdult.

- Minden rendben? - kérdezte Molly.

Senki nem vett róla tudomást.

Molly Virgilre nézett, a kutya azonban átadta neki az irányítást, és komoly tekintettel várta, hogy gazdája valamit lépjen.

Molly keresztülvágott a termen a négy alakhoz, és csak ekkor vette észre, milyen merev testtartással, egyenes felsőtesttel állnak, milyen ernyedten lóg a karjuk.

- Mi történt? - kérdezte, de azonnal tudta a választ, amikor megkerülte a kis csoportosulást.

Egyiküknek sem volt arca.

60. fejezet

Ez volt hát az, amiről Cassie is beszámolt: szem, orr és száj nélküli emberek, akiknek arca helyén csak egy sima folt maradt. A hajuk vonalától az állukig tartó simaság halvány agyagszínű és olyan fényes volt, mint egy kiégetett kerámia.

Mivel egyáltalán nem tudtak lélegezni, elvileg halottak voltak, de, bár mellkasuk nem emelkedett és süllyedt, időnként rándultak egyet, és mintha nyeltek volna. Sőt, kettőjük halántékán szemmel láthatóan lüktetett az ér. Kezük remegett.

A félelmet szinte tapintani lehetett körülöttük. Nem volt arcuk, mégis életben voltak, és rettegetek.

És a bankban valahol ott kell lennie öt ártatlan és halálra rémült gyermeknek. S velük a lénynek, amely kezében tartja az ellopott arcokat. Egy ilyen képességekkel bíró teremtmény nyilván azt is tudja már, hogy Molly megérkezett.

Virgil nem volt hajlandó vezetni Mollyt, de bátran mellette maradt annak ellenére, hogy oldala egyre idegesebben hullámozott.

Molly kinyitotta a pénztárak melletti alacsony bronzkaput, és belépett a pénz birodalmába, bár a pénznek többé nem volt értéke az emberiség számára.

A pénztárosok fülkéit alacsony korlát választotta el a folyosótól. Molly kinyitott egy másik kaput, és kiengedte Virgilt.

Bár Molly azt hitte, már sehol a városban nincs áram, a folyosót három, egymástól egyforma távolságban levő lámpa világította meg.

Tökéletes volt a csend, még a kutya körmeinek kopogását sem lehetett hallani, elnyelte a vastag padlószőnyeg.

A folyosóról öt ajtó nyílt a keleti, három pedig a nyugati oldalon. Egy-két ajtón az ott dolgozó tisztviselő neve volt olvasható, egy másikon a MOSDÓ feliratot látta, kettőn pedig nem volt felirat. Minden ajtó mögött sötétség uralkodott.

A folyosó végén a boltozatos átjáróban lévő tömör, rozsdamentes acélajtó nyitva állt. Nagy levegőt vett, és megérezéseiben bízva, végigment a félhomályos folyosón.

Egyre csak Cassie rémült hangja csengett a fülében: *Elveszik az arcodat, a kezükben tartják, aztán megmutatják neked...*

A boltozat alatt egyetlen lámpa világított. Molly nem látott senkit az ajtókeret mögötti előcsarnokban.

...arcok a kezükben... aztán összeszorítják az öklüket, az arcok pedig sikoltoznak a fájdalomtól...

Molly öt méterre lehetett a boltíves átjárótól, amikor tudatában, gerincében, vérében és csontjaiban megérezte, hogy a lebegő úrhajó visszatért. Észak felől érkezett, összepréselve maga alatt a levegőt, amitől Mollynak olyan érzése támadt, mintha egy egész óceán nehezedne a vállára.

A boltozattól alig néhány lépésre Virgil váratlanul megtorpant, de aztán kiderült, hogy csak a dolgát végezni állt meg, és rövidesen újra csatlakozott Mollyhoz.

Az acélajtó küszöbén Molly megtorpant a rémülettől. Szája kiszáradt, tenyere iz-zadni kezdett, fogai összekoccantak a vacogástól.

Átlépett az egy méter vastag, acél ajtókereten. A kis előtérből balra nyílt a négyszögletes alakú kamra, amelyben kétoldalt a székek sorakoztak. Itt is égett a lámpa, de a helyiségben nem volt senki.

Az előtértől jobbra egy nyitott ajtón át, szintén acéllal burkolt folyosó látszott. Fény szűrődött ki róla.

Még itt a vastag boltozat alatt is érezte belsejében a lüktetést, amelyet a város fölött lebegő óriási úrhajó bocsátott ki magából.

Belépett az ajtón. Balra a pénzteremben megpillantotta az öt gyermeket. A földön ültek, háttal a falnak. Éltek, de látszott rajtuk, hogy rettegetnek. S ahogy titokban talán számított is rá, társaságukban ott volt Michael Render, az apja.

61. fejezet

Húsz évvel ezelőtt Render öt gyereket ölt meg Molly iskolájában, és most újabb ötnek forgott veszélyben az élete.

A férfi mintha olvasott volna Molly gondolataiban, így szólt:

- Visszatérő, mágikus számmal van dolgunk, ugye?

A boltozatos pince falai nem visszhangozták, inkább tompították hangját.

Molly mindkét kezével megragadta pisztolyát, és a férfi felé fordította. - Ki fogom őket vinni innen!

- Csak holtan, kicsim!

- Senki nem fog itt meghalni rajtad kívül - mondta a nő -, ha arra kerül a sor.

- Ha arra kerül a sor - ismételte Render cinikusan. - Túlságosan össze vagy zavarodva, hogy helyesen tudj cselekedni, Molly drágám. Már a kocsmában lelőhettél volna, de te futni hagytál. Elengedtél, hogy ilyen rettenetes dolgokat hajthassak végre!

A lány megrázta a fejét. - Alábecsülsz.

Virgil ekkor fülét-farkát behúзва elsompolygott Render mellett, hogy közelebb kerülhessen a gyerekekhez.

- Ha jól tudom, apagyilkosságnak hívják, amit most tenni akarsz, ugye? - kérdezte Render, felillantva csábos mosolyát, amellyel Molly anyját is annyira elbűvölte annak idején.

- Nekem nincs apám - mondta Molly.

- Mondogathatod magadnak, hogy nincs, de ettől még semmi sem változik. Tudod, hogy azon a napon azért mentem el az iskolába, mert szerettelek, és nem akartalak elveszíteni.

- Magadon kívül sosem szeretted senkit.

- Annyira szerettelek, hogy még ölni is hajlandó voltam, csak hogy megszerezzelek. Megöltem mindenkit, aki az utamba állt, csak azért, hogy felnevelhesselek, ahogy egy jó apához illik.

A férfi egy lépést tett Molly felé.

- Maradj ott, ahol vagy! - figyelmeztette a lány. - Ne feledd, azon a napon kétszer beléd lőttem.

- Bizony - bólintott Render. - De akkoriban még ártatlan voltál, kevésbé voltál a tudatában annak, hogy mi a jó, és mi a rossz.

A férfi ismét közelebb lépett, és egyik kezét hívogatóan Molly felé nyújtotta. A nő azonban hátralépett.

- Öleld meg édesapádat - mondta Render nyájaskodva, és még mindig közelített -, ölelj meg, és üljünk le, hogy megbeszéljük a dolgainkat.

Molly egészen a pénzterem és az előcsarnok közötti átjáróig hátrált. Távolabb már csak akkor tudott volna menni, ha kilép az ajtón, de akkor magára kellett volna hagynia apját a gyerekekkel.

A férfi egyre közelebb jött, karja ölelésre tárva.

- Az anyád mindig hitt a szeretet erejében, és a beszélgetés fontosságában. Azt mondta, jóakarattal és megegyezéssel mindent el lehet simítani. Téged nem tanított meg ezekre, Molly?

Molly ekkor apja mellkasába lőtt. A boltívek tompán verték vissza az éles hangot, mint egy hatalmas harang.

Molly hallotta, hogy a gyerekek kiáltozni kezdenek, és szeme sarkából látta, hogy befogják a fülüket és eltakarják a szemüket.

A golyó ütésétől Render megtántorodott. Szemében vadság tükröződött, de mosolygott.

A lány újra lőtt, majd harmadszor és negyedszer is, a férfi azonban nem esett össze. Négy golyó ütötte seb tátongott a mellkasán, de egy csepp vért sem lehetett látni.

- Már nem élsz, ugye? Halott voltál akkor is, amikor a kocsmában megjelentél - mondta Molly, és leengedte a pisztolyt.

- Amikor minden a feje tetejére állt, az intézetben néhány ór egyszerűen ki akart engedni bennünket - mondta Render. - Talán sajnálatból, talán együttérzésből. Inkább

mint hogy a ketrecekben hagyjanak minket éhen pusztulni, mint az állatokat. De voltak ketten, akik nem voltak hajlandók belemenni ebbe. Inkább lelőttek mindenkit a cellájában, mielőtt elhagyták a kórházat.

Ami Molly előtt állt, az nem az apja volt, hanem egy tökéletes hasonmás, egy lélektelen test, amely most elkezdett átváltozni, és azzá lett, ami valójában volt: szürkésfekete lényé, aminek olyan szeme volt, mintha egyszer szétrobbant volna, és rosszul rakták volna össze. Hatalmas, citrom nagyságú, kidülledő, vörös szemei voltak és elliptikus, fekete pupillái. Vállából hegyes csontlemezek álltak ki, oldalán børszerű szárnyak lógtak.

Molly tudta, hogy a Földet meghódító idegen bolygó hercege áll előtte.

Amikor felmutatta nagy, karmokban végződő, erős kezét, Molly mindegyikben egy-egy arcot látott. Ám a gombában látott arcoktól eltérően ezek nem csak síkban léteztek, hanem térbeli kiterjedésük is volt, s ettől sokkal élőbbnek, sokkal zavarbaejtőbbnek látszottak, mint a korábbiak. Bal kezében Michael Render arca, jobbában pedig Vince Hoyt, a futballedzőé.

A lény összecsukta hatalmas kezeit, és összeszorított ujjai közül Molly meghallotta apja és Vince Hoyt kétségbeesett kiáltásait és sikolyait.

Amikor a kezek újra kinyíltak, az arcok kicserélődtek: most egy híres politikust látott az egyik tenyérben, s egy színésznőt a másikban. Ezek is kétségbeesetten jajveszékelték, amikor a lény összezárta tenyerét.

Molly furcsán, szinte súlytalannak érezte magát, mintha egy álomban sodródna, rémlátomások között.

Az idegen szája olyan volt, mint egy felszakított seb, és amikor beszélt, kilátszottak üvegszilánkhhoz hasonló fogai. - Megengedem, hogy megtartsd az arcodat, és kísétélj innen négy báránnyal. De csak négyet vihetsz. Te választod ki, melyik maradjon itt.

Molly a döbbenettől remegni kezdett, és kezéből majdnem kiejtette a pisztolyt, amint végignézett az öt kisgyereken, akik mindent hallottak. Inkább meghal, minthogy bármelyiküket itt hagyja.

Belenézett a vörös szemekbe, és különös módon olvasni tudott bennük. Mint Harry Corrigan járkáló hullája, a csokornyakkendős, tweedzakós Derek Sawtelle, Michael Render, a beszélő baba és a járkáló gombakolóniák, és mint minden és mindenki, amivel és akivel csak szembetalálta magát, amióta az eső eleredt, ez a lény is a kétségbeesés hírnöke volt, akinek feltett szándéka volt, hogy Mollyt reménytelenségbe taszítsa.

Mindent felhasználtak ennek érdekében. Gyermekkorának véres tragédiáját, anyja elvesztése felett érzett végtelen szomorúságát, legmélyebb félelmeit és kétségeit, még T.S. Eliot iránti rajongását is - ami mindig erőt és ösztönzést adott neki -, hogy tökéletesen összezavarják, kimerítsék, és oly sötét kétségbeesésbe taszítsák, amelytől kiüresedik, megbénul, és képtelen lesz segíteni az ártatlanokat.

Számos dolog volt azonban még mindig, amit nem értett, és talán sosem fog érteni, de egy dolgot egészen biztosan tudott, és érzett: *Amíg benne él a remény, a gyerekeket nem bánthatják.*

- Nincs hatalmad felettem, sem felettük. Én vagyok az oltalmazójuk - jelentette ki Molly, maga is meglepődve saját szavain. - Ki fogom őket vinni innen. Mind az ötöt. Most azonnal.

A lény Molly arca felé nyúlt, széttárt karmú tenyere a nő egész arcát eltakarta. Érintése jéghideg volt és nyálkás.

Molly nem húzódott el. Nem hátrált. Nem vett levegőt.

Rövid habozás után a lény leengedte a kezét.

Az idegen nézte őt egy pillanatig, és bár arckifejezése rezzenéstelen volt, Molly tudta, hogy szíve csupa gyűlölet és harag.

A lény ekkor hirtelen mintha súlytalanná vált volna, felemelkedett a padlóról, és felfelé kezdett lebegni. Átrepült a mennyezeten, és valószínűleg felszippantották a Black Lake felett lebegő hatalmas úrhajó fedélzetére.

A bank nagyterméből eltűntek az arc nélküli emberek.

Molly kézen fogta az öt kisgyereket, és a megvidámított Virgil vezetésével kiment Neilhez és a többiekhez az utcára, ahol a sűrű köd lassan oszladozni és emelkedni kezdett.

A vékonyodó lilásbíbor ködfátyolon át megpillantották a távolodó anyahajót, amely alacsonyan repült a fák koronája fölött. Az űrhajó teljesen eltért attól, ahogy azt a filmesek elképzelik, Molly szinte földbe gyökerezve nézte.

Semmi fémes csillogás, semmi fényár, mint a *Harmadik típusú találkozásokban*. Inkább valahogy organikusnak tűnt. A némán tovasikló, lebegő óriást néhol kitinpáncél, néhol pedig pikkelyek borították, míg másutt inkább simának és puhának látszott. Itt-ott tüskéket vagy szarvakat lehetett rajta látni, és sebnek, sérülésnek tűnő krátereket, amelyeket helyenként csápok és különböző nagyságú csomók tarkítottak a rosszindulatú külsejű kinövésektől hemzseggő kéregben.

A legelképesztőbbek azonban a beleágyazott emberi arcok voltak, amelyek pislogva néztek le a felületéről. Több tízezer, vagy több millió arcot láttak, férfiak és nők, mindenféle rasszhoz tartozó emberek arcát, amelyek hol eltűntek, hol megjelentek, ahogy a membránok kinyíltak és becsukódtak.

Az űrhajó egyre csak ment, mintha soha nem akarna véget érni, túlságosan hatalmas volt, hogy egyetlen szögből be tudja fogni az ember szeme. Tömege és mérete nagyobb volt, mint az összes jármű együttvéve, amelyet az emberiség a történelme során valaha is alkotott. Sőt, ezerszer, tízezerszer nagyobb. Bár a szerkezet meghajtó rendszere továbbra sem adott ki egyetlen hangot sem, a monstrum gyorsított, amíg Molly szeme már nem tudta kivenni, mi minden van a felületén. Egyre gyorsabban haladt Black Lake fölött, majd fokozatosan emelkedni is kezdett a vékonyodó ködrétegen át, amely hamarosan újra eltakarta a szemük elől.

Másodpercekkel azután, hogy az óriási tömeg elrepült, a hangtalan lüktetés is alábbhagyott, s Molly sem érezte már az iszonyatos nyomást. A hajó látványától megbabonázva álldogált még egy darabig, s csak nézett a lila ködbe merőn, s ugyanezt tették Neil és a gyerekek is, amíg egy hirtelen jött zápor a nyakukba nem szakadt.

63. fejezet

Amikor a vihar kitört, a csapat a bankba húzódott előle. Átkutatták az épületet, de sem emberi, sem más bolygóról származó veszélyforrást nem találtak.

Ömlött az eső, de ereje a fele sem volt a korábbi, nagy, özönvízszerű áradatnak. Nem is fénylett, és az illata is olyan volt, amilyennek lennie kellett: friss és tiszta.

Az eső fokozatosan elmosta a ködöt, és hamarosan megpillantották az őszi felhős égboltot.

Mielőtt az idegenek megjelentek volna a bankban, az embereknek még sikerült élelmiszert és innivalót szállítaniuk az épületbe. Molly látta, hogy van elég gyertyájuk és lámpaolajuk is, így akár heteket is átvészélhetnek itt. Neil talált mindent, ami kellhet: plédet, konzerveket, befőtteket, sós és édes süteményeket, friss kenyeret, kekszet.

A plédet három rétegben terítették le, egyet-egyét pedig összetekerték párnának, hogy kényelmes ágyakat alakítsanak ki a terem padlóján.

A nap lassan lenyugodott, szürkesség ereszkedett a városra. Az utcák csendesek voltak, csak az eső kopogott. Az elmúlt rémes események után talán túl nagy is volt a csend.

Este még kivették a kutyákat, hogy elvégezzék a dolgukat, azután minden ablakot és zárat leellenőriztek, az ajtókat pedig elbarikádozták. A földönkívülieket úgyszemint tudják távortartani, hiszen a falon át is képesek közlekedni, de legalább a furcsa állatokat kirekeszthették.

Molly még mindig úgy gondolta, hogy a gyerekek szentek és sérthetetlenek, és mint a kicsik oltalmazói, ők is azok, de inkább nem vállalt fölösleges rizikót. Lehetnek még

Renderhez hasonló örültek szabadlábban a környéken, akik ellen igenis jók a fegyverek.

Csak hideg vacsorát tudtak készíteni, de így is mindenki jóllakott, mert bőséges volt és finom. Ültek a padlón a lámpafényben, tizenhárom gyerek és két felnőtt, körülöttük mindenfelé üres konzervdobozok és üvegek heverték.

Mikor nekiláttak az evésnek, még szótlank voltak a kimerültségtől és a megrázkódtatástól, hamarosan azonban, ahogy gyomruk megtelt, s az édességektől meg a finom italtól felélénkültek, lassan mindenki mesélni kezdte saját történetét.

A bankban megtalált öt gyerek szüleit és a többi felnőttet a kicsik szeme láttára rabolták el, felszippanította őket az úrhajó. Az emberek között akadt, aki sírt, akadt, aki nevetett, de senki sem tanúsított ellenállást.

- Igen, a nagyi is nevetett - mondta Eric Crudup.

Olyan hatalmas veszteség érte mindannyiukat, hogy pillanatnyilag még fel sem fogták. Nem szomorkodtak, de Molly tudta, hogy hamarosan, ha a döbbenet elmúlik, eljön a gyász ideje.

Furcsa módon senki nem tett említést az anyahajóról, talán mert annyira más volt, mint amit a filmekben láttak, hogy nem is tudták, mit gondoljanak róla. Vagy csak nem merték a lehetőségeket számba venni.

Nyolc órakor már mindenki lefekvéshez készülődött.

Neil ragaszkodott hozzá, hogy ő legyen az első őr, és megígérte Mollynak, hogy hajnali egykor felébreszti.

Molly azt hitte, hogy nem tud majd elaludni a fejében kavargó ezernyi gondolattól, de alig tette le a fejét, azonnal elsodorta az álom.

Öt óra múlva Neil felébresztette. Először úgy gondolta, inkább hagyja aludni, de ő is olyan kimerült volt, hogy nem merte megkockáztatni, hogy elalszik és védtelenül hagyja a rábízottakat.

Molly maga mellé vette pisztolyát, és a sápadt lámpafényben, egy széken ülve hallgatta a gyerekek egyenletes szuszogását és a kutyák horkantásait. Hosszú ideje először volt módja egyedül lenni, és nyugodtan elgondolkodni azon, micsoda különbség van az általa látott csodák és az írói fantázia között.

Oltalmazó. Védelmező, különleges erővel felruházott személy. Bár kissé régimódi kifejezés volt, és nem emlékezett, hogy valaha is használta volna eddig, most mégis ez volt az, amivel leszerelte az idegent. Oltalmazó. A tökéletesen megfelelő szó.

Néhány perccel három óra előtt az eső elállt.

64. fejezet

Reggelre a bágyadt nap elől végre eltűntek a fellegek, s az ég vörös és kékes színekben játszott Black Lake fölött.

Molly, Neil, a gyerekek és a kutyák kiszabadultak a hideg márványteremből, hogy élvezhessék a meleget és a szabad levegőt. Egy darabig csak némán, elragadtatva álldogáltak az utcán, és arccal az ég felé fordulva sütkéreztek a nap aranyos sugaraiban.

Alig harminchat óra telt el azóta, hogy a napot elhomályosította a különös eső, majd a bíborlilás köd, de Molly úgy érezte, egy örökkévalóság volt.

A gyerekek vették észre először, hogy helyreállt a rend. - Nézzétek, minden ocsmányság eltűnt az utcákról, és a lények is kerekét oldottak! - kiabálták.

És valóban: a fákról, az épületekről eltűntek a lelógó mohafüzérek és zuzmók. Nem voltak sehol a gombakolóniák sem. Ami itt maradt, mind a mi világunk része volt: az esővíztől elázott fű, a csöpögő bokrok, és a sárban úszó, helyükről kimosott virágok.

A fákon nem tekeregtek majomszabású lények, és vörös bőrű, éhes ragadozók sem nyújtogatták karmaikat a fák ágain keresztül.

Molly azt hitte, hogy csak álmodta az egészet, de az is lehet, hogy most álmodik.

Hogy lehet, hogy a néhány órája még elkerülhetetlennek látszó borzalmas jövő így semmivé foszlott?

Itt a nyugóponton az élet ment tovább, mintha mi sem történt volna.

Molly összerándult a félelemtől, amikor hirtelen mozgást látott az égbolton, de csak egy sólyom keringett a fejük fölött egyre táguló köröket írva.

Az utca északi végéből kutyaugatás ütötte meg a fülüket. Nem az ő kutyáik ugattak, hanem az az ír szetter, amelyet előző nap láttak. Három felnőttet és egy csapat gyereket vezetve igyekezett a bank felé. Többen voltak, mint mikor a Marine Avenue-n integettek egymásnak.

A Main Street déli végén szintén egy kutya hangjára lettek figyelmesek. Ez egy göndör szőrű keverék volt egy felnőtt, hét gyermek és egy aranyszínű macska kíséretében.

Molly magán érezte Neil tekintetét. Közelebb húzódott férjéhez, és megfogta a kezét.

Ekkor egy harmadik csapat jelent meg, és üdvözölte őket az utca túloldalán levő kis park felől: négy felnőtt, több mint húsz gyerek és egy egész falka kutya.

Az elmúlt harminchat óra döbbenetes eseményei után Molly végre boldog volt, szíve átmelegedett.

Összesen kilenc csoport útjai futottak össze itt, a banknál, s miután üdvözölték egymást, Molly végre számba vehette az egykor kétezer lakosú Black Lake megmaradt lakosságát. Huszonkét felnőtt, százhetvenhat gyermek, valamint negyven kutya és hét macska alkotta a közösséget.

65. fejezet

Csütörtök reggel volt, amikor a túlélők csapata összegyűlt a Main Streeten. Mind a huszonkét felnőtt egyetértett abban, hogy el kell vinniük a gyerekeket Black Lake-ből egy sokkal kényelmesebb és biztonságosabb helyre, talán valahova a nyugati part sík vidékére.

Már szeptember volt, a tél pedig hamarosan beköszönt a hegyek felől, s mivel nincs sem áram, sem gáz, sem hosszú távra elegendő benzin, nincs más megoldás: enyhébb klímájú lakóhelyet kellett keresniük.

Az egész napot azzal töltötték, hogy összeállítsák a járműkaravánt, és bepakoljanak mindent, ami az úton kellhet: élelmiszert, innivalót, ruhákat, emlékeket. Fegyvereket is vittek magukkal, bár remélték, hogy soha többé nem lesz rájuk szükség.

Csütörtökön este utoljára ágyaztak meg a bank épületében, már az összes helyiséget belakták. Az éjszaka eseménytelenül telt.

Pénteken reggel elindultak Black Lake-ből három iskolabusszal, két kamionnal és tizennégy furgonnal. Minden jármű tankját teletöltötték, ha pedig mégis kifognának az üzemanyagból, az elhagyott autókból majd átszivattyúznak.

Fogalmuk sem volt, mi vár rájuk, ám ahogy haladtak előre, gyorsan kiderült, hogy nyugaton még rosszabb a helyzet. Csupán madarakkal találkoztak útközben, sehol nem láttak embereket. Az elázott talaj lassan kezdett kiszáradni.

A világek harca ugyancsak furcsán végződött. Vajon hová lettek a győztes seregek? Miért tűntek el ilyen hirtelen?

Tartottak tőle, hogy az utak használhatatlanok lesznek, de különös módon egyetlen autópályát sem mosott el az áradat, ahogy az várható lett volna. Sőt, Molly sehol sem látta áradás okozta károk nyomait, még ott sem, ahol a híradásokból tudta, hogy a folyók kiöntöttek a medrükből, egész településeket mosva el.

Alkalmanként elhagyott autók mellett húztak el, párat pedig el kellett tolni az útból, de az utak egyébként szinte teljesen kihaltak voltak. Gyorsan haladtak.

Nyugat felé autózva három, hozzájuk hasonló, gyerekekből, oltalmazóikból, valamint kutyákból és macskákból álló karavánnal találkoztak, sőt az egyikkel néhány papagáj is volt.

A síkságok, ahol valaha több millióan éltek, most teljesen elnéptelenedtek. Molly attól félt, hogy a kertvárosok házai és kertjei tele lesznek hullákkal, a levegőben pedig mindenhol az oszlás szaga terjeng majd, de semmi ilyesmit nem tapasztalt. A levegő tiszta és

friss volt.

Minden karavánnak pontos úti célja volt, így a Black Lake-i közösség is folytatta útját a Csendes-óceán partvidékén fekvő Newport Beach felé, ahol két oltalmazónak is voltak rokonai, akik miatt különösen aggódtak.

A gyerekek tehát nemcsak a hegyekben, hanem a tengerparton is túléltek a rémségeket. A felnőttek közül azonban csak az ő védelmezőik maradtak életben. Többen olyan szülők voltak, akik úgy érezték, felelőségük nemcsak a saját családjukra terjed ki.

A tengerparti lakosok örömmel fogadták az újonnan érkezőket. Az elnéptelenedett városokban üresek voltak az utcák, a parkok, a bevásárlóközpontok, üres volt minden. Bőven jutott hát hely minden új telepésnek.

Azon a péntek estén Molly kézen fogva sétált Neillel a tengerparton, majd leültek, és a napnyugtát nézték. A part közelében roskadozott néhány összetört hajó, de a tengeren semmi sem mozdult.

Vajon mi a helyzet Kínában? Angliában?

A birodalmak megsemmisültek, a Föld azonban kitartott.

Neilnek hirtelen T. S. Eliot sorai jutottak eszébe:

- *Odahull a fogantatás és a teremtés...*

- *Odahull az indulat és a válasz...* - folytatta Molly.

- *Közé az Árnyék* - fejezte be Neil.

66. fejezet

Molly, Neil, a nyolc gyermek, Virgil, és a két másik kutya betelepült egy elhagyott házba a tengerpart közelében.

Új életük első néhány hetében alig volt idejük azon gondolkodni, hogy min mentek keresztül, és mi is történt az egész világgal.

A szupermarketekben és raktárakban volt elegendő árukészlet, hogy a lakosságot éveket, ha nem is örök időre ellássa. Ki kellett azonban dolgozniuk a hosszú távú túlélési stratégiát, és keményen dolgozni érte.

Figyelemreméltó, hogy a felnőtt túlélők, az oltalmazók körében a kis létszámhoz képest milyen sok, rendkívül jól képzett szakember volt. Orvosok, fogorvosok, ápolónők, mérnökök, építésszek, ácsok és más szakmunkások... Amikor elkészült a túlélőkről összeállított lista, úgy tűnt, minden felnőttet igen gondosan, képessége és tehetsége alapján választottak ki a gyermekek megmentésére, s mindenki volt mivel hozzájáruljon a közösség fennmaradásához.

Eleinte csak egyes kijelölt közösségi épületekben tudtak áramot szolgáltatni, hordozható generátorok segítségével, de az átfogó tervnek és a rengeteg munkának köszönhetően bizonyos környékeken már egy éven belül volt áramszolgáltatás.

Létrehozták az orvosi és egészségügyi szolgálatot is. A gyógyszergyártás újraindításáig a meglévő készletekkel gazdálkodtak, takarékosan, beosztón.

A sok millió halott mind egy szálra eltűnt, s az idegen lényeknek sem találták többé semmi nyomát.

A csillagos égboltot azonban még hosszú időn keresztül vizslatták bizalmatlanul, félve.

A civilizáció napról-napra messzebb került a szakadék szélétől.

Ugyanabban az évben, októberben, alig egy hónappal az Armageddon után, Molly tanítani kezdett, s a munkában nagyobb örömét lelte, mint az írásban valaha is.

Neil egykor lelkész volt, de elhagyta az egyházat, mert miután feljelentette vezetőjét gyermekek molesztálásáért, rájött, hogy a püspök túlságosan is ostoba, akarategyenge és hitetlen, hogy megbüntesse a vétkest és felmentse hivatásából. Itt a tengerparton elsősorban mint kiváló asztalost ismerték, karácsonyra azonban már saját gyülekezete is volt.

Molly éppen aznap találkozott Neillel, amikor az lelkészi pályájának utolsó napját töltötte. Azon a délutánon Molly, szívében hatalmas zűrzavarral, besétált egy templomba, hogy elüldögéljen egy darabig és gondolkodjon. Végül felállt, és előresétált a kihalt főhajó-

ban, hogy gyertyát gyújtson édesanyja emlékére. Neil, aki éppen csendben búcsúzkodott templomától, szintén a szentélyben állt, és az ólomüveg ablakon beáramló fényben arca oly tökéletesnek, tekintete pedig olyan kedvesnek látszott, hogy Molly azt hitte, János szobrát látja, amíg a férfi meg nem mozdult.

Aztán hamarosan elérkezett az újév, amelyet a halottak iránti tiszteletből csak csendesen ünnepeltek, ám életükben napról-napra több volt a boldogság.

A következő tél és tavasz folyamán Molly egyre több időt töltött a gyerekek között, s egyre inkább beavatást nyert a lelkivilágukba. A kicsik nem felejtették el szeretteiket, gyakran beszéltek is róluk, de mégis, mintha fel lettek volna mentve a szomorúság terhe alól. Rémálmaik sem voltak, bár emlékeztek az átélt borzalmakra, de csak úgy, mintha egy filmen látták volna. Képesek voltak a pillanatnak élni, sokkal inkább, mint a felnőttek.

Áprilisban Molly megtudta, hogy gyermeket vár.

67. fejezet

Terhességének negyedik hónapjában, egy meleg júliusi napon, amikor az iskola már bezárta nyárra a kapuit, Molly házuk tengerre néző teraszán üldögélt a pálmafák alatt.

Előtte az asztalon édesanyja egyik könyve hevert, amelyről a világ már rég elfeledkezett, ő azonban kincsként őrizte, és időnként újraolvasta.

Félretette a könyvet, mert utalást talált benne Noéra és bárkájára.

Amikor Neil megjelent, kezében egy tálcán jeges teával, Molly így szólt:

- Az özönvíz, a bárka, és hogy az állatok kettesével szálltak fel a hajóra, ez mind nagy marhaság az Ótestamentumban...

Neil értetlenkedve nézett rá.

- Valami ilyesmit mondott Render a kocsmámszójában. De Neil... azon túl, hogy a bűnről, az önzésről, a bálványokról és ehhez hasonlókról értekezik, Noé története ad valami különleges magyarázatot arra, hogy miért kellett elpusztítani a világot?

Neil elhelyezkedett székében a poharával és W.B Yeats önéletrajzával, majd így válaszolt:

- Tulajdonképpen igen. Azt, hogy az emberek elfogadták a gyilkosságot.

Molly kérdően nézett rá.

- A legtöbb ember toleránssá vált a gyilkossággal szemben - magyarázta Neil -, nem büntették túl keményen, sőt bizonyos esetekben még meg is bocsátották, mint a magasztos célhoz vezető, szükséges rosszat. Miért kérdezed?

- Találtam egy utalást mama könyvében - mondta Molly -, és elgondolkodtam.

Neil, látván, hogy a nő elhallgat, belekortyolt a teájába, majd belefeledkezett Yeats életébe.

Molly egy ideig a tengert figyelte.

Hitler több, mint húszmillió embert ölt meg, Sztálin ötvenmilliót, Mao Ce-tung pedig legalább százmilliót. Nemrégiben milliók haltak meg Szudánban és Ruandában. Az emberirtás krónikáját a végtelenségig lehetne folytatni.

A vallás, a politikai igazság vagy valamely ideológia nevében, egy jobb világ keresése közben hatalmas tömegsírokat töltöttek meg halottakkal, de a náci háborús bűnösök ötven évvel ezelőtti, nürnbergi perét leszámítva, vajon megbüntették-e a gyilkosokat valaha?

A nemrég elpusztított régi világban a hírek minden nap merénylettekkel, bandaháborúkkal voltak tele, olyan férfiakkal szóltak, akik megölték várandós feleségüket, anyákról, akik megfojtották gyermekeiket és tinédzserekről, akik saját osztálytársaikat puffantották le. Molly egyszer azt olvasta valahol, hogy az Egyesült Államokban átlagosan csupán hét év börtönt szabnak ki egy gyilkosságért.

De például Render sosem látott börtönt, csupán idegszanatóriumokat, ahol pszichológusok vették körül, és a rózsakertben kertészkedhetett.

Vajon miért utaztak fényévnyi távolságot a földönkívüliek, miért gyilkoltak meg több millió Föld-lakót, és miért kezdték el a bolygót saját képükre formálni, ha aztán ilyen hirte-

len eltűntek?

A kérdés valószínűleg elég vitára ad majd alkalmat az elkövetkező száz évben. Érdekes módon jelenleg a felnőtteknek nem nagyon akaródzott erről beszélni. De nem azért, mert fájt, inkább mintha közömbösebbek lettek volna. Ahogy a gyerekek nem gyászoltak, úgy a felnőttek is inkább a jelennel foglalkoztak.

Molly nem akarta Neilt megzavarni, ezért csendben felállt, és bement a házba, hogy megkeresse a vastag idézetgyűjteményt, majd visszatért a teraszra.

Eszébe jutott valami, amit Neil bátyja, Paulie mondott a telefonban, amikor Hawaii-on felhívták:

- ...*nagy haraggal teljes, úgymint a ki tudja, hogy kevés ideje van...*

Ezeket a szavakat hallotta a telefon elektromos zörejei közepette, mielőtt a kapcsolatot végleg megszűnt volna.

Kulcsszóként a *harag* szót kereste ki a szöszedetből, és gyorsan rá is talált az idézet forrására: *Jelenések könyve*, 12. fejezet, 12. vers:

„*Jaj a föld és a tenger lakosainak; mert leszállott az ördög ti hozzátok, nagy haraggal teljes, úgymint a ki tudja, hogy kevés ideje van.*”

Lejön hozzátok?

Azon a szeptemberi éjszakán, a házuk hálószobájában, amikor Molly felébresztette rémálmából Neilt, férje így szólt „...*megrostáljon, mint a búzát.*” Akkor haladt el felettük először az űrhajó.

Újabb negyedórát töltött a vastag kötet átböngészésével, míg megtalálta a sort. *Lukács*, 22. fejezet, 31. vers: *Monda pedig az Úr: Simon! Simon! Ímé a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát.*

Molly a tengert bámulta.

Amikor felemelte poharát, meglepve vette észre, hogy üres. Nem emlékezett rá, mikor itta ki.

Bement a házba, kivette a kancsót a hűtőből, visszament a teraszra, és töltött mindkettőjüknek.

- Köszönöm, drágám - mondta Neil.

Eszébe jutott, miket mondott a sebhelyes férfi, Bradley és Allison házában: A világ új urai a gyerekeket akarják, mindennél jobban... És hogy „a gyerekeket nem lehet megrostálni”.

Bár meleg volt az idő, Molly megborzongott, majd így szólt:

- Sétálok egyet a parton.

- Akarod, hogy veled menjek?

- Olvass csak nyugodtan.

A teraszról kanyargós lépcsősor vezetett le a partra. Az alján Molly levette a cipőjét, és mezítláb sétált tovább.

Az asztrofizikusok azt állítják, hogy sokkal több csillag létezik a világegyetemben, mint ahány homokszem a bolygónk összes tengerpartján. És a mi univerzumunk csak egy a sok közül. A fekete lyukak pedig, amelyek tulajdonképp iszonyúan mély, összeomlott csillagok, talán az átjárók ezek az univerzumok között.

Lehet, hogy a halál maga is egy fekete lyuk, amelyen keresztül átlépünk egy másik világegyetembe?

Molly lassan ballagott a meleg homokon. Lehajolt, felvett egy kagylót.

Azt is mondják, hogy a világegyetemet Isten teremtette. Ezzel persze az asztrofizikusok nem értenek egyet.

De Molly hitt benne. Megállt. És ha a mennyország és a pokol is egy-egy másik univerzum? A nő felnézett az égre, amin épp egy tétova felhő úszott át.

A lebegő űrhajó azért siklott olyan hangtalanul, mert nem voltak hajtóművei, nem volt szüksége rájuk. Nem anyahajó volt, sőt talán nem is hajó. Isteni hatalommal bíró valami volt, egy másik univerzum ura, egy sötét terv gonosz, hatalmasra növekedett lelke.

De ki a kétségbeesés legnagyobb ura, az ámítás legfőbb nagymestere, a hazugságok császára?

Molly letérdelt a homokban.

„Egy fejlettségben több százezer évvel előttünk járó, földön kívüli faj a birtokában lehet olyan technológiáknak, amelyek nem tudományos eredményeken, hanem mágian alapulnak.” - jutott újra eszébe a mondat.

Molly talált egy rövid botot, amellyel most szavakat kezdett írni a homokba.

„Egy egész világot megrengető méretű természetfeletti esemény következik be egy hitetlen korban, amikor csupán a tudományról hiszik, hogy képes csodákat tenni. Ez az esemény talán egy földön kívüli faj műve lesz, amely több száz, sőt talán több ezer évvel fejlettebb nálunk.”

Keze annyira remegett, hogy időnként abba kellett hagynia az írást. Az idegen eredetű szavak, amelyeket a rádióban hallott a nemzetközi úrállomásról, miután az összes fedélzeten levő asztronautát megölték, alaposan bevésődtek memóriájába

Ozoklaalpaat lekkekkel a naataas nodabba reficull gaasakos meeven.

Fonetikusan írta le a rádióban hallott szavakat.

Biztosan van valami becsapás a dologban. Ezek egy olyan tudat szavai, amely a jót rossznak látja, a rosszat jónak, örömet leli a fájdalomban, fájdalmat talál az igazságban, igazságot a hazugságban, amely mindent fejfelé, és visszafelé lát.

Visszafelé!

Elkezdte hát visszafelé olvasni a mondatot, s jelentése lassan kibontakozott előtte: *Nevem sokaság, Lucifer, Abbadon, Sátán, a lelkekkel táplálkozó.*

Amikor leírta a sort, a botot rémülten a homokba hajította, majd a vízhez ment, és megmosta a kezét.

Eszébe jutott a Black Lake-ben felettük lebegő fénylő úrhajó. Fényében mindig úgy érezte, hogy akik figyelik, azok ismerik testének minden sejtjét, lelkének minden rezdülését. Szégyellte magát, mintha meztelenül állt volna az idegenek előtt. Mégis, most, hogy visszagondolt, nem tudta elhessegetni azt az érzést, hogy az a fénylő valami nem úrhajó volt, hanem egy jóindulatú lélek, aki megvédte őket.

Aztán azokra a nevető vagy kiáltozó milliókra gondolt, akiket elvittek, kiszippantottak a háztetőkön át. Nekik más volt a célállomásuk.

Molly elindult visszafelé a parton a házukhoz. Amikor felért a teraszra, látta, hogy Neil még mindig a könyvbe mélyed. Amikor meghallotta Mollyt, felnézett:

- Jót sétáltál?

- Nagyon - felelte Molly. - És úgy döntöttem, nekilátok egy újabb könyvnek.

- Lehet, hogy néhány évig nem találunk rá kiadót...

- Nem számít - mondta Molly. - Nincsenek ambícióim. Az sem baj, ha csak egy ember olvassa el.

- Talán én?

- Hát, lehet, hogy megengedem, hogy elolvasd te is - mondta Molly, kivette Neil kezéből a könyvet, és az ölébe ült.

- Ha nem nekem írod, akkor kinek?

Molly megpaskolta gömbölyödő hasát, ahol ott növekedett gyermekük. - Neki írom, a kisbabáknak. Szeretnék neki elmesélni egy történetet, szeretném, ha meg lenne örökítve, hogy ha történik velem valami, mielőtt felnő, akkor is el tudja olvasni.

- Ez elég komolyan hangzott - mondta Neil.

- Mert az is.

- És miről fog szólni?

Molly átölelte férje nyakát, és suttogva azt felelte:

- A reményről.